

ଅହୀମାର୍ଗ ବ୍ରଜ

ମାତ୍ରାଶଳୀର ଚକାଟ

அவர்களின் தேசம்

(சிறுகதைகள்)

மாத்தனை சோழ

தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்

(ஸிட்டி - சென்னை - கொழும்பு)

26, தஞ்சாவூர் குளத் தெரு,

சின்னக்கடைவீதி,

திருச்சி - 620 002.

அவர்களின் தேசம்

© மாத்தளை சோழ

(உரிமை - பதிவு)

முதற்பதிப்பு - 1995, ஜனவரி.

தமிழ்க்குரல் வெளியீடு - இரண்டு.

தயாரிப்பு : வே. கருணாநிதி

இலங்கையில் வெளியீடும் விற்பனை உரிமையும் :

குறிஞ்சி வெளியீடு

129/25, ஜூம்பட்டா வீதி,

கொட்டாநுசேண,

கொழும்பு - 13.

விலை. 30/-

ஒவியம் : ஜீவா

அச்சம் அமைப்பும் :

இளாவழகன் பதிப்பகம்

4, இரண்டாவது தெரு, ஆண்டவர் நகர்,

கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the book	:	Avarkalin Thesam
Language	:	Tamil
Written by	:	Mathalai Somu
Copyright of	:	Author
Published by	:	Tamil Kural Pathipakkam Tiruchi - 3.
First Edition	:	February, 1995
Types used	:	11 point
Number of Pages	:	160
Number of Copies	:	1200
Printed at	:	Kannappa Art Printers, Madras - 5.
Wrapper desinged by	:	Jeeva
Subject	:	Short Stories
Price	:	Rs. 30.00 (India)

மாத்தனை சோழவின் இதர படைப்புகள்

1. நயக்கென்றொரு யூரி

- சிறுக்கைத்த தொகுதி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

2. அவன் ஒருவனால்ல

- சிறுக்கைத்த தொகுதி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

3. இலங்கை நாட்டுத் தெனாலிராமன் ககைகள்

- மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

4. அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதார்கள்

- இலங்கை சாகித்திய விருது பெற்ற நாவல்.

தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம், திருச்சி.

5. எல்லை தாண்டா அகதிகள்

- நாவல், தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம், திருச்சி.

இவர்களின் பார்வையில்....

(ஆசிரியரின் சிறுகதைகளைப் பற்றி)

உங்களின் ‘வெள்ளைக்காரர்கள்’ சிறுகதை படித்தேன். ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் தமிழர்களின் நடைமுறைகளை அப்பட்டமாகப் பிட்டு வைக்கிறது. அமெரிக்காவின் இன்றைய நீக்ரோக்கள் போல நம் சந்ததியினர் வேர்களைத் தேடி அலைவதைத் தவிர்க்க, இப்போதே தாய்மொழியை குழந்தைகளுக்கு பயிலுவியுங்கள் என்ற கருத்தை விளக்கும் நல்ல சிறுகதை.

சிவகுமார்
நஷ்கர் - ஓவியர் - எழுத்தாளர்.

நண்பர் மாத்தளை சோழனின் கதைகள் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. மனித வாழ்வின் அவஸங்களை கதையின் கருப்பொருளாகக் கொள்ளுகிறபொழுது, மனித ஆத்மாக்கள் அந்த அவஸத்துக்கு மூல காரணங்களை எதிர்த்து எத்தகைய வீரம் செறிந்த போராட்டத்தை நடத்துகின்றன என்பதையும் நுணுகி உணர்ந்து நம்பிக்கை தாவல்ல படைப்பாக உருவாக்குதல் முற்போக்கு இலக்கிய முகாமின் கடமையாகும்.

வாழ்க்கையில் எழுதுபவனுக்கு இருக்கும் பிடிப்பும் கடமையுணர்வுடன் கூடிய அவனது கண்ணோட்டமும் இந்தக்

கதைகளை ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்புகளின் வரிசையில் நிச்சயம் ஏற்றி வைக்கும்; ஏற்றி வைத்திருக்கிறது என்று கூடச் சொல்லுவேன்.

‘நமக்கென்றோரு யூமியில்...’ - சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் எழுத்தாளர் ‘ஜெயகாந்தன்’ அவர்கள்.

‘ஒரு கேமராவின் மூலம் பார்ப்பது போல் அந்த ஜன்னல் காட்சிகள் அழகாக இருந்தன’ என்று ஒரு கதையில் மாத்தளை சோழ எழுதுகிறார். அத்தகைய ஜன்னல் காட்சிகளை - வாழ்க்கைக் கூறுகளை - உயிரோவியங்களை - மெய்ம்மை குன்றாத வகையில் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

மாத்தளை சோழவின் ‘நாய்கள் மனிதராவதில்லை’, ‘வயத்துப்பயல்’ என்னும் இரு கதைகளிலும் தோட்டத்துரைமார்களின் மனோபாவம், செயல் ஆகியவற்றின் மூலம் வர்க்க முரண்பாடுகளும் அவற்றினடியாக எழும் கருத்தோட்டங்களும், பெறுமதிகளும், உணர்வுகளும் நூண்ணயத்துடன் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

‘தோட்டக் காட்சினிலே’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் போரிசியர் க. கைலாசபதி அவர்கள்

‘ஒரு நிலைமான பொம்மை’ என்ற தலைப்பில் மாத்தளை சோழ எழுதிய சிறுகதை ஒரு தரமான படைப்பாகும். பேதம் என்பது என்ன என்பதை அறியாத கள்ளம் கபடமற்ற வெள்ளையுள்ளம் கொண்ட மழலைச் செல்வங்களைக் கூட பணம், சாதி, அந்தஸ்து என்பனவற்றால் பாருபடுத்திப் பிரித்து வைக்கும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு இது ஒரு அறிவு புகட்டும் கதையாக அமைகின்றது. இது போன்ற சிறந்த

கதைகளைப் படிப்பதனால் பணம், அந்தஸ்து, சாதி என்ற கர்வம் கொண்டவர்கள் திருந்துவார்கள் என்பது எனது எண்ணமாகும். இக்கதையின் ஆசிரியருக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

வி. ஆறுமுகம்

ஹல் கொல்ல எஸ்டெட், எட்டியாந்தோட்டை..

மாத்தளை சோழ எழுதிய 'ஒரு நிஜமான பொம்மை' சிறுகதை மிகவும் நன்று. இக்கதையைப் படிக்கும் போது மனித சமுதாயம் ஒரு வேப்பங் காயாகக் கசந்தது என்றாலும், ராணியின் பாத்திரம் என் நெஞ்சில் பசுமையாகப் பதிந்து விட்டது.

இ. சிவனேஸ்வரன்

கொழும்பு - 3.

மாத்தளை சோழவின் 'அவர்களின் தேசம்' அவர்களின் மண்ணின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டியது. கதையின் முடிவு கண்ணில் மழையை (நீரை) வரவழைத்து விட்டது.

அருப்புக் கோட்டை கே. கருப்பசாமி.

குழுதம் சிறப்பிதழில்.

இலங்கையின் மத்தியபகுதி மலைவளம் செறிந்தது. எனவே மலைநாடு என வழங்கும். பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை இங்கு வாசி பெற்றது. தொப்பித் தோட்டம் (Hat-On) போன்ற மலைநகரங்கள் உருவாயின. அவ்வாறுதான் மாத்தளை தோன்றியது என அனுமானித்தல் தப்பி. மலையகத்தின் புதிய கோலத்திற்கு மாத்தளை கட்டியங் கூறியபோதிலும் பண்டுதொட்டு அது தமிழர் தலைவாயிலாகவும் திகழ்ந்தது.

கண்டி இராச்சியத்திற்கும், யாழ்ப்பாண அரசுக்கும் இடையில் நெருங்கிய நேச உறவு பொலிந்தது என்கிறது வரலாறு. இந்த உறவின் தலைவாயிலாக மாத்தளை விளங்கிற்று. இன்னாளில் மலையகத் தமிழ் முயற்சிகளுக்கும் ஈழத்தமிழ் முயற்சிகளுக்கும் கலந்துறவுக் களம் அமைப்பதும் மாத்தளையே. இந்தப் பண்பினை மாத்தளை சோழவின் இலக்கியப் பணியும் எண்பிக்கின்றது.

மாத்தளை சோழவின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'நமக்கென்றொரு பூமி....' ஜெயகாந்தனின் முன்னுரையுடன் 1984 ல் வெளிவந்தது. அவருடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 'அவன் ஒருவனல்ல' அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது, பன்னிரெண்டு சிறுகதைகளை அடக்கியது. பத்துக் கதைகள் 1984 ற்கு முன்னரும், இரண்டு கதைகள் 1984 லும் எழுதப்பட்டனவ. எனவே, மாத்தளை சோழவின் இன்றைய வளர்ச்சியை மட்டுமல்லதற்கு இவ்விரு கதைத் தொகைகளும் முழுமையாகப் பயன்படும் என்று கொள்வதற்கில்லை.

மலையகத்தின் சிறுகதைத் துறையிலே முன்னின்று உழைத்த முன்னோடிகள் மூவர். அவர்கள் என்.எஸ்.எம். இராமையா, செந்தூரன், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோர் ஆவர். மூவருடனும் நான் நட்புறவு பேணி இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களிலே ஈடுபட்டமை இனிய அனுபவமாகும். 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' என்ற சிறுகதையின் மூலம் மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்கான தனித்துவ பண்புகளுக்கு இலக்கணம் வகுத்த இராமையா சென்ற ஆண்டில் அமரானார். அவருடைய அரவணப்பினாலும் சிறுகதைத் துறைக்கு மலையகக் கோலத்தினைச் சேர்க்க முன்வந்த மாத்தளை சோழ, அவர்வாரிசாகவும், தற்கால மலையக முழுமூர்த்திக் கதைஞருள் ஒருவராகவும் திகழ்தல் மிகவும் பொருந்துவதே.

எஸ். பொன்னுத்துவர்
'அவன் ஒருவனல்ல' சிறுகதைத்
தொகுதி பற்றிய வியர்சனத்தில்.

பத்திரிக்கைகளின் பார்வையில்....

(ஆசிரியரின் இதர படைப்புக்கள் பற்றி)

இலங்கைத் தமிழ்க்கதை என்றாலே அதில் உயிர்த்துடிப்பு இருக்கும் நெகிழ்வும் கூடவே. முதல் கதையில் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும் ஒருவனுக்கு உழைத்து உண்ண வேண்டும் என்ற மனாரிப்பை நன்றாகக் காட்டுகிறார் மாத்தளை சோழ. பிச்சைக்காரனிலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளிவரை சொறி நாயிலிருந்து வித்தியாசம் பாராட்டாத மருத்துவச்சிகிழவி வரை அவர் காட்டுகிற உலகம் உயிர்த்துடிப்பாக நெகிழிச் செய்யும் வகையில் உள்ளது. டொமினிக் ஜீவா, செ. யோகநாதன், ஜெகநாதன் இப்படியான முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரிசையில் மாத்தளை சோழவையும் சேர்க்கத் தோன்றுகிறது நமக்கென்றொரு பூமி....

‘நமக்கென்றொரு பூமி...’ - சிறுகதைத் தொகுதிக்கான விமர்சனத்தில் ‘அன்னம்’ இலக்கிய இதழில்.

எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தின் இயற்கை எழிலையும் கடல் வண்ணத்தையும் வியாபார வளர்ச்சியையும் சுற்றுலா இடங்களையும் வர்ணித்து வியாபார நோக்கத்தில் பொருள் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த எழுத்தாளர் வழக்கத்திற்கு மாறாக தன் பேண முனையில் ரத்தத்தையும் கண்ணீரையும் கலந்து ஒவ்வொரு மனித இதயக் காகிதத்தில் உணர்ச்சி கலந்த வர்க்கப் போராட்டத்தையும் தன் நாடு என்ற வெராக்கியம் தோய்ந்த நம்பிக்கையூட்டும் வீர முழக்கத்தையும் அழியாத எழுத்துக்களாக எழுதியுள்ளார்:

இளைய தலைமுறையினர் இதைப் படித்து வீர உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

'நமக்கென்றொரு யூமி....' - சிறுகதைத் தொகுதி மிமர்சனத்தில் 'தீபம்' மாத இதழில்.

பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு இது. மஸையகத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கின்றன. அவர்களது வாழ்க்கை அவசியங்களை தொழிற் துறையிலுள்ள பிரச்சினைகளை அவர்களை அடக்கி ஆளும் அதிகார வர்க்கங்களை இன ஒடுக்கல்களை பின்னணியாகக் கொண்டு இக்கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. மஸையக மக்கள் குறித்து தெரிந்து கொள்ளவும் அவர்களது பிரச்சினைகளை ஓரளவிற்கு புரிந்து கொள்ளவும் உதவும் நூலிது.

மக்கள் மறுவாழ்வு இதழில்.

The recurring themes of Somu are the ruthless exploitation of the rich by the poor and the helplessness and misery of the very old. The characters of Somu belong to two rigid watertight compartments, the good and the wicked. Somu's skill in plot construction also leaves much to be desired. The resolution of the plot invariably follows stereo - typed pattern.

Two stories in this collection deserve particular mention as they approximate the writings of the great masters of the short story.

என்னுமேர

‘அவர்களின் தேசம்’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி எனது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். ஏற்கனவே ‘நமக்கென்றொரு பூமி’ - ‘அவன் ஒருவனால்ல’ ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளமை வாசகர்கள் அறிந்ததே. மேற்கண்ட இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளில் உள்ள சிறுகதைகள் மஸையகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும். அதற்கு வேறு எந்த விஷேசக் காரணமும் இல்லை. ஒரு எழுத்தாளன் எந்த பூமியில் வாழ்கிறானோ அங்கே காண்கிற - கேட்கிற உணர்கிற அனுபவங்களைத்தான் எழுத்தாக வடிக்க முடியும். அதேபோன்று நானும், நான் வாழ்ந்த பூமி, சந்தித்த மக்கள், அங்கே உழைக்கும் மக்கள் வாழ்வுக்காக நடாத்துகின்ற போராட்டம், பொருள் ஆதிக்க உலகில் அடிப்பட்டுப் போகிற மனித நேயம் - நேசம், அதற்காக குரல் கொடுக்கிற கதாபாத்திரங்கள் என்பனவற்றை சிறுகதைகளாக எழுதினேன்.

‘சிறுகதைகள் பொழுது போக்கிற்காக எழுதப்படுகின்றன’ என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை; மாறாக சிறுகதைகள் காலத்தின் கண்ணாடியாக - எதிர்கால சந்ததியினர் தெரிந்து - புரிந்து கொள்ள வேண்டிய வரலாற்று நிகழ்வாக எழுதப்படல் வேண்டும் என்பதில் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்.

சிறுகதைகள், ஒரு காமராவினால் பிடிக்கப்படுகிற ஒரு போட்டோ போல ஒரு எழுத்தாளனால், சுழலும் இந்த உலக வாழ்க்கைக் கூறுகளில் ஒன்று எழுத்தில் வடித்துக் காட்டப்படுகிற ஒரு போட்டோ. அந்தப்

போட்டோ மனிதத்துவத்தை உயர்த்துவதாக - சாதி நாசகார சக்திகளை ஒட ஒட விரட்டுவதாக - மனிதப் பேய்களை அடையாளம் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். அதனை வெற்றிகரமாக சாதித்தால் அதுவே ஒரு எழுத்தாளரின் பேணாவிற்கு கிடைத்த வெற்றியாகும். அதனை நான் செய்திருக்கிறேன் என உறுதியாக நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கையில்தான் மூன்றாவது சிறுக்கைத்த தொகுதியின் மூலம் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்.

இத் தொகுதியில் உள்ள சிறுக்கைகளின் களங்கள் வெவ்வேறானவை; வெவ்வேறு தேசங்களை அடையாளம் காட்டுகின்றன. இஃது எவ்வாறு சாத்தியமாகும்? இக்கதைகள் எல்லாம் கற்பனையில் உதித்தவையா? இல்லை...! இக்கதைகளில் உள்ள 'தேசங்கள்' எல்லாம் நான் 1983ம் ஆண்டிற்குப் பிறகு சந்தித்த தேசங்களே'.

1983ம் ஆண்டு இலங்கையின் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை துண்பத்தை - துயரத்தை கொண்டு வந்த, தமிழர்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரம் நடந்த ஆண்டு! நிகழ்காலமே இல்லாமல் போனதுபோல் இருந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் பல்வேறு முடிவுகளை மேற்கொண்டது மட்டுமில்லாமல் அவர்களில் சிலர் நாடு விட்டு நாடு மாறினார்கள். சிலர் நகர் விட்டு நகர் மாறினார்கள். சிலர் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் மாறினார்கள். இந்த உலகின் மூலை முடுக்கில் இருக்கிற, உலக வரைபடத்தில் வரமுடியாத சிறிய தீவுகளின் கரைகளைக்கூடத் தேடிப் போனார்கள் இலங்கை வாழ தமிழர்கள்.

1983ம் ஆண்டு கலவரத்தில் வெறியர்களால் தாக்கப்பட்டு உயிர்தப்பிய நான், இந்தியா போவதும் வருவதுமாய் இருந்தேன். 1983ம் ஆண்டு தமிழகம் சென்ற எனது பெற்றோர்களில் 1984ல் எனது தந்தையாரும், 1985ல் எனது தாயாரும் காலமானார்கள். இந்த இரு தெய்வங்களின் இழப்பு எனக்கு சொல்லவாணா வேதனையைத் தந்தது. என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் தவித்தேன். தற்காலிகமாக,

எழுத்தைக் கைவிட்டேன். என் நிலை அறிந்த நண்பர்கள் செய்து உதவியினால் 1986ல் ஆஸ்திரேலியா சென்றேன். ஆஸ்திரேலியா (Australia) ஒரு கண்டம். ஒரு பெரிய நாடு. கிழக்குத் திசையிலுள்ள மேற்கத்திய நாடு புதிய கலாச்சாரம்; புதிய உலகம். அந்த உலகில் நானும் கலந்தேன். 1988 வரை எதுவுமே எழுதவில்லை. அப்போது ஆஸ்திரேலியாவில் மெல்போர்ன் நகரில் இருந்த எழுத்தாள் நண்பர் வெ. முருகபூதி அவர்கள் சிட்னியில் இருந்த எனக்கு அடிக்கடி தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எழுதச் சொல்லி உற்சாகம் ஊட்டினார். அவரின் துண்டுதலினால் 1988ல் ஒரு சிறுகதையை எழுதி இலக்கிய உலகில் ‘புதிய பிரவேசம்’ செய்தேன். (நண்பர் வெ. முருகபூதிக்கு நன்றி).

இந்த புதிய பிரவேசத்தின் பின் மலர்ந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பே ‘அவர்களின் தேசம்’ என்ற இத்தொகுதி.

இத் தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகள் பலநாட்டுக் களங்களைக் கொண்டவை. தமிழகத்தில் இருந்தபோது, உணர்ந்து அனுபவித்தவையே ‘காற்றில் ஆடும் கூரைகள்’ - ‘புதிய பிரமா’ ஆகிய சிறுகதைகள். காற்றில் ஆடும் அந்தக் கூரைகளை நான் நேரில் பார்த்தேன். ‘புதிய பிரமா’ கிழவியோடு பேசினேன்.

ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்தபோது பல்வேறு இனங்கள் - மொழிகள் - முகங்கள் எனக்குப் பரிச்சயமாயின. தாயகம் விட்டு வந்து ‘புதிய தாயகம்’ தேடும் நம்மவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பார்த்தேன் - அனுபவித்தேன். புதிய தாயகம் தேடியவர்களுக்கு எது தாய்மொழி? தாய்ப்பால் வழி வந்த மொழி தாய்மொழியா? அல்லது புதிய தாயகத்தின் சூழ்நிலையில் அறிமுகமாகிற அந்நாட்டின் தேசிய மொழி தாய்மொழியா? மூத்தவர்கள் தடுமாறினார்கள். தாய்மொழியைக் காத்து, புதிய நாட்டு மொழியையும் தங்கள் சூழ்ந்தைகளுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய கடமை.... சூழ்ந்தைகளோ, புதிய தேசத்தின் மொழியையே பேசவதோடு கற்க வேண்டிய சூழ்நிலை. இந்தச் சூழ்நிலை தாய்

மொழியையே மாற்றி, வாய்மொழியாகக் கூட தாய்மொழி வராதவாறு மாற்றுகிறது. அடுத்த தலைமுறையில் 'வேர்களை' தேடப்போகிற அந்த சமூகத்தையிட்டு நான் கவலைப்பட்டேன். இவ்வாறு அங்கு சந்தித்தவர்களை - அனுபவித்த அனுபவங்களை சில சிறுகதைகளாக உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறேன். (வெள்ளைக்காரர்கள், பிளக் அண்ட் வை, அன்னையும் பிதாவும், சோந்த சோதரர்கள், அத்தனை பேரும்).

இத்தொகுதி சற்று வித்தியாசமானது. முன்பே சொன்னது போல் மஸையகம் - தமிழகம் - யாழ்ப்பாணம் - ஆஸ்திரேலியா என பல 'தேசங்கள்' களங்களாக அகன்று போயிருக்கிறது. இஃது தமிழில் முதல் முயற்சி என்பதை ஒரு அடையாளமாகத்தான் சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன்

இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் எனப் பலவாறு யோசித்தேன். பொருத்தமான தலைப்பை இத்தொகுதிகளில் உள்ள சிறுகதைகளிலேயே தேடி னேன். அப்படித் தேடியபோது இந்தச் சிறுகதைகளின் ஊடே பல தேசங்கள் இருப்பதை உணர்ந்தேன். அதே நேரத்தில் 'அவர்களின் தேசம்' என்ற பெயரில் ஒரு சிறுகதையும் இருந்தது. அச்சிறுகதையின் தலைப்பே இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு மிகப் பொருத்தமாய் இருப்பதால் அதனையே தலைப்பாக வைத்தேன்.

இதுதானே என் பூமி!

இங்கேதானே என் வயதில் முக்கால்வாசி போயிற்று. என் உழைப்பும் இங்கேதான். இந்த மஸையில்தான் வாழ்ந்தேன். இந்த வெய்யிலில்தான் காய்ந்தேன். இந்தக் காற்றைத்தான் கவாசித் தேன். இதுதானே என் பூமி. இதுதானே என் நாடு. காற்றை, மழையை, வெய்யிலை இயற்கை படைத்தாலும் அரசியலை மனிதன் தானே படைக்கின்றான்? அந்த அரசியல் அவர்களுக்கு பல புதிய தேசங்களைக் காட்டுகின்றது. அந்தத் தேசம் அவர்களின் தேசமா? இந்தக் கேள்வி கண்ணுச்சாமிக்கு (அவர்களின் தேசம்)

மட்டுமல்ல புலம் பெயர்ந்த மக்களுக்கும் பொருந்தும். இந்தக் கேள்வியின் தொணி இத்தொகுதியில் உள்ள பல சிறுக்கைகளோடு ஊடறுத்துச் செல்வதால் ‘அவர்களின் தேசம்’ என்ற பெயரை இச்சிறுக்கைகளுக்கு வைத்துள்ளேன். இனி நீங்கள் இந்த சிறுக்கைகளைப் படித்து ‘அவர்களின் தேசங்களை’ அடையாளம் காண்பீர்களாக.

இத்தொகுதியில் உள்ள சிறுக்கைகளைப் பிரசுரித்த வீரகேசரி, சிந்தாமணி, கலைமகள், இந்தியா டெடே - தமிழ், தினமணி சுடர், அக்கினிக்குஞ்சு ஆகிய தமிழ் இதழ்களுக்கும் குறிப்பாக திரு. பொ. ராஜகோபால் (வீரகேசரி), திரு. எஸ்.வி. ரமணி (கலைமகள் - நிர்வாக ஆசிரியர்), திரு. மாஸன் (ஆசிரியர் - தினமணி), திரு.யாழ் பாஸ்கர் (அக்கினிக்குஞ்சு) ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

பல்வேறு பணிகளுக்கு இடையேயும் இத்தொகுதிக்கான முன்னுரை எழுதித்தந்த பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த் துறையைச் சார்ந்த கலாநிதி.க. அருணாசலம் அவர்களுக்கும் அட்டைப் படத்தில் ஒவியக் கலை படைத்த ஒவியர் திரு. ஜீவா அவர்களுக்கும் இச்சிறுக்கைத்த் தொகுதி நூலாக வர உதவிய இனவழகன் பதிப்பகம் திரு. வே. கருணாநிதி அவர்களுக்கும், திரு. தண்டபாணி அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகட்டும்.

மாத்தனை சோழ

20.02.1995.

உள்ளே.....

பக்கம்

முன்னுரை	17
1. அவர்களின் தேசம்	(1993) 37
2. சின்ன உருவங்கள்	46
3. ஒரு ஸ்கூல் கோயிலாகிறது	(1984) 55
4. புதிய மனிதன்	(1986) 68
5. அன்னையும் பிதாவும்	77
6. பிளக் அண்ட வைட்	87
7. சொந்த சோதரர்கள்	(1994) 98
8. அத்தனை பேரும்.....	(1991) 110
9. வெள்ளைக்காரர்கள்	(1991) 118
10. வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள்	(1990) 130
11. புதிய பிரம்பா	(1995) 140
12. காற்றில் ஆடும் கூரைகள்	(1993) 149

முன்னுரை

இலங்கையின் மஸையகத் தோட்டத் தொழிலாளரது வரலாறு, சோதனைகளும் வேதனைகளும் கொடுமைகளும் அந்திகளும் மலிந்ததும் சோகம் மிக்கதுமான ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியைக் கொண்டது. அத்தகைய மஸையகத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்து அவர்களது இன்ப துண்பங்களிலும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிலும் பங்குகொண்டு, அவற்றால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களையே சிறுக்கைதகளாகவும் நாவல்களாகவும் புதுக்கவியிதைகளாகவும் வடித்துள்ள - வடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மஸையகத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் மாத்தனை சோழ எனச் செல்லமாக அழைக்கப்படும், மாத்தனையைச் சேர்ந்த மு. சோமசுந்தரமாவார்.

மாத்தனை சோழ அவர்கள் இதுவரை ஜம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுக்கைதகளையும் மூன்று நாவல்களையும் புதுக்கவியிதைகள் சிலவற்றையும் படைத்துள்ளார். அவரது சிறுக்கைகளுட் பல ஏற்கனவே 'நயக்கென்றொரு பூமி', 'அவன் ஒருவனல்ல....' ஆகிய தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இது ஆ சிரியரின் மூன்றாவது சிறுக்கைத் தொகுதியாகும். அவரது நாவல்களுள் நூல் வடிவம் பெற்ற, 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதாக்கள்' என்னும் நாவல் இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றுள்ளது. 'அந்தரே கதைகளை', 'இலங்கை நாட்டுத் தென்னாலிராமன் கதைகள்' என்னும் பெயரில் தமிழிலே நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

மாத்தனை சோழ அவர்கள் இயல்பாகவே பாமர மக்களிடத்தும், தோட்டத் தொழிலாளர் மீதும் பரிவும் நேயமும் கொண்டவர். அவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும், பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் அவர்களது ஆசைகள், கனவுகள், வெற்றி தோல்விகள், ஏக்கங்கள் முதலியவற்றையும் தமது எழுத்துக்களின் மூலம் வெளிக் கொணர்வதில் தீவிர ஆர்வம் காட்டுபவர். அதே சமயம் சமூகத்துக்குப் பெரியவர்களாக நடத்துத் திரிபவர்களது போலி வேடங்களையும் அந்தரங்க ஊழல்களையும் சிறுமைத் தனங்களையும் ஏழைகளின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் அவர்களது உழைப்பினைச் சுரண்டுக் கொழுக்கும் அநீதிகளையும் அவர்களைக் கருவியாகக் கொண்டு அரசியல் இலாபம் தேட முனையும் கொடுமையையும் தோலுரித்துக் காட்டி அம்பலப்படுத்துவதில் முனைப்புடன் செயற்படுபவர்; அத்தகையவர்களுக்கு எரிசரமாக விளங்குபவர் என்பதை இதுவரை வெளிவந்துள்ள அவரது ஆக்கங்கள் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துகின்றன.

* * * *

1960களிலிருந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் அதன் ஒரு சூறான மஸையக இலக்கிய உலகிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்கள் ஏற்படலாயின. இலக்கிய உலகிற் புதிய பரம்பரையொன்று காலடி எடுத்து வைக்கலாயிற்று. மஸையகத்தைப் பொறுத்தவரை இப்பரம்பரையை மிகப் பொருத்தமான முறையில் 'ஆத்திரப் பரம்பரை' எனக் குறிப்பிடுவார். அவர்களது "எழுத்திலும் பேச்சிலும் கலிதையிலும் சீற்றும் மிகுந்த இனந்தஸைமுறையின் துடிப்பும் விழிப்பும் மஸையகத்தை இனங்காட்டியது" இத்தகைய ஆத்திரப் பரம்பரையினருள் காலத்தாற் சற்றுப் பிற்பட்டவர்களுள் மாத்தனை சோழவும் ஒருவராவார்.

"எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், ஒரு இலட்சியத்தில் 1967 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக இலங்கை பத்திரிகைகளில் எழுத ஆரம்பித்தேன். முதலில் சிறு துணுக்குகள்,

காந்தியைப் பற்றி - நேருவைப் பற்றி இன்னும் உலகத் தலைவர்களைப் பற்றி எழுதினேன். பிறகுதான் எதை எழுத வேண்டும்? ஏன் எழுத வேண்டும்? எழுதுவது யாருக்காக? என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் எனக்குள் விடை தேடிக் கொண்டு, அப்படி மலர்ந்த விடைகளுக்கு உருவமாக - அந்த இலட்சியங்களின் அடையாளமாக 1969 ஆம் ஆண்டு சிறுக்கைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன்" எனத் தமது ஆரம்ப முயற்சிகள் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்தித்தற்குரியது.

"....கலை இலக்கியங்கள் மனிதனை - சமூகத்தை அடையாளம் காட்டுபவை என்பது உண்மைதான்.இலக்கியங்கள், அதிலும் மக்கள் இலக்கியங்கள் மூலம்தான் ஒரு நாட்டைத் தரிசிக்க முடியும். அந்த ரதியில் அந்த நோக்கில் - எனது படைப்புகளை - எழுதும் காலத்தை நிதரிசனமாகக் காட்டுகிற கண்ணாடியைக் காட்ட முயற்சி செய்துள்ளேன்; செய்து வருகிறேன்" எனவும், "சிறுக்கைகள் எவ்வாறு பிறந்தாலும் அதன் நோக்கமும் தொக்கி நிற்கிற எண்ணமுமே முக்கியம்" மேலும், "சமுதாயத்தில் வேஷம் போட்டு வாழ்கிற மனிதர்களின் முகத்திரைகளைக் கிழிப்பதே எனது இலட்சியம்" எனவும், "எனது கவலையெல்லாம் எனது சிறுக்கைகள் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதுதான்" எனவும் அவர் தமது எழுத்தின் நோக்கம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதற்கேற்ப அவரது அதிகமான கைதுகளில் இப்பண்புகள் முனைப்புப் பெற்றிருப்பதை ஆவதானிக்கலாம்.

* * * *

1980களின் முற்பகுதிவரை மலையகத்திலேயே வாழ்ந்து மலையகத்தையே களமாகக் கொண்டு சிறுக்கைகளையும் நாவல்களையும் படைத்து வந்த சோழ அவர்கள், பின்னர் மலையகத்தைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளானார். அவ்வாறு வெளியேறிய அவர் சிலகாலம் தமிழகத்தில் வதிந்தார். இப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வதிந்து வருகிறார். அவர் எங்கிருந்தாலும் அவரது கையும் பேனாவும் ஒய்வெடுப்பதில்லை

என்பதற்கும் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத்தை மறந்துவிடவில்லை என்பதற்கும் இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சிறுகதைகளே சாட்சியங்களாகின்றன. இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ளவற்றுள் நான்கு கதைகள் (அவர்களின் தேசம், சின்ன உருவங்கள், ஒரு ஸ்கூல் கோயிலாகிறது, புதிய மனிதன்) மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. இரண்டு கதைகள் தமிழகத்துக் கிராமப் புறங்களைக் களமாகக் கொண்டவை. ஆறு கதைகள் அவுஸ்திரேலியா - தமிழகம் - இலங்கை ஆகியவற்றைக் களங்களாகக் கொண்ட 'அகலுவகத்' தொடர்புடையன.

1950களிலிருந்து இற்றைவரை இன ரத்யாக அடிக்கடி இடம் பெற்று வரும் வன்செயல்கள் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளைப் போலவே மலையகத்தையும் வெகுவாகப் பாதித்தன. வன்செயல்களின் கொடுமூழ்யாக 1983 ஆம் ஆண்டு விளங்கியது. இவற்றைத் தொடர்ந்து மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுள் கணிசமானோர் மலையகத்திலிருந்து இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். இலங்கை - இந்திய அரசுகள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களின் விளைவாகப் பல இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிற்கு அனுப்பப் பட்டனர். மலையகத்திலிருந்து தொழிலாளர்கள் மட்டுமின்றி புத்தி ஜிவிகளும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இலக்கிய கார்த்தாக்களும் கூட நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். அத்தகையவர்களுள் மாத்தளை சோழவும் ஒருவர். அவர் அவ்வாறு வெளியேறியமை மலையக இலக்கிய உலகுக்குப் பேரிழப்பாக அமைந்தபோதும் இன்னொருவகையில் அது நன்மையாகவும் அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். இதனால் மாத்தளை சோழனின் கதைகளது களங்கள் விரிவடையலாயின; அகலுவகத் தொடர்பு கொள்ளலாயின; புதிய பரிமாணங்களைப் பெறலாயின.... அவரது சமூகப் பார்வை மேன்மேலும் விசாலமும் ஆழமும் பெறலாயின.

கடந்த இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களாகப் பல்வேறு காரணங்களால் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த இலக்கிய கார்த்தாக்கள் பலரும் மேலை நாடுகளுக்கும் மத்திய கிழக்கு

நாடுகளுக்கும் அவஸ்திரேவியாவுக்கும் புலம் பெயர்ந்துள்ளனர்; புலம் பெயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறு புலம் பெயர்ந்தோர் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாடுகளிற் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களையும் அங்குள்ள வாழ்க்கைச் சூழலையும் அந்தியப்பட்ட அகதி வாழ்க்கை முறைகளையும் பிறந்த மண்ணைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட ஏக்கங்களையும் தவிப்புகளையும் புதுக்கவிதைகள், சிறுகதைகள் எனப் பலவகை ஆக்கங்களாகப் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களது அத்தகைய முயற்சிகள் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' அல்லது 'புகலிட இலக்கியம்' எனக் கூறத்தக்க அளவிற்கு இன்று வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இத்தகைய இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உந்துதல் அளிக்கும் வகையில் கண்டா முதல் பிரித்தானியா, அவஸ்திரேவியா முதலிய நாடுகள் வரை பல நாடுகளிலிருந்து மரபு, அக்கினிக்குஞ்சு, நான்காவது பரிமாணம், பார்வை, காலம், தேடல், பணிமலர், தூண்டல், சிந்தனை, சமர், புதுமை, சுவடுகள், சக்தி, ஒசை, பள்ளம், தேனி முதலிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் அதிக அளவில் புதுக்கவிதைகளும் இடையிடையே சிறுகதைகளும் வெளிவருகின்றன. மல்லிகை முதலிய இலங்கைச் சஞ்சிகைகளிலும் தினசரிப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றிலும் இத்தகைய ஆக்கங்கள் இடையிடையே வெளிவருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. புலம் பெயர்ந்தோரின் புதுக்கவிதைகள் பல தொகுதிகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வகையிற் காலத்தின் பதிவுகள், கவிதைச் சோலை, துருவச் சுவடுகள் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கவை. நாவல்கள் என்ற வகையில் நெல்லை க. பேரனின் 'விமானங்கள் மீண்டும் வரும்' (குறுநாவல்), ராஜேஸ்வரியின் ஒரு கோடை விடுமுறை என்பன வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுக்கு முன்பே அகலுலகத் தொடர்பு கொண்ட முதல் தமிழ் நாவலாக ஜெயகாந்தனின் 'பார்சுக்குப் போ' என்னும் படைப்பு வெளிவந்துள்ளது. அகலுலகத் தொடர்பு கொண்ட சிறுகதைகள் பலவும் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் நான் அறிந்த வரையில், அகலுலகத்

தொடர்பு கொண்ட சிறுக்கதைகள் முதன்முதலாகத் தொகுதியாக நூல் வழிவம் பெறுவது இதுவேயெனவாம். முதன்முதலில் அவுஸ்திரேலியாவைப் பிரதான களமாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள சிறுக்கதைகளும் இவையே எனவாம்.

* * * *

ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதிக்கும் மேலாக இலங்கையின் முதுகெலும்பாக விளங்கி, அதன் பொருளாதார விருத்திக்காக மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்த மலையகத் தொழிலாளர்களுள் இலட்சக் கணக்காணோரை ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் ஒப்பந்தங்கள் மூலம் இலங்கை அரசு இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைத்தது. அவர்கள் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையத்தைவிட்டு வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப் பட்டபோது அவர்கள் அடைந்த வேதனைகள் சொல்லுந்தரமன்று. கவிஞர் வண்ணச் சிறகுவின் கைவண்ணத்தில், 'சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே.... நான் பிறந்த நாட்டினிலே நான் இருக்க விதியில்லை. என் ஜென்ம பூமியிலே எனக்கு உரிமையில்லை' எனப் பல பாடல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. நரியூருக்குப் பயந்து புனியூருக்குப் போன கதையாகவே தாயகம் திரும்பியோரின் நிலை அமையலாயிற்று.

மேற்கண்ட விடயங்களை அலகும் வகையில் மாத்தளை சோமுவின் 'அவர்களின் தேசம்' என்னும் சிறுக்கதை அமைந்துள்ளது. தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்களை அங்குள்ளவர்கள் எவ்வாறு நடத்துகிறார்கள்; அவர்களுக்கு எத்தகைய கொடுமைகளை இழைக்கின்றார்கள். மலையக தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் இருக்கும்போது 'இந்தியாக்காரர்', 'தோட்டக்காட்டான்', 'கள்ளத்தோணி' என ஏனாம் செய்யப்பட்டது போலவே அவர்கள் தாயகம் திரும்பிய பின்னர் அவர்களை அங்குள்ளோர் 'சிலோன்காரர்', 'கண்டக்காரர்' என ஏனாம் செய்கின்றனர். நிலவளமும் நீர்வளமும் குளிர்ந்த சுவாத்தியமும் மிக்க மலையகத்திலிருந்து தாயகம் திரும்பி,

வானம் பார்த்த வரண்ட பூமியில் அவர்கள் எத்தகைய மனோநிலையில் இருந்தார்கள் என்பதையெல்லாம் கன கச்சிதமாக இக்கதையிலே ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ள திறன் போற்றத்தக்கது. இலங்கையையும் தமிழகத்தையும் களங்களாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள இக்கதையில், ஆசிரியர் தன் கூற்றாக அதிகம் கூறாது கண்ணுசாமி, அவனது மகன் கறுப்பன் முதலிய பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், செயற்பாடுகள், மனோநிலைகள், ஏக்கங்கள், தவிப்புகள் முதலியவற்றின் மூலமே இவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கச்சிதமான வருணானைகளும் சிறந்த உவமைகளும் பாத்திர வார்ப்பும் இக்கதைகளுக்குத் தனிச் சோபையுட்டுகின்றன.

"இதுதானே என் பூமி.... இங்கேதானே என் வயதில் முக்கால்வாசி போயிற்று.... என் உழைப்பும் இங்கேதான்... இந்த மலையில்தான் வாழ்ந்தேன். இந்த வெய்யிலில்தான் காய்ந்தேன். இந்தக் காற்றைத்தான் சுவாசித்தேன். இதுதானே என் பூமி! இது தானே என் நாடு" எனக் கண்ணுசாமி தான் வளர்ந்த மலையகத்தை எண்ணி ஏங்கித் தவிப்பதும் தண்ணீருக்காகத் தவம் கிடந்து மழைபெய்ததும் மழையிலேயே உயிர்துறப்பதும் நெஞ்சை உலுக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. உண்மையில் அவர்களது தேசம் இலங்கை - மலையகமே என்பதை நாகுக்காகவும் குறிப்பாகவும் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். தமிழகத்தைப் போன்ற 'தெருவுக்கொரு சாதி, சாதிக்கு ஒரு தெரு' என்னும் கெடுபிழி இலங்கையில் அந்த அளவிற்கு இல்லை என்பதையும் கதைப்போக்கோடு ஒட்டிப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இத்தொகுதியின் தலைப்பாக அமைந்துள்ள 'அவர்களின் தேசம்' என்னும் தொடர் படிப்போரை ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. அவர்கள் யார்? மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமா? இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமிருந்து புலம் பெயர்ந்துள்ள தமிழர்களையும் உள்ளடக்குவதாக உள்ளதா? அவர்களின் தேசம் எது? இலங்கையா? இந்தியாவா? அவஸ்திரேலியாவா? மேலை நாடுகளா? என்பதும் சிந்தித்தற்குரியது.

‘புதிய மனிதன்’ என்னும் கதை தனி ரகமானது. ஆரம்பத்திற் கதையை வாசிக்கத் தொடங்கியதும் மாத்தளை சோழவா இதனை எழுதினார்! காதற் கதை எழுதுவதிலும் காலத்தைக் கடத்துகின்றாரா என எண்ண வைத்தாலும் ஆசிரியர் எம்மை எல்லாம் ஏமாற்றிவிட்டு வியக்கத்தக்க வகையில் கதையை வேற்றாரு கோணத்தில் ஒட்டிட்டு முடித்துள்ளார். ஆரம்பத்தில், சலிப்புத் தட்டிய காதற் கதையாக ஆரம்பித்தாலும் கதையோட்டத்தோடு ஒட்டிச் சில உண்மைகளைப் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. பெண்களை ஆண்கள் கெடுப்பதுபோல் பெண்களும் ஆண்களைக் கெடுக்க முடியும். பெண்கள் மனம் வைத்தால் ஆனந்தைப் போன்ற கெட்டழியனிருக்கும் ஆண்களைத் திருத்திப் புதிய மனிதராக, நல்லவர்களாக மாற்ற முடியும் - என்ற உண்மையை இக்கதையின் மூலம் திறம்படக் காட்டியுள்ளமை விதந்து கூறுத்தக்கது.

‘பள்ளித்தலமனத்தும் கோயில் செய்குவோம்’ என்றார் பாரதியார். பாரதியார் கூறிய கருத்து வேறு. ‘ஒரு ஸ்கூல் கோயிலாகிறது’ என்னும் கதை புலப்படுத்தும் கருத்து வேறு. மலையகச் சிறார்களின் கல்வி நிலை எத்தகையது? மலையகச் சிறார்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டுபவர்கள் எத்தனைபேர்? சுயநலம் படைத்த தோட்ட முதலாளிகள் தமது இலாப வேட்டைக்காக மலையகச் சிறார்களின் கல்வியில் எவ்வாறு மண்போடுகிறார்கள்? அவர்கள் இறைவனின் பெயரால் தலைமையாசிரியர்களையும் ஏனைய ஆசிரியர்களையும் பிறரையும் எவ்வாறு ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதை இக்கதை தத்துபமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

சமூகத்திற்குப் பெரியவர்களாக நடித்துத் திரிபவர்களிடம் குடி கொண்டிருக்கும் சிறிய உள்ளத்தையும் சின்னத் தனங்களையும் குழந்தைகளிடம் குடி கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த உள்ளத்தையும் மலையக மாணவர்களின் ஏழ்மை நிலை அவர்களது கல்வியை மட்டுமன்றி உள்ளத்தையும் எந்த அளவிற்குப் பாதிக்கின்றது

என்பதையும் மலையகப் பாடசாலை ஒன்றில் இடம் பெற்ற சரஸ்வதி பூசை நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ‘சின்ன உருவங்கள்’ என்னும் தரமான கதையைப் படைத்துள்ளார். இக்கதையை வாசிக்கும் பொழுது, ‘எத்தனை பெரிய மனிதருக்கு எத்தனை சிறிய மனமிருக்கு; எத்தனை சிறிய பறவைக்கு எத்தனை பெரிய மனமிருக்கு’ என்னும் பாடலால் மின்னி மறைகின்றது.

* * * *

இந்தியாவிலும் அதன் ஒரு கூறான தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக ஆழப் பதிந்து வளர்ந்திருந்த சாதியத்தின் இறுக்கம், பிரித்தானியரது ஆட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து மகாத்மா காந்தி, பாரதியார் முதலியோரது முயற்சிகளாலும் வேறு பல காரணங்களாலும் பெருமளவு தளர்ந்து கொண்டு வருகிற பொழுதம் இன்றுவரை முற்றாக அகலவில்லை. இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் மலையகத்திலும் தமிழகத்திலும் வெவ்வேறு வடிலிலும் அளவிலும் சாதியம் தலை நீட்டுவதையும் இன்றும் கூடத் தமிழகத்தில் ‘தெருவுக்கொரு சாதி’, ‘சாதிக்கு ஒரு தெரு’ என்னும் நிலைமை காணப்படுவதையும் மாத்தளை சோழ, இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சிலகதைகளில் மட்டுமன்றி அவரது ஏனைய தொகுதிகளிலைமைந்துள்ள கதைகள் சிலவற்றிலும் கதைப் போக்கோடு ஒட்டிச் சித்தரித்துள்ளமை முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கது.

அவரது ‘புதிய பிரமா’ என்னும் கதையில் மேற்கண்ட அம்சம் முக்கியம் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். தமிழகத்தின் மேலைப் பாளையம், கீழைப்பாளையம் ஆகியவற்றைக் களங்களாகக் கொண்டு, மருத்துவிச்சிக் கிழவியின் மூலம் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் ஆசிரியர், வறுமையிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கியிருக்கும் மக்கள் மத்தியில் இக்கிழவியை உன்னதமானதும் சுவாரஸ்யம் மிக்கதுமான குண சித்திரமாகவும் ஆசிரியரது கருத்துக்களைத் தாங்கும் பாத்திரமாகவும் மனதில் ஆழப்பதிய வைத்திருக்கும் திறன் போற்றத்தக்கது.

மேலெப்பாளையமும் கீழெப்பாளையமும் மிகப்பின் தங்கிய கிராமப் புறங்கள். நவீன வைத்தியசாலை வசதிகள் கிடையா. இந்நிலையிற் பிரவச வேதனைப்படும் பெண்களுக்கு உடன் உதவி செய்வதிற் கைதேர்ந்த மருத்துவிச்சியாக விளங்கிய கிழவி இரு பாளையங்களையும் சேர்ந்த மக்களது சாதிக் கெடுபிழகளாற் சலிப்புற்று வெறுப்புக் கொண்டு, "...சாதிக்காகச் சண்டை போடுறீங்க. புள்ள பொறக்கிற நேரம் எந்தச் சாதிக்கொடியும் இல்ல. தொப்புள் கொடிதான் இருக்கும். அதை அறுத்திடுவோம். ஆனா வெளியே வந்தோன்ன அந்தப் பச்சை புள்ளைக்குச் சாதிக்கொடி, சமயக்கொடி எல்லாம் கொடுக்கிறங்க; காட்டுறீங்க. என்கடமை தொப்புள் கொடியை அறுத்துப் புள்ளை வெளியே கொண்டாரதோட முடியது. புரியதா?" என இரு பாளையங்களையும் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கூறுவது மனதை உறுத்துவதாக உள்ளது.

தமிழகத்தின் சென்னை - திருச்சி சாலையருகே அமைந்துள்ள கிராமமொன்றினைக் களமாகக் கொண்டு 'காற்றில் ஆடும் கூரைகள்' என்னும் கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் இடம் பெறும் மறக்க முடியாத கச்சிதமான ஒரு பாத்திரம் 'மீசைக்காரத் தாத்தா'. அவரைப் பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு மகாத்மா காந்தி காலத்து இந்தியாவினதும் அதன் ஒரு கூரான தமிழகத்தினதும் நிலைமைகளையும் மாற்றமடைந்து கொண்டு வரும் இன்றைய போக்குகளையும் தமிழகத்தின் இன்றைய அரசியல் நிர்வாகக் கெடுபிழகளையும் சமூகத்தின் அடித்தள மக்கள் பற்றிய அதிகாரிகளின் அலட்சிய மனோபாவத்தையும் 'காற்றில் ஆடும் பாடசாலைக் கூரையை' முக்கிய கருவாகக் கொண்டு கச்சிதமான முறையிலே இக்கதையிற் சித்திரித்துள்ளார்.

மகாத்மா காந்தியின் காலத்திலிருந்தே சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டங்கள் இடம் பெற்றுவந்துள்ள போதிலும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு பற்றிய மனப்பான்மை இன்றுவரை மாறாதிருப்பதும், சமூகத்தின் அடித்தள மக்கள் விழிப்புற்று எழுச்சியுற்றுக் கொண்டிருப்பதும்

அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடத் துணிவதும் காந்தியைப் போன்று அஹிம்சை வழியில் போராடியும் அதற்கு இன்றைய தமிழக நிர்வாக யந்திரம் செவி சாய்க்காது போகவே, புதிய முறையிற் போராடி வெற்றி பெற முனைவதும் கதைப் போக்கோடு ஒடிக் காட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எந்த நேரத்திலும் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் உயிராபத்தினை ஏற்படுத்தக் கூடிய வகையில் 'ஆடிக் காற்றுக்கு' ஆடிக் கொண்டிருக்கும் பாடசாலைக் கூரையைத் திருத்தித் தருமாறு கிராமத்து ஏழை மக்கள் அமைதியான முறையிற் பலமுறை வேண்டியும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் அதற்குச் செவிசாய்க்காது போகவே உண்ணாவிரத முயற்சி, மனிதச் சங்கிலிப் போராட்டம் முதலியன பயனளிக்காது என்பதால் சாலை மறியற் போராட்டம்' நடத்துகிறார்கள். "இந்த நாட்டின் ஜனநாயகம் புதிய பாஸ்ஷை மக்களுக்கு அடையாளப்படுத்தி இருப்பது கவலை கொள்ள வைத்தது...". "இந்த நாட்டில் ஏழை பாளைக மனுவுக்கு மரியாதை இல்ல. இப்புடி ரோட்டுல ஒக்காந்தோன்னாதான் நீங்களே வர்ந்து. காந்தி உண்ணாவிரதத்துல சுதந்திரம் வாங்கிக் குடுத்தார்னு நீங்க நினைச்சுப் பாத்திங்கள்னா இப்படியெல்லாம் நடக்காது...." என மீசைக்காரத்தாத்தா கலெக்டருக்குக் கூறுவது சிந்தனையைக் கிளறுவதாகும். அல்லற்பட்டு ஆற்றாது தவிக்கும் சமூகத்தின் அடித்தள மக்கள் மீது எப்பொழுதும் பரிவும் ஆர்வமும் காட்டும் மாத்தனை சோழ, இக்கதையிலும் தமிழகத்தின் பின்தங்கிய கிராமப்புற அடித்தள மக்களையே கதையில் முதன்மைப் படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

* * * *

கடந்த சில தசாப்தங்களாக உலகின் பல பாகங்களிலும் மாற்றங்கள் மிக வேகமாக இடம் பெற்றுக் கொண்டிருப்பது போலவே இலங்கையிலும் பலதுறைகளிலான மாற்றங்கள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து

இனவேறுபாட்டுணர்வும் அரசியற் பிரச்சினைகளும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் படிப்படியாக முனைப்புப் பெறலாயின. பல்வேறு வழிகளிலும் பல்வேறு துறைகளிலும் திட்டமிட்டே அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்றை இன மக்கள் தமது ஆடப்படை உரிமைகளின் பொருட்டும் விடுதலைக்காகவும் சில தசாப்தங்களாக நடாத்தி வந்த சாத்வீகப் போராட்டம் பயனளிக்காத நிலையில், 1970 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இளைய தலைமுறையினரின் ஆயுதப் போராட்டமாகப் பரிணமிக்கலாயிற்று. இப்போராட்டம் 1980 களிலிருந்து மிகவும் 'உக்கிரம்' பெற்று வருவதுடன் உலக நாடுகள் பலவற்றின் கவனத்தையும் ஈர்க்கலாயிற்று. 'பலப்பாட்சை'க் கெடுபிழிகள் நானுக்குநாள் அதிகரித்து வருகின்றன. தொடர்ச்சியான போராட்டச் சூழ்நிலைகளினால் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற நிரப்பந்திக்கப்பட்டனர்; அதிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். நானுக்குநாள் அதிகரித்துவரும் பொருளாதார நெருக்கடியும் இந்நிலைமையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது.

இந்நிலையிற் கடந்த ஓரிரு தசாப்தங்களாக ஆரம்பக்கல்வி அறிவைப் பெற்றவர்களும் உயர்கல்வி அறிவைப் பெற்றவர்களுமான இளந்தலைமுறையினர் பல்லாயிரக்கணக்கில் அகதிகளாகவும் இராணுவக் கெடுபிழிகளுக்கு அஞ்சியும் வேலைவாய்ப்புப் பெறவும் வெளிநாடுகள் பலவற்றுக்குச் செல்லலாயினர். இதே போன்று வருவாய் மிகுந்த தொழில்களைத் தேடித் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பலரும் வெளிநாடுகளில் குடியேறியுள்ளனர். இதன் காரணமாகச் சமுதாய மதிப்பீடுகள், நியதிகள், நம்பிக்கைகள், வாழ்வியற் சிந்தனைகள், ஆசாரங்கள் முதலியவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

அவ்வாறு சென்றவர்களுள் கணிசமான தொகையினர் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றனர். தொழில் வாய்ப்புப் பெற்றுத் திடீர் பணக்காரர்களாக மாறிய பலர், "காய்ந்த மாடு கம்பிலே விழுந்தது போல்" மேலைநாட்டு நாகரிக மோகந் கொண்டவர்களாகவும், ஆடம்பர

வாழ்வில் தினைப்பவர்களாகவும் அதற்காக எதனையும் தியாகம் செய்யச் சித்தம் கொண்டவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்; தமது வாழ்க்கையின் உன்னத இலட்சியம் செல்வத்தைப் பெருக்குவதும் செல்வச் செழிப்பில் மிதந்து ஆடம்பர வாழ்வில் தினைப்பதுமோகும். அதற்காக அவர்கள் தமது மூதாதையர் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்த தமது தாய்மொழியையும் பண்பாட்டு அம்சங்களையும் மனிதனின் உயர் விழுமியங்களையும் துறக்கவோ மறக்கவோ உதாசீனம் செய்யவோ தயார்; பெற்று வளர்த்தெடுத்த தெய்வங்களைப் புறக்கணிக்கவோ, மறந்து விடவோ, வேலைக்காரர்களாக நடாத்தவோ தயங்க மாட்டார்கள். "வெறுஞ்சோற்றுக்கோ வந்ததிந்தப் பஞ்சம்" என்பதுபோல் வெறுமனே வயிற்றுப் பிழைப்பு நடத்தும் இவர்களிடம் மேலோங்கிவரும் அந்நிய கலாசார மோகம் இவர்களது எதிர்கால நிலைமை பற்றி அச்சத்துடன் நோக்க வைக்கின்றது. அந்நிய கலாசார மோகத்தில் தினைக்கும் இவர்களை அவ்வந்நாட்டுச் சுதேசிகளுக்குச் சமமாக உலகநாடுகள் ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

மேற்கண்ட அம்சங்களை மாத்தனை சோழ அவர்கள் அலசி ஆராய்ந்து, 'வெள்ளைக்காரர்கள்', 'அத்தனைபேரும்...', 'அன்னையும் பிதாவும்', 'பினக் அண்ட வைட்', 'சொந்தச் சோதரர்கள்', 'வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள்' முதலிய தரமான சிறுகதைகளாக வடித்துத் தந்துள்ளார்.

'சாதி, பணம், அந்தஸ்து' என்ற வட்டத்திற் சிக்கியிருக்கிற நமது சமுதாயத்தில் தாய் தந்தையர் முதுமையானால் செல்லாக் காசாகிப் போகிறார்கள். மதிப்பே கிடையாது. நானை முதுமையாகப் போகிற இன்றைய இளமை இன்றைய முதுமைக்கு ஒரு மரியாதை கொடுக்காத போது அந்த இளமை எவ்வாறு நானைய முதுமையை எதிர்நோக்கும்?.... "வாழ்க்கையின் கடைசிப் பாகத்தையும் மனிதனின் முதுமைக் கோலத்தையும் நன்றியுணர்வோடு மதிக்கிற சமூகம்தான் உயர்ந்து நிற்க முடியும்.... நம் சமூகத்தில் உழைத்து ஓய்வான முதியோர்களுக்குக்

கொடுக்கப்படுகிற அந்தஸ்துப் போதுமானதாக இல்லாததால் அஃது என் மனதைப் பாதித்தது. அஃதில் சில சிறுக்கைகள் உருவாகினா" என ஆசிரியரே தமது சிறுக்கைத்த தொகுதியென்றின் முன்னுரையிற் கூறியுள்ளது போல் மேற்கண்ட கைகள் பலவற்றிலும் இவ்வம்சம் துல்லியமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கத்தக்கது.

மாத்தனை சோழவின் சிறந்த சிறுக்கைகளுள் ஒன்றாக 'வெள்ளைக்காரர்கள்' என்னும் படைப்பு விளங்குகிறது. இக்கையில் வரும் சாம்யோ, ஸல்லி, ராஜா, சாம்யோவின் தாய், லூஸ்-கிறுக்கன் வாக்தேவன், டாக்டர் சிவா, அவரது மகன் குமார் முதலிய பாத்திரங்கள் ஆசிரியரின் கைவண்ணத்தால் அற்புதமான படைப்புகளாகவும் மனதை விட்ட கலாதனவாகவும் எமது சமூகத்தின் எதிர்காலம் பற்றி மிகமிக ஆழமாகவும் மிகுந்த வேதனையுடனும் சிந்திக்க வைப்பனவாகவும் விளங்குகின்றன. ஆசிரியரது ஆழந்தகண்ற சமூகப் பார்வைக்கும் எதிர்காலம் பற்றிய தீட்சண்யம் மிக்க நோக்குக்கும் எழுத்தாற்றலுக்கும் மிகச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாக இக்கை விளங்குகின்றது. புதுமைப்பித்தன் படைத்துவிட்ட பாத்திரங்களுள் குழந்தைப் பாத்திரங்கள் அற்புதமானவையாகவும் பெரியவர்களுக்கு அறிவுரை புகட்டுவனவாகவும் விளங்குவது போலவே இக்கையில் வரும் ராஜா என்னும் குழந்தைப் பாத்திரம், வெளிநாடுகளில் வாழும் எமது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றி இரவு பகலாக வேதனையுடன் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

கடந்த இரண்டு அல்லது மூன்று தசாப்தங்களுள், 'கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்த குடிகளுள்' எத்தனை சாம்யோக்களும் ஸல்லிகளும் ராஜாக்களும் வெளிநாடுகளில் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர்; இன்னும் உருவாக உள்ளனர். இதே வேகத்திற் போனால் நம்மவர்களின் எதிர்காலம் எவ்வாறுமையும்? என்பதையும் அவர்களது 'முகவரி' என்னவாகும் என்பதையும் மிக்க வேதனையுடனும் ஆதங்கத்துடனும் ஆசிரியர் இக்கையின் மூலம் சிந்திக்க வைத்துள்ளார். சிறந்த சிறுக்கையின்

இலட்சணங்களுள் ஒன்று; சிலவற்றைக் கூறிப் பலவற்றைச் சிந்திக்க வைப்பதாகும். இப்பண்பினை இக்கதையில் முழுமையாகக் காணமுடிகின்றது. தமிழ்மொழி, தமிழர் பண்பாடு, இந்துப் பண்பாடு, மனித விழுமியங்கள், மனித நேயம் முதலியவை இன்று எத்தகைய நிலையிலுள்ளன? கேவலம்! வெறுமென வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவும் சொகுசான ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காகவுமா இந்தப் பரிதாப நிலை!

‘ஓஸி’களாக (அவுஸ்திரேலியர்களாக) மாறத் தூஷ்த்துக் கொண்டிருக்கும், குத்துக் கரணமடிக்கும், பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்யும் செந்தமிழ் நாட்டுத் தமிழச்சிகள், ஈழத்துத் தமிழச்சிகள், அதே நிலையில் தமது குழந்தைகளை வளர்த்தெடுக்க முயலும் - முணையும் அவர்களது மனோபாவம், அதற்காகத் தமது தாய்மொழி, பாரம்பரியம், பண்பாடு, மனித விழுமியங்கள், பெற்று வளர்த்தெடுத்த தெய்வங்கள் என எல்லாவற்றையும் தூசாக மதிக்கும் அலட்சியப் போக்கு - இறுதியில் இவர்கள் என்னதான் குத்துக்கரணம் அந்தத்தாலும் வெள்ளைக்காரர்களாக மாறவோ அவுஸ்திரேலியர்களாக நிலைக்கவோ முடியாத திரிசங்கு சொர்க்கநிலை. இவை எல்லாவற்றையும் ‘அனுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகுத்திய’ கதைபோல் இக்கதையில் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ள திறன் எம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது; எதிர்காலம் பற்றி ஏக்கத்துடன் ஆழமாகவும் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

வெளிநாடுகளில் வாழும் ‘எமது இன்றைய ராஜாக்கள்’ தம்மைப் பெற்றெடுத்த பெற்றோர்களை நோக்கி “வாட் ஆர் யூ டாக்கிங் டாடு?”, “வீ ஆர் டாக்கிங் டமில், இட் இஸ் அவர் மதர் டங்”, “இட் சவுண்ட்ஸ் ஏ சில்லி லாங்குவேஜ்” எனக் கூறுவதும் ராஜாக்களைப் பெற்று வளர்த்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோர்களைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய அன்னையும் பிதாவும் தமது பிள்ளைகளை நினைத்து அடையும் வேதனைகளையும் மிகவும் தத்ருபமாகவும் கச்சிதமாகவும் ஆசிரியர் காட்டும் திறன் மனிதாபிமானம் படைத்த எவ்வரையும் கண்கலங்க வைப்பதாகவுள்ளது. ஏறத்தாழ இதே இயல்பினையும்

கொண்டதாகவே அவரது 'அன்னையும் பிதாவும்' என்னும் கதையும் அமைந்துள்ளது. அவுஸ்திரேலியாவில் மட்டுமா இன்று இந்நிலை? ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், சவிற்சலாந்து, நோர்வே, செய்டன், இங்கிலாந்து, கனடா என விரிந்து கொண்டே செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களின் நிலைமைகள் பற்றி இதுவரை பல சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் அவற்றிற் காண்முடியாத சில சிறப்பம்சங்களையும் நம்மவர்களின் சீரழிவுகளையும் நம்மவரின் எதிர்காலம் பற்றிய தீவிர கரிசனையையும் தீட்சண்யம் மிக்க நோக்கையும் சோழவின் கதைகளில் ஒருங்கே எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எம்மவர் மத்தியில் சாம்யோக்கரும் வல்லிகரும் ராஜாக்கரும் திருச்செல்வங்கரும் ரோகினிகரும் மட்டுமன்றி, லூஸ்-கிறுக்கன் வாசதேவன்கரும் டாக்டர் சிவாக்கரும் அவர்களின் பிள்ளைகளும் அங்குமிங்குமாக அலைந்து வேதனைப்படும் சம்பந்தர்கரும் கமலங்கரும் இருக்கவே செய்கிறார்கள் என்னும் யதார்த்தத்தை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியிருக்கும் பாங்கு எம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது. 'வெள்ளைக்காரர்கள்' என்னும் கதையிலே டாக்டர்களான சிவா, சாம்யோ ஆகியோருக்கிடையிலான உரையாடல் வாயிலாக, ".....குடியேறிய நாட்டிலே நாங்கள் காலுஞ்ச வேண்டும் என்ற வெறியிலே புதிய தலைமுறை அனுபவிக்கும் அவஸ்ததினை உணரச் செய்த ஞானி என்று ராஜாவைப் பாராட்டினார். இதுவரை வாசதேவனை 'லூஸ்' என்றும் 'கிறுக்கன்' என்றும் புறங்கூறியதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். பல பஜனை மையங்களையும் முருகன் கோயில்களையும் நிறுவுவதிலும் பார்க்க நமது வருங்காலச் சந்ததியினர் தமிழ் கற்பதற்கு நிலையான ஒரு நிறுவனம் தோற்றுவிப்பதிலுள்ள மகத்துவம் பற்றிய ஞான விடிவு தமக்கு ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறினார்."

வாசதேவன் சொல்வதுபோல் இன்று நம்மவர்கள் கடைப் பிடிக்கும் போக்கு நீண்மானால் அடுத்த நூற்றாண்டில் நமது மூன்றாவது அல்லது நான்காவது தலைமுறையினர் அமெரிக்காவில்

குடியேற்றப்பட்ட அடிமை நீக்கிரோக்களின் வம்சாவழியினரைப் போல் தமது வேர்களைத் தேடி யாத்திரை மேற்கொள்ளும் அவஸ்ம் ஏற்படும் என அச்சும் தெரிவித்தார்" எனவும், டாக்டர் சாம்யோவின் மூலம் "ராஜா எங்கே?... வழக்கமான ஆங்கிலத்தைத் தவிர்த்தார். 'ஒன் பெட்' ஸல்லியின் பதில். 'தூங்கிறான்' என்று சொல். அடுத்த தலைமுறையைத் தூங்க வைப்பதிலேதான் நாங்கள் வளமான வாழ்க்கையை அழைத்துக் கொள்கிறோம்...." எனவும் வரும் பகுதிகள் சிந்தனையைக் கிளருவனவாகும்.

இவ்வுலகில் அன்று தொட்டு இன்றுவரை சொல்லொணாகக் கொடுமைகளும் அந்திகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன; நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. சமயம், சாதி, கடவுள், மொழி, இனம், நாடு, நிறம் முதலியவற்றின் பெயரால் இடம் பெற்ற கொடுமைகளை உலக வரலாறு காட்டி நிற்கிறது. மிக அண்மைக்காலம் வரை, தென் ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, அவஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளில் நிறவெறி மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்தது உண்மையே. இன்றும்கூட நிறவெறி மனப்பான்மை முற்றாக அற்றுப்போகாவிடுமும் அது சர்ச்சைக்குரியதாகிச் சரிந்து கொண்டிருப்பதை மிகத் துல்லியமாகச் சித்தரிப்பனவாக 'பிளக் அண்ட் வைட்', 'அத்தனை பேரும்...' ஆகிய கடைகள் அழைந்துள்ளன.

"என்றை பிள்ளையன் வெளிநாட்டில் பெரிய உத்தியோகம் பாக்குதுகள்" எனப் பெருமையடித்துக் கொள்ளும் பெற்றோர்களைக் கடந்த ஓரிரு தசாப்தங்களாக அதிகம் சந்திக்க முடிகின்றது. ஆயின் அவர்களது பிள்ளைகளுள் அதிகமானோர் வெளிநாடுகளிற்படும் கண்டங்கள், அனுபவிக்கும் அவஸ்தைகள், 'வாங்கிக் கட்டும்' அடி உதைகள், நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மரணங்கள் முதலியன பற்றி எம்மில் எத்தனைபேர் சிந்திக்கின்றோம்? ஆயின் இக்கடைகளின் மூலம் ஆசிரியர் எம்மையெல்லாம் மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்துள்ளார்.

இக்கதைகளை வாசிக்கும்பொழுது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திலிருந்து கடல் கடந்த நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டுக் குடியேற்றப்பட்ட மக்களின் அவை நிலை கண்டு மனம் வெதும்பிய நிலையில் யுகப் பெருங்கவிஞன் பாரதி பாடியுள்ள "ஆப்பிரிக்கத்துக் காப்பிரி நாட்டிலும்.... பரவியில் வெளிய தமிழ்ச்சாதி, தழியழியன்மூலம் காலுதையண்டும்.... பெருந்தொலையுள்ள தம் நாட்டினைப் பிரிந்த நலிவினாற் சாதலும்...." என்னும் பாடற்பகுதி மனதிலே தோன்றி மறைகின்றது.

மாத்தளை சோழவின் சிறந்த கதைகளுள் 'அத்தனை பேரும்...' என்னும் படைப்பும் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. "...தமிழ் ஈழ அரசியல் மேடைப் பேச்ககள் குறைந்து, துப்பாக்கிகள் பேசத் துவங்கிய..." கால கட்டத்து இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதி நிலைமைகள் முதல் கம்போடியா, தாய்லாந்து நிலைமைகள் வரை, அவுஸ்திரேலியப் பழங்குடிகள் முதல் 'சிறைப் பறவை'களான அவுஸ்திரேலிய வெள்ளையர்கள் வரை, தமிழ்மொழியினாலும் தமிழ் பழக்க வழக்கங்களினாலும் தங்களது பிள்ளைகளின் Aussie வளர்ப்புச் சோரம் போவதாகப்பதறும் ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிகள் முதல் 'you dirty biack... you want to rape a white women... you Asian worm... Are you trying to teach me?' என நிறவெறி கொண்டு கறுப்பர்களை வேட்டையாட முயலும் வெறிநாயான ஹரிசன் வரை, கொள்கைகளை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என வற்புறுத்தி வாழ்ந்து காட்டி இருதியில் இராணுவத்தின் துப்பாக்கிக்கு இரையாகும் காந்தனின் தந்தை முதல் மனித நேயத்தின் பக்தனாகத் திகழும் மத்ய வரை பலவகை விடயங்களையும் முரண்பட்ட பாத்திரங்களையும் 'சிறிய' கதையிலே அற்புதமான முறையில் வடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவைங்களையும் "இராணுவத்திடம் மாட்டி எங்கிருக்கிறான் என்று மகனைத் தேடுவதைவிட, கண்காணாத் தேசத்தில் உயிரோடு இருக்கிறான் என்று என்னிக் கொண்டிருப்பது

எவ்வளவோ மேல் என ஆறுதல்லட்டு முயலும் பெற்றோர்களையும் பிறந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறும் 'இளசகள்' அகதிகள் என்ற நிலையில் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று அனுபவிக்கும் இன்னஸ்களையும் 'தவித்த முயலை அடிப்பது போல' எலவே வெளிநாடுகளிற் குடியேறியவர்களுட் சிலர் தம்மை நல்லவர்களாகவும் உடன் பிறந்த சீகோதர்களாகவும், உதவி செய்பவர்களாகவும் காட்டிக் கொண்டு தாம் பிறந்த மண்ணிலிருந்தே அகதிகளாக வந்து சோந்த சீகோதரர்களிடம் இயன்றவரை சுரண்ட முயல்வதையும் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல முயல்பவர்களிடமிருந்து 'ஏஜன்ட்' என்ற பெயரில் ஈவு இரக்கமேயின்றி இலட்சம் இலட்சமாகச் சுரண்டப்படும் கொடுமைகளையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்துவதாகச் 'சொந்தச் சோதரர்கள்' என்னும் கதை விளங்குகின்றது.

'பொம்பிளை'களைத் தேடி 'மாப்பிள்ளை'கள் செல்லும் காலம் மலையேறி, 'வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை'களைப் பொம்பிளைகள் தாலி, கூறை, சீதனம் முதலியவற்றுடன் தேடியலையும் பரிதாபத்தை இன்றைய சூழ்நிலைகள் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இன்று வலுமிக்க 'பண்நாயகத்தின்' ஆதிக்கத்தின் முன்னால் 'தெய்வீகக் காதல்கள்' மண்டியிடுகின்றன. 'அகதிகள்' என்ற போர்வையில் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வேலைவாய்ப்பும் நிரந்தர வதிவிடமும் தேடிக் கொண்டபின், தாம் பிறந்த மண்ணில், 'உயிருக்குயிராகக்' காதலித்தவர்களைக் கைவிட்டுக் 'கொழுத்த' சீதனத்துடன் மணம் முடிக்க முயலும் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள் நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகிறார்கள். மேற்கண்ட விடயங்களை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் சித்திரிப்பதாக 'வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள்' என்னும் கதை அமைந்துள்ளது.

சோழவின் மேற்கண்ட கதைகள் பலவற்றிலும் அவுஸ்திரேலியச் சூழ்நிலையும் புலம் பெயர்ந்து அங்கு குடியேறியுள்ள எம்மவர்களின் வாழ்க்கை முறையும் மனோநிலைகளும் கச்சிதமான முறையில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவரது கதைகள் பலவற்றை ஆரம்பத்திலிருந்து வாசித்துச் செல்லும் ஒருவர் இவற்றின்

முடிவு இவ்வாறுதான் அமையும் என எதிர்பார்க்கும் வேளையில், கதைகளின் முடிவுகள் வேறுவிதமானவையாகவும், அதே சமயம் இயல்பானவையாகவும் பொருத்தமானவையாகவும் அமைதல் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஏழைகள் மீதும் அப்பாவி மக்கள் மீதும் அதிக இரக்கத்தை ஏற்படுத்துவதை விட, அவர்களது வறுமையையும் இயலாமையையும் அறியாமையையும் பயன்படுத்தி ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் ஏமாற்றிச் சுரண்டிப் பிழைக்க முயலும் மனித மிருகங்கள் மீதும் வேடதாரிகள் மீதும் ஆத்திரத்தையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துவதில் ஆசிரியர் கூடுதலான கவனம் செலுத்தியுள்ளார். அவரது அதிகமான கதைகளில் மாநுட நேயமும் சிறுமை கண்டு பொறுக்கமுடியாத இயல்பும் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக அவரது கதைகள் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகுக்குப் புதிய பரிமாணத்தை அளிப்பனவாக விளங்குகின்றன. அவர் மேன்மேலும் ஆழ அகலம் மிக்க சமூகப் பார்வையும் தீட்சண்ய நோக்கும் கலைச் செழுமையும் மிக்க ஆக்கங்களைப் படைப்பார் எனத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றது.

கலாநிதி. க. அருணாசலம்

தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை, இலங்கை.
10.12.1994.

அவர்களின் தேசம்

வானத்துக்கும் பூமிக்கும் ஸட்சக்கணக்கான நூல்கள் கட்டியது போன்று மழை இறங்கியது. திண்ணெணயில் உட்கார்ந்திருந்த கருப்பன் முகத்தில் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு புன்னகை தூத்து. அவன் மனசு அப்போதே கணக்குப் போடத் தொடங்கியது. விவசாயி மனசு அதைத்தானே செய்யும்?.... இந்த மழை பூமி குளிர பெஞ்சா தொவரை விழைத்துக்க ஒதுவும்!

காய்ந்து போன பூமி நனைய ஒருவித மணம் வீசத் தொடங்கியது. எத்தனையோ இரவு மழை வருமோ என்று வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்திருக்கின்றான். கனவு கூட கண்டிருக்கின்றான். மழையைத்தான் காணவில்லை... இந்த நாட்டில் மழை பெய்ய ஒரு தவமே செய்ய வேண்டும். யாகம் நடத்த வேண்டும். பல மாதங்களுக்குப் பிறகு தான் இந்த மழை...

எதிர்வீட்டு பாப்பையா ஒரே தாவத்தாவி கறுப்பன் வீட்டுத் திண்ணெணயில் ஒதுங்கினான். அதற்குள் மழைத்துளிகள் அவன் தேகத்தை ஆங்காங்கே தொட்டன...

"மழை நல்லா பெய்யுமா?"

"ஆந்திராவுல புயலாம்... அதான் மழை பெய்யுது..."

மரங்கள் இருந்தால் மழை பெய்யும் என்பார்கள். ஆனால் இந்த நாட்டில் ஆந்திராவில் - சென்னையில் - சிலோனில் புயல் அடிக்க வேண்டும் மழை பெய்ய...

"அப்ப ராத்திரி முச்சுடும் மழை பெய்யும்..."

கறுப்பன் வீட்டுக் கதவு திறந்தே இருந்தது. எட்டிப் பார்த்த பாப்பையா, "ஆமா அப்பா எங்க?" என்று கேட்டான்.

கறுப்பனுக்கு அப்பாவின் ஞாபகம் அப்போதுதான் வந்தது... "பஞ்சாயத்து ஆர்சீ திண்ணையில் இருப்பாரு..." என்று கறுப்பன் இழுத்தான். முகத்தில் சுருக்கங்கள் ஒதுங்கின.

"அப்ப மழையில் நனைஞ்சிகிட்டு ஆடுவாரே! மழை பெஞ்சா போதுமே..."

மழை பெய்தால் அவர் ஆடுவது அந்தக் கிராமமே அறிந்த ஒன்று... "மழை பெய்தால் போதும் டேய் சிலோன்காரர் மழையில் ஆடுராராம். வாங்கடா பார்ப்போம்..." என்று வாண்டுக் கூட்டம் திரண்டு விடும். சிலது நனைந்து கொண்டே பார்க்கும். சிலது அவரோடு ஆடும்...

"பாப்பையா! வாரியா போயி அப்பாவ இழுத்துகிட்டு வருவோய்!"

கறுப்பன் கேட்க பாப்பையா தலையாட்டனான். கறுப்பன் வீட்டுக்குள்ளோயே குடைகளைத் தேடினான். மான் மார்க் குடைகள்.... இலங்கையில் இருந்து வந்தபோது கையோடு கொண்டு வந்தவை. சாமி அறையில் கூரையில் இருந்து தொங்குகிற ஒரு கொக்கியில் மாட்டப்பட்டிருந்த குடைகளை எடுத்தான். தூசி முகத்தில் விழுந்தது. குடையைப் பிடித்த கைகளிலும் தூசி... கடைசியாக என்று விரித்ததோ? மழை பெய்கிறபோதுதானே குடையை விரிக்கலாம்... குடை இரண்டும் கைக்கு வந்ததும் ஒரு விநாடி கறுப்பன் நெஞ்சுக்குள்ளோ காட்சிகள் மனமளவென்று ஓடின.

தோட்டத்தில் இருந்த பாதிப்பேர் அந்த வயத்தில் கூடியிருந்தார்கள். வயத்துக்குப் போகிற படிக்கட்டருகே பானதயில் ஒரு ஸாரி; ஸாரி நிறைய பெரிய மரப்பெட்டிகள். சிறியா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் தாயகம் திரும்பப் போகிறது ஒரு குடும்பம். கிட்டத்தட்ட செத்த வீட்டைப் போல் ஒப்பாரி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாடு விட்டு ஒரு நாடு போய் விடுவது கண்களில் இருந்து மறைவது போலத்தான்...

கறுப்பனுக்கு இந்தியா போக பிழக்கவே இல்லை. இது இவன் பிறந்த பூரி... ஆனால் அவனுடைய அப்பா இந்தியாவில் பிறந்தவர்... பிறந்தது மட்டும் தான்... இரண்டு வயதிலேயே இலங்கை வந்து விட்டார். அறிவு தெளிந்தபோது இலங்கை தான் நம்நாடு என்று எண்ணினார். ஆனால் அவர் எண்ணத்திற்கு மாறாக வேறு ஒரு உலகம் வெளியே இருந்தது. காந்தி வந்தார். சுதந்திரம் வந்தது. வெள்ளைக்காரன்கள் போனார்கள். பெரும்பான்மையோரிடம் ஆசூம் அதிகாரம் போயிற்று. சிங்களவர் தமிழர் என்றார்கள். பிரசாவுரிமை சட்டம் போடப்பட்டது. கறுப்பன் திடீரென்று இந்தியாக்காரனானான்.

"இதுதானே என் பூரி... இங்கே தானே என் வயதில் முக்கால் வாசி போயிற்று.... என் உழைப்பும் இங்கேதான்... இந்த மலையில்தான் வாழ்ந்தேன்... இந்த வெய்யிலில் தான் காய்ந்தேன். இந்தக் காற்றைத்தானே சுவாசித்தேன்... இதுதானே என்பூரி - இதுதானே என் நாடு..."

காற்றை, மழையை, வெய்யிலை இயற்கை படைத்தாலும் அரசியலை மனிதன் தானே படைக்கின்றான்? அரசியல் அவனை நாடற்றவனாக்கியது... சிறியாவும் சாஸ்திரியும் டெல்லியில் சந்தித்தார்கள். டெல்லி ஒரு சுதந்திர பூரி என்று நாவலே எழுதினார் இந்திரா பார்த்தசாரதி... எவர் தந்திரமோ - எவர் மந்திரமோ மக்களை ஏற்றுமதி செய்யும் ஒப்பந்தம் போடப்பட்டது...

இன்று அந்த ஒப்பந்தப்படி குடும்பத்தோடு தாயகம் திரும்பப் போகின்றான் கறுப்பன். குருநாகலுக்குப் போய் தலைமன்னார் ரயிலைப் பிடிக்க வேண்டும். தோட்டமே அழுதது... தேயிலைச் செடிகளும் அழுதன... கறுப்பனும் குடும்பத்தோடு அழுதான். ஸொறியில் ஏறி விட்டால் இந்தத் தோட்டம் அந்த தேயிலைச் செடிகள் - இந்த மலை எல்லாமே கனவாகி விடும்....

தோட்டத்து கோயிலில் சாமி கும்பிட்டு எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு ஸொறியில் ஏறியபோது இருட்டி விட்டது. கறுப்பன் எதுவும் புரியாமல் விழித்தவாறு இருந்தான்... கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டபோது மழை லேசாகத் தூறியது. வானமும் அழுத் தொடங்குகிறதோ! திடீரென்று அப்பா கேட்டார்...

"எம்பா! குடைவரண்டு வாங்கினேனே எடுத்துவச்சியா?"

"அட! மான் மார்க் குடை..."

கறுப்பன் ஸொறியை விட்டு இறங்கினான். குடையை மகன் மறந்து விட்டான் என்று புரிந்து கொண்டான்... கண்ணுசாமி. குடை வந்தது. ஸொறி புறப்பட்டது. அந்தக் குடை இதுதான்... நீண்ட நாட்களாக குடை விரிக்கப்படாததால் குடை மடக்கி இருந்ததற்கான அடையாளமாய் வெள்ளைக் கோடுகள் குடைத் துணியில் விழுந்திருந்தன... தெருவெல்லாம் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தெருவினாக்குகள் மழைக்குப் பயந்தது போன்று கண்களை மழைக் கொண்டன. வீடுகளில் கூட வெளிச்சம் இல்லை. எண்ணொய் விளக்குகள்தான் எரிந்தன.

இருவரும் குடையை விரித்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்... இருவரின் கால்களையும் அளவெடுப்பது போல் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.... கணுக்கால் அளவு...

"தொரையூர் டிரான்ஸ்மிட்டர் நிப்பாட்டிட்டான்க போல்... கரண்ட் கே இல்ல."

பாப்பையாவின் கேள்வி கறுப்பனை ஒன்றும் செய்யவில்லை... மழை பெய்வதில் மனம் ஒன்றிப் போயிருந்தான் அவன். மழை பெய்தால் போதும் மனதுக்குள் நினைவு சிறைகை விரித்து விடுகின்றது... வானத்தில் விமானமாய் பறந்து இலங்கைக்குள் இறங்கி அந்த தேயில மண்ணைத் தொட்டு - அங்கு பெய்கிற மழையில் நனைந்து எல்லாம் எண்ணங்கள்தான். ஆனால், இதே எண்ணங்கள்தான் அப்பாவைப் பேயாய்ப் பிடித்து ஆட்டி வைக்கின்றது. சில நேரத்தில் ஆடவும் வைக்கின்றது... பாப்பையாவுக்கு இவையெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், அவனும் சாராசாரி மனிதன்தானே. அடுத்தவன் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைக் கிண்டி கிழங்கெடுக்க முனைந்தான்...

"ஆமா! மழை பெஞ்சா மட்டும் ஏன் உங்க அப்பா இப்படி ஆடுராரு?"

"தண்ணியக் கண்டா அப்படித்தான் ஆடுவாரு... இது இங்க வந்தோன்னதான்... சிலோன்ல இருக்கிற நேரம் ஆடவே இல்லை. நாங்க இருந்த தோட்டத்து வயத்துக்கு - பக்கத்தில - வயம்னா அடுத்தடுத்த வீடு. சிகிரெட் பாக்கெட் வரிசை அடுக்கின மாதிரி... சின்னச் சின்ன வீடு - சின்ன ஊத்து இருக்கும். ஊத்துன்னா முகம் பாக்கிற மாதிரி சுத்தமா தண்ணி ஊறிக்கிட்டே இருக்கும்".

"ஐஸ் பெட்டியில் வைச்சமாதிரி. குனு குனுன்னு இருக்கும்... குனிக்க பீலித்தண்ணி... பீலித் தண்ணின்னா மலையில இருந்து வழுவுர தண்ணி... வானம் கறுத்தா மழைபெய்யும். தண்ணிக்கு கஷ்டமே இல்ல..."

கறுப்பன் சொல்லச் சொல்ல சொர்க்கபுரியாகத் தெரிந்தது அந்த சிலோன்... "சும்மாவா சொன்னாக வாயி இல்லாத புன்னையும் பொழைக்கும்னு! கண்டிச் சீமை... கண்டிச் சீமைதான்யா... அப்பறம் ஏன் இங்க வந்த? இங்க நாங்க நாய் படாதபாடுபடுறோம்... தண்ணி இல்ல...! மழை இல்ல....! மனுசனுக்கு மருவாதி இல்ல...! ஆமா... அந்தக்

கண்டிச் சீஸையில் நம்ம மாதிரி சாதி சனங்கனுக்கு மருவாதி எப்படி...? இங்க மாதிரி தானா?"

அந்தக் கேள்வியில் இந்த நாட்டின் அரசியலே தெரிந்தது... அவர்கள் வீடு இருக்கும் தெரு... அவர்களுக்கு மட்டும்தானாம்... இந்த நாட்டில் தானே தெருவுக்கு ஒரு சாதி - சாதிக்கு ஒரு தெரு... பாப்பையா பெருமூச்செறிந்துவிட்டு மறுபடியும் உள்ளக் குழுறலைக் கொட்டுனான்...

"படுத்து எந்திரிச்சா ஆடுமாடோட மாரடிக்கனும்... கெணத்தோட வோல்படனும்... வானத்தோட சண்டை போடனும்... இது போதாதுன்னு மனுசங்களோட சண்டை போட வேண்டியிருக்கு... தொட்டுக்கக் கூடாத சாதியாம்... என்னா பொழைப்பு?..."

கருப்பையனுக்கு பாப்பையாவின் ஆதங்கம் புரிந்தது. வந்த புதிதில் அவனுக்குப் புரியாத ஒன்று... கண்டிசீஸை போல் கைவீசி நடந்தபோது முட்டிக் கொண்டான்... அவன் மறந்ததை ஞாபகம் ஊட்டுனார்கள். மெள்ள அவன் நினைவுகள் மலையில் இருந்து குதித்ததைப் போல் குதித்தன...

தலைமன்னார் கப்பலில் இருந்து இறங்கி ராமேஸ்வரத்தில் கிடந்து காய்ந்து ரயிலில் திருச்சி ஐங்கனுக்கு வந்து போர்ட்டர்களிடம் சண்டை போட்டு பொருட்களோடு துறையூர் பக்கமாய் வண்டி பிழித்து இறங்கியபோது, வான்னு கூப்பிட ஒரு நாதி இல்லை. வழிநெடுக மின்னிய சினிமா - அரசியல் போஸ்டர்கள் அவனை அங்கே இழைத்துச் சென்றது மட்டும் நிஜம். சித்தப்பா உயிரோடு தான் இருந்தார். உழுது கொண்டிருந்த வயலில் பங்கு கேட்பார்களே என்ற எண்ணம்தான் கோபமாய் கொப்பளித்துப் போனதில் அண்ணன் பங்கை கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்பதே மறந்து போயிருந்தது. சிலோனில் இருந்தும் தலைமன்னாரிலிருந்தும் ராமேஸ்வரத்தில் இருந்தும் அடித்த

தந்திகள் சித்தப்பாவை ஆசைக்கவே இல்லை... மூட்டை முடிச்சுக்களோடு சித்தப்பா வீட்டுக்கு போனார்கள்.

காய்ச்சலாம்... படுத்திருந்தார். பேசவே இல்லை. மாமா முறையான ஒருத்தர் வீட்டில் தங்கினார்கள். சித்தப்பாவின் மனசு புரிந்தது. பஞ்சாயத்தை கூட்டி பங்கு பிரித்தார்கள்.

"கண்டிக்கார பயலுக வந்திட்டானுக. பங்கு பிரிக்க...! சிங்களவனுக அடிச்சி கொல்லலியே!..."

எதிரியாக பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டார் சித்தப்பா... கறுப்பையனுக்கு எல்லாம் புரியாத புதிராக இருந்தது. ராமேஸ்வரத்தில் இறங்கியதுமே எதுவுமே பிடிக்கவே இல்லை. இந்த மண், காற்று, வானம், தண்ணீர், மக்கள், ரயில், கார், ஆடுமாடு, ஏன் சு, காக்கா, கொசு கூட பிடிக்கவில்லை. அப்படித்தான் சித்தப்பாவையும் பிடிக்கவில்லை.

சித்தப்பாவை சமாளித்துக் கொண்டு ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு கேட்கப் போன்போது கிராமத்தில் பல தெருக்கள் கதவையே மூடிக் கொண்டன. மாமா நாட்டு நடப்பை புட்டு வைத்தார்.

"நீ கண்டிக்காரனாக இருக்கலாம். ஆனா சாதி சாதி தாம்பா.... இந்த கிராமத்தில் இல்ல எந்தக் கிராமத்துலயும் வீடு குடுக்க மாட்டானுக. நமக்குன்னு இருக்கிற தெருவுல தான் இருக்கணும்."

பிறகு என்ன? வானம் பொதுவானதாக இருந்தாலும் மண்ணில் கோடுகள் இல்லாட்டாலும் மனிதனின் கைகள் கோடு போடுவதை எவரால் தடுக்க முடியும்?... அந்தத் தெருவுக்குள் குடியேறினார்கள். அதுவும் பிடிக்கவில்லை. கறுப்பையனப் பொறுத்தவரையில் உடம்பு மட்டுமே இங்கே கிடக்கிறது. மனசு நினைத்த நேரத்தில் பறந்து போய் வரும்...

"இப்ப நீ என்ன கேட்ட?" அரைத் தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தவன் போல் கேட்டான் அவன்.

"அதான்... சிலோன்ஸ் நீ இருந்த தோட்டத்து டவுனில் இந்த மாதிரி சாதி இருக்கா? இப்படித்தான் சாதிக்கு ஒரு தெருவா?..."

கருப்பையன் மீண்டும் பெருமூச்செறிந்தான்.... நெற்றியில் சுருக்கங்கள் கிளம்பினா... ஏக்கம் நினைவுக்குள் புகுந்தது.

"தோட்டத்தில் எல்லாரும் தான் இருப்போம். இங்க மாதிரி சாதிக்கு ஒரு ரோடு - இந்த தெருவுல் இந்த சாதி தான் இருக்கணும்கிறது இல்ல. நான் இருந்த வயத்தில் ஒரு பக்கம் செட்டியார் - இன்னொரு பக்கம் கவுண்டரு - கடைசியா புள்ளமாருக. இப்படி எல்லோரும் இருந்தாங்க... யாரும் இங்க மாதிரி சாதிய பத்தி பேசாது இல்ல"

பாப்பையா வாயைப் பிளந்தவாறு இருந்தான். கறுப்பையன் சொல்வதைப் பாக்கிறபோது அந்த தோட்டமே ஒரு சொர்க்கம் தான்... ஆனால் இங்கே...

"உனக்குத் தான் தெரியுமே! நாயைவுட மோசமான வாழ்க்க... உங்க அப்பா வந்த புதிசில் ஒருநா நல்ல மழை பெய்யிரப்ப மாரியம்மன் கோயில்ல போய் சூடம் கொளுத்தி சாமி கும்பிட்டார். அம்புட்டுத்தான் அந்த மழையிலேயே ஒரு சூட்டம் வந்திருச்சி. நீ எப்படி இந்த கோயிலுக்கு வரலாம்? உன் சாதி என்னா?... அப்பா ஒன்றூமே பேசல்ல... ஆமா கண்டியிலே எப்படி கோயில்?..."

கறுப்பையன் பெருமிதத்தோடு பதில் சொன்னான்,

"நான் எல்லாரோடையும் சேர்ந்து சாமி தூக்குவேன்...!"

மீண்டும் பெருமூச்சு...

"இங்க நீ சாமி தூக்கணும்னா நீயே ஒரு சாமிய செஞ்சு வைக்கணும்.... கண்டி சொர்க்கம்... ஏம்பா அந்த ஊரைவட்டு வந்த?..."

"நீ பொறந்தது சிலோன் தானே?..."

"ஆனா நான் பொறந்தது இந்தியாக்காரனுக்காம்..."

கறுப்பையனின் கண்களில் ஈரம் கசிந்தது.... பாப்பையாவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை... இந்தியர்களை ஏன் போகச் சொன்னார்கள்?.... அந்த ஊரில் இருக்கவா இடம் இல்லை?...

இருவரும் நடந்தார்கள். மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டிருந்தது. ஒரு திருப்பம் தாண்டனால் பஞ்சாயத்து கட்டிடம்.... திரும்பினார்கள். ஒரு கூட்டமே கூடியிருந்தது.... மழையில் நனைந்து கொண்டு... அந்தக் கூட்டத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு போனான் கறுப்பையன்... உள்ளே அவனுடைய அப்பா நிலத்தில் விழுந்து கிடந்தார். யாரோ அழுத்த டோர்ச் ஸெல்ட் வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. பதறியவாறு அப்பாவைப் பார்த்தான்... பேச்சு முச்சு இல்லை. கையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்... கைநழுவி கீழே விழுந்தது.

அப்பா போய்விட்டார்... எப்போதோ அவர் சொன்னது காதில் மிதந்தது.

"இனிமே நா சிலோனுக்கு போவ முடியாது. என் ஆசயெல்லாம் நா மழை பெய்யிர நேரம் சாவனும்... தண்ணிய நல்லா பாத்து ஊத்தி குளிச்சி வாழ்ந்தவன். இந்த நாட்டுல தண்ணிக்கு பட்ட கஷ்டம் போதுமய்யா... இந்த பாயிப்பைக் செஞ்ச சட்டத்தில் இங்க வந்து காஞ்சேன். நா யாருக்கும் எந்த அநியாயமும் செய்யல்ல... நான் கும்பிடுற சாமி இருக்கிறது நெசம்னா மழை பெய்யிர நேரம் என் உசிர் போகணும்! போவும்டா..."

அப்பா.....! என்று கத்தினான் கறுப்பையன். மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டிருந்தது.

சின்ன உருவங்கள்...

ஸ்கூல் கேட்டருகே போனதும் அந்த நினைவுகள் ஒரு திரைப்படமாய் விரிந்தன. அவன் மனம் அப்படியே வெலவெலத்துக் கால்கள் கேட்டைத் தாண்டிப் போகத் தயாராகின.

இன்று வகுப்பிற்குப் போனால் நிச்சயம் தலைமை ஆசிரியர் "சரஸ்வதி பூஜைக்கு காக கொண்ணாந்தியா?" என்று கேட்பார். அவன், தான் கொண்டு வரவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துவதைப் போல் எழுந்து தலையைக் கீழே போட்டவாறு நிற்பான். அப்போது தலைமை ஆசிரியர் "மத்தவங்கள் எல்லாம் காக கொண்டார நேரம் உன்னால மட்டும் ஏன் கொண்டார முடியல்ல" என்பது போல் முறைத்துப் பார்ப்பார்.

அவன் மெளனமாக நிற்பான். கடைசியில் அவனுக்கும் சேர்த்து மொத்தமாக "இன்னைக்கி காக கொண்டு வராதவங்க நாளைக்கி கொண்டு வாங்க" என்று சொல்லிவிட்டு போவார்.

இது நேற்றுவரை நடந்த காட்சி. இன்று அப்படி நடக்காது. நாளை மறுநாள் சரஸ்வதி பூஜை. இன்றோடு பணம் வகுலிப்பது கடைசி. நேற்று தலையையாசிரியர் வகுப்பு வகுப்பாக நாளைதான் கடைசி என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். இன்றும் காக கொண்டு வரவில்லை என்றால் என்ன சொல்வாரோ என்று தவித்தான் அவன்.

முதன்முதல் தலைமை ஆசிரியர் வகுப்பிற்கு வந்து சரஸ்வதி பூஜை வருது. எல்லாரும் காக கொண்டு வாங்க என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். அவன் அப்பாவிடம் காக கேட்டுப் பார்த்தான்.

"சரஸ்வதி பூஜைக்கு ஸ்கூல்ல காசு கொண்டு வரச் சொன்னாங்க..."

அவனுடைய அப்பா எத்தனை ரூபா என்பதுபோல் அவனையே பார்த்தார். அவன் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான்...

"நாலு ரூபா..."

"நாலு ரூபாவா, அடேயப்பா! நாலு ரூபாவுக்கு எங்க போவன்? எனக்கு ஒருநாள் சம்பளமே பத்து ரூபா. நாலு ரூபாவை அதில் சரஸ்வதிக்கு குடுத்தா வீட்டிலிருக்கிற லச்சியிக்கு யார் காசு குடுப்பா...?"

அவன் ஒரு லொறி டிரைவர். மாதச் சம்பளம் எதுவும் இல்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் சீட்டுக் கிழிக்க வாய்ப்பாக தினச்சம்பளம். லொறி ஒடினாலும் ஓடா விட்டாலும் கையில் பத்து ரூபா விழும். எப்போதாவது அந்த லொறி ஒடினால் மேற்கொண்டு ஏதாவது கிடைக்கும்.

இப்போதெல்லாம் பெட்டிரோல் விற்கும் விலையில் அந்த பழைய காலத்து மாடல் லொறிக்கு தீணி போட எவரும் விரும்புவதே இல்லை. எப்போதாவது அதிர்ஷ்டம் அடித்தாற் போல் எவராவது வருவார்கள். மற்ற நாட்களில் வீதியோரத்தில் வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் லொறி. அந்த லொறியோடு அவனும் சேர்ந்து வெய்யிலில் காய்வான்.

"முந்தியெல்லாம் சரஸ்வதி பூஜைக்கு அம்பது சதம்தான் கேப்பாங்க... இப்ப எதுக்கு நாலு ரூபா..."

அதற்கு அவன் பதில் சொன்னான். ஆனால் அது அவனுடைய பதில் அல்ல. திங்கள் தோறும் நடக்கும் கூட்டத்தில் தலைவரை ஆசிரியர் சரஸ்வதி பூஜை கட்டணம் உயர்ந்தது ஏன்? என்று விளக்கம் கொடுத்ததில் இருந்து எடுத்த பதில்.

"மாஸ்டர் சொன்னாரு... சாமான் விலையெல்லாம் சூழியிருச்சாம்... அதுதான் நாலு ரூபாவாம்...."

மகன் சொன்னதைக் கேட்டு அவர் ஞானப் புன்னகை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தார். மகனது வேண்டுகோளை அவன் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. காசு கிடைக்கும் என்று நம்பியிருந்தான். லொறியை ஒட்டும்படி சரஸ்வதியிடம் வேண்டினான். சரஸ்வதி கல்விக்குரிய தெய்வம். அவன் எப்படி லொறியை ஒட்டுவான்? லொறி ஒட்டுவேயில்லை. காசம் அவனுக்குக் கிடைக்கவே இல்லை.

வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போய் விட்டால் என்ன என்று நினைத்தான் அவன். அப்போது அவன் நெஞ்சில் வகுப்பு ஆசிரியரின் ஞாபகம் வந்தது. அவன் சரஸ்வதி பூஜைக்கு காசு கொடுக்கவில்லை என்பதைக் கேள்விப்பட்டு அவனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்,

"சரஸ்வதி பூஜைக்கு காசு கொடுக்கலேன்னு ஸ்கூலுக்கு வராம இருந்திராதே! படிப்பு முக்கியம்"

அவருக்கு பூஜை, விழா என்ற பெயரில் ஆடம்பரமான விழாக்களை நடத்தி பள்ளி மாணவர்களின் நேரத்தை வீணாக்குவதும், அதற்காக கட்டணம் என்ற பெயரில் காசு வகுவிப்பதும் பிடிக்காது. என்றாலும் தலைமை ஆசிரியரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியிருந்தது அவருக்கு. எவருடைய படிப்பும் எதனாலும் வீணாகக் கூடாதென்பதில் கருத்தாக இருந்தார்.

சரஸ்வதி பூஜைக்கு நாலு ரூபா கட்டணம் என்று ஆசிரியர்கள் கூட்டத்தில் அறிவித்ததும் அது அதிகமென்று எதிர்த்தார். மற்ற ஆசிரியர்கள் யாவரும் தலைமையாசிரியரின் கட்டணத்தை ஆதரித்தார்கள். அவருடைய எதிர்ப்பு முடங்கிப் போய் விட்டது. சகல தரப்பிலான மாணவர்களும் நாலு ரூபா கட்டாயம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டார்கள்.

கொண்டு வர முடியாதவர்கள் தலைமையாசிரியருக்குப் பயந்து ஸ்கூலுக்குப் போகாமல் இருந்தார்கள். அவனும் அப்படி வராமல் இருக்கக் கூடாது என்பதால்தான் அவனுடன் பேசினார்.

அவன் வகுப்பில் முதல் மாணவன். எஸ்லா ஆசிரியர்களும் அவனிடம் பிரியம். ஆனால் ஒழுங்காக உடுத்தி வரமாட்டான். காலுக்கு செருப்பில்லாமல் வருவான். ஒழுங்கான புத்தகங்கள் கொண்டு வரமாட்டான். ஒழுங்காக உடுத்தக்கூடாது, ஒழுங்காக புத்தகங்கள் கொண்டு வரக்கூடாது, செருப்பு போடக்கூடாது என்பது அவன் கொள்கையல்ல. அவைகளுக்கெல்லாம் தேவையான பொருளாதாரம் அவன் குடும்பத்தில் இல்லை.

இப்போது அவனுள் ஒரு துணிவு பிறந்தது. தலைமையாசிரியர் கேட்டால் வழக்கம் போல் மென்மாக நின்று விட்டு வழமையாக அவர் பாடும் புராணத்தைக் கேட்டுவிட்டுப் பேசாமல் இருக்க வேண்டியதுதான் என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்கூல் கேட்டைத் தாண்டி உள்ளே போனான்.

அவனுடைய வகுப்புக்குப் போகும் வழியில்தான் தலைமையாசிரியரின் காரியாலயம் இருந்தது. அதைத் தாண்டிப் போனபோது, காரியாலயத்திலிருந்து தலைமையாசிரியர் வெளியே வந்தார். அவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுப் போனார். அந்தப் பார்வை, "இன்றாவது காசு கொண்டு வந்தியா?" என்று கேட்பது போலிருந்தது.

மறுபடியும் ஒரு நடுக்கம் அவன் நெஞ்சில் புகுந்தது. திரும்பிப் போய் விடுவோமா என்று யோசித்தான். எப்படித் திரும்புவது....? தலைமையாசிரியர் பார்த்து விட்டாரே! இன்று வகுப்பிற்குப் போகா விட்டால் நிச்சயம் தலைமையாசிரியர் பிரப்பம் பழம்'தான் பரிசாக கொடுப்பார். அதுவும் வழக்கத்தை விட இரட்டிப்பான பழங்களைக் கொடுப்பார்.

ஓ... அந்தப் பிரப்பம் பழங்களைப் பரிசாக வாங்குவதை விட வகுப்பிற்குப் போவதே நல்லது. ஒரு தைரியத்துடன் வகுப்பிற்குள் நுழைந்து வழக்கமான இடத்தில் உட்கார்ந்தான். அவன் வந்ததும் எப்போதும் பக்கத்தில் இருக்கும் ஜோசப் ஒரு புன்னகை பூத்தான். பிறகு மெல்ல அவனிடம் "சரஸ்வதி பூஜைக்கு காசு கொண்ணாந்தியா? ஹெட் மாஸ்டர் கேட்டுவிட்டுப் போனாரு" என்று கேட்டான்.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. அவனையே பார்த்தான். அவன் கிறிஸ்தவன். அவனே சரஸ்வதி பூஜைக்கு காச கொடுத்து விட்டான். இவனோ இந்துவாயிருந்தும் கொடுக்கவில்லையே...

"ஏன் பேசாம இருக்க? காச கொண்ணாந்தியா?" ஜோசப் மறுபடியும் அவனைக் கேள்விக் குறியால் இழுத்தான்.

"காச கொண்டுவரல்ல..." வழக்கமான பதிலையே கொடுத்தான். ஜோசப் ஏன் என்று கேட்கவில்லை. அவன் காச கொண்டு வராததன் காரணம் அவனுக்கு மட்டுமல்ல அந்த வகுப்பிற்கே தெரியும்.

"காச கொடுக்காதவங்களுக்குப் பிரசாதம் இல்லேன்னு ஹூட் மாஸ்டர் சொன்னாரு..."

"பிரசாதம் இல்லாட்டி என்னா விழுதி கூடவா கொடுக்க மாட்டாங்க" என்று எதிர் கேள்வி தொடுத்து சமாதானம் அடைந்தான்.

ஜோசப் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தபோது வகுப்பாசிரியர் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தார். அவருக்குப் பின்னால் தலைமையாசிரியர் வந்தார். அவரின் கையில் ஒரு கொப்பி இருந்தது. மாணவர்களின் வணக்கத்தை ஏற்று பதில் வணக்கம் தெரிவித்தவாறு வகுப்பாசிரியரின் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார் தலைமை ஆசிரியர்.

பின்னர் கையிலிருந்த கொப்பியைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதில் தான் யார்யார் சரஸ்வதி பூஜைக்கு காச கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற விவரம் இருந்தது. அவன் மட்டும்தான் காச கொடுக்கவில்லை. அவனையே பார்த்தார்... அவன் கேள்விக்குறியைப் போல் எழும்பி நின்றான். அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. அவன் காச கொண்டு வரவில்லை.

"அப்ப உன் பேரை வெட்டட்டுமா?" பேனாவும் கையுமாகக் கேட்டார் தலைமையாசிரியர்.

"வெட்டுங்கள்..." அவன் தலையாட்டினான். அதற்கு அதுதானே அர்த்தம்... தலைமையாசிரியர் அவன் பெயரை வெட்டிவிட்டு அந்த கொப்பியை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார். வகுப்பாசிரியர் பாடத்தை தொடங்கினார். அவன் மனமோ பாடத்தில் ஸயிக்கவில்லை.

அவனைத் தவிர வகுப்பில் எல்லோரும் காக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவன் காக் கொடுக்காததையிட்டு மற்ற மாணவர்கள் எதுவும் சொல்லவில்லை. மாறாக அவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் அவன் மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

* * * *

சரஸ்வதி பூஜை அன்றுதான். பள்ளிக்கூடமே அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. மாணவர்கள் சிலரின் கைத்திறன் ஸ்கூல் கேட்டிவிருந்து பிரதான மண்டபம் வரைக்கும் நீண்டிருந்தது. பாதை நெடுக இரு பக்கத்திலும் உயர்க் கயிறு கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த குருத்தோலைகளில், மாவிலைகளில் அந்தத் தோரணம் மினிர்ந்தது. விதவிதமான வடிவங்களில் பூவால், மொட்டால், சதுரமாய், நட்சத்திரமாய் உருவெடுத்துத் தொங்கி அசைந்தன குருத்தோலைகள். அவைகளின் இடையிடையே பச்சைப் பக்கமையான மாலைகள்....

காலை எட்டு மணியைப் போல் பூஜைக்கு முன்னோடியாக கலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. அது முந்ததும் தலைமையாசிரியர் பேசினார். தலைமையாசிரியருக்குப் பின்னர் சில ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் பேசினார்கள். கடைசியாக சரஸ்வதி தேவிக்கு தோத்திரப் பாடல் பாடப்பட்டது. அதன் பின்னர் பூஜை ஆரம்பமாகியது.

பூஜை செய்தவர் தலைமையாசிரியர். அவன் வீட்டுக்குப் போய் விடுவோமா என்று நினைத்தான். பின்னர் "பூஜைவரை இருந்தாயிற்று. விழுதி வாங்கி விட்டுப் போவோமே" என்று சமாதானம் அடைந்தான். சரஸ்வதிக்குத் தீபாராதனை காட்டி முழுத்த பின்னர் தலைமை ஆசிரியர்

விபூதி கொடுக்கத் தொடங்கினார். வேறு சில ஆசிரியர்கள் சந்தனம், குங்குமம் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் தன்னருகே விபூதி கொடுக்க வந்தபோது அவன் மனம் தவித்தது. விபூதி கொடுக்காமல் போய்விடுவாரோ என்று பயந்தான். ஆனால், அவர் அவனுக்கு விபூதி கொடுத்தார். என்றாலும் ஒரு முறை முறைத்துவிட்டு விபூதி கொடுத்தார். ஓ! அவன் காசு கொடுக்கவில்லை அல்லவா?

விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் கொடுத்து முடிந்ததும் தலைமை ஆசிரியர் பிரசாதம் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்தார். மாணவர்கள் மத்தியில் பெரிசாக ஆஸை கிளம்பியது. மாணவர்களின் வெகு நாளைய கனவு நன்வாகும் நேரமும் அதுதானே.

சரஸ்வதியின் திருவருவத்தின் முன்னே பொலித்தீன் பேக்குகளில் போடப்பட்ட பிரசாதம் ஜந்தாறு கூட்டை நிறைய இருந்தது. தலைமை ஆசிரியர் இரண்டு மாணவர்களை அழைத்து, அதில் ஒரு கூட்டையை தூக்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னார். அந்த மாணவர்கள் ஒரு கூட்டையுடன் மாணவர்கள் நிற்கும் இடத்திற்கு வந்தார்கள். தலைமையாசிரியர் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் ஒவ்வொன்றாக அந்தக் கூட்டையில் இருந்த பொலித்தீன் பேக்கை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அப்போது அவன் வெளியே போக நினைத்தான். ஆனால் அவனால் நகரக்கூட முடியவில்லை. அவ்வளவு கூட்டம். அப்படியே இருந்தான். அவனருகே அந்தக்கூடை வந்தது. தலைமையாசிரியரும் வந்தார். அவனுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளவனுக்குப் பிரசாதம் கொடுத்தார்.

இப்போது அவன் முறை... தலைமையாசிரியரும் அவனை மறுபடியும் ஒரு முறை முறைத்துவிட்டுக் கையிலிருந்த பிரசாதத்தை அவனுக்கு இடது பக்கத்தில் இருந்த ஜோசப்பிற்குக் கொடுத்து விட்டுப் போய் விட்டார். அவனுக்குப் பிரசாதம் கிடைக்கவில்லை.

பிரசாதம் பெற்ற மாணவர்கள் மெல்லமெல்ல வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அப்படியே இருந்தான். அவன் பிரசாதத்திற்காக காத்திருக்கவில்லை. கூட்டம் குறைந்ததும் சரஸ்வதி தேவியின் திருவருவத்தின் முன்னே விழுந்து வணங்கி விட்டுப் போகவே காத்திருந்தான். அவனோடு ஜோசப்பும் ஏனோ காத்திருந்தான்.

அவன் சரஸ்வதியின் திருவருவத்தின் முன்னே விழுந்து வணங்கி விட்டு மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனோடு வெளியே வந்த ஜோசப் அவனருகே வந்து, தன் கையில் இருந்த பிரசாத பேக்கை அவன் கையில் திணித்தான்.... அவன் தடுத்தான்....

"நல்லா படிக்கிறவங்களுக்கு சரஸ்வதி பூஜை நடத்தி பிரசாதம் கொடுக்காம விட்டா சரஸ்வதி பூஜை நடத்துறதுனாலே கெடைக்கிற பலன் கெடைக்காது. நீ நல்லாப் படிக்கிறவன், ஆனா உனக்குக் காசு கொடுக்கலேங்கிறதுக்காகப் பிரசாதம் கொடுக்காம விட்டது நல்லதில்ல... இந்தா பிரசாதம்!.."

அவன் மறுத்தான். "பிரசாதம் கெடைக்கலேங்கிற கவலை எனக்கிட்ட இல்ல..."

"நீ ஏன் காசு கொடுக்கலேங்கிறது எனக்குத் தெரியும். ஆனா ஹெட் மாஸ்டர் அது தெரிஞ்கும் இப்படிச் செஞ்சட்டாரே! சரி கொஞ்சமாவது பிரசாதம் எடுத்துக்கவேன்..." ஜோசப் அவனிடம் அந்தப் பிரசாத பேக்கை நீட்டினான். இத்தனை தூரம் அவன் வற்புறுத்துகிறானே, அதை மறுப்பது சரியல்ல என்ற எண்ணத்தில் அந்த பொலித்தீன் பேக்கில் கைவிட்டு கொஞ்சம் சர்க்கரைச் சாதத்தை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். பிறகு கேட்டான்,

"அது சரி.... ஜோசப்! சரஸ்வதி பூஜையைப் பத்தி யாரு உனக்கு விவரமா சொன்னது?"

ஜோசப் சொன்னான், "எங்க பெரிய அண்ணன் ஒரு ஸ்கல் மாஸ்டர். அவரும், தான் படிச்சிக் கொடுக்கிற ஸ்கல்ல சரஸ்வதி பூசை நடத்துவாரு. அவருதான் இதைச் சொன்னாரு. அவங்க ஸ்கல்ல காகு கொடுக்காத, கொடுக்க வசதியில்லாத புள்ளைகளுக்கும் பிரசாதம் கொடுப்பாங்களாம். நான் நேற்று உன்னப் பத்தி அண்ணன் கிட்டே சொன்னேன். அப்பதான் இதைச் சொன்னாரு."

அவன் முகத்தில் புன்னகை மினிர்ந்தது.

இருவரும் ஒன்றாக நடந்து போனார்கள்.

அந்தக் காட்சி இத்தனை நேரமும் அங்கே நடந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலைமையாசிரியரின் நெஞ்சை ஏதோ ஒன்று குடைந்தது. கவலையுடன் பூஜையில் இருந்த சரஸ்வதி தேவியைப் பார்த்தார். சற்று முன்னர் பார்த்ததை விட, சரஸ்வதி தெய்வீகக் களையுடன் இருப்பதைப் போலிருந்தது அவருக்கு.

உண்மையாகவே அவனுக்கு வசதியில்லை... அது தெரிந்தும் இத்தனை பெரிய கூட்டத்தில் அவனுக்குப் பிரசாதம் கொடுக்காமல் விட்டு விட்டேனே... அவர் மனம் இப்போதுதான் பேசியது.

அவசர அவசரமாக கைதட்டிக் கூப்பிட்டார். அவனும், அந்த ஜோசப்பும் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் போய் விட்டார்கள். அவர் கண்களுக்கு அவர்கள் மிகச் சிறிய உருவங்களாகத் தெரிந்தார்கள். ஆமாம், அது அவரின் கண்களுக்கு மட்டும்... மனதுக்கு...?

- சிந்தாமணி.

ஒரு ஸ்கூல் கோயிலாகிறது

கையிலிருந்த அந்த நோட்டீஸை வாசித்த அவன் மனதில் நினைவுகள் ஊற்றெடுத்து "நீ அன்று நடந்து கொண்டது சரி தானோ? இன்று வரை நீ கடைப்பிடிக்கிற கொள்கை யாவுமே சரிதானோ?" என்று கேட்பது போல் விசுவாநபமாய் ஆட, ஜன்னலருகே வந்து நின்று வெளியே பார்த்தான். வெளியே அந்தப் பள்ளியின் எல்லையில் - ஒரு ஓரத்தில் - பச்சை நிறக் குடையொன்றை விரித்து வைத்தது போன்று நிற்கிற அரச மரத்தின் கீழே ஒரு ஆள் உயரத்தை விட சற்று அதிகமான உயரத்தில் பிள்ளையார் கோவில் ஒன்று மேலெழும்பிக் கொண்டிருந்தது.... மூன்று வாரத்திற்கு முன்னர் அடிக்கல் நாட்டு ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட அந்த திருப்பணி இப்போது கோபுரம் வரைக்கும் முடிந்து விட்டது. தற்போது சிற்பியார் அந்த கோபுரத்தைச் சுற்றி பிள்ளையார் பொம்மையை எழுந்து நிற்பது போலவும் - உட்கார்ந்திருப்பது போலவும் - எலி வாகனத்தில் இருப்பது போலவும் பல்வேறு தோற்றங்களில் செய்து கொண்டிருந்தார். இன்னும் சில தினங்களில் அந்த வேலை முடிந்து விடும்... அப்பால் கோபுரத்தை "நிறப்" படுத்த வேண்டும்... அதன் பின்னர் கும்பாபிசேகம்...

ஓ... எவ்வளவு வேகமாக அந்த கோயில் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவன் அதனை எதிர்பாக்கவே இல்லை. கும்பாபிசேகத்திற்கு திகதி குறித்து நோட்டீஸம் அடித்தாகி விட்டது. சற்று முன்னர் அவன் பார்த்தது அந்தக் கும்பாபிசேக நோட்டீஸ் தான்...

அவன் நெஞ்சை ஏதோ ஒன்று அழுத்துவதைப் போல் இருந்தது... அந்தப் பள்ளியில் இருக்கிற மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், அந்தத் தோட்டத்து தொழிலாளர்கள் யாவரின் மத்தியிலும் தான் இப்போது வேண்டப்படாதவனாகவும், வெறுப்புக்கு ஆளானவனாகவும், தனித்தே விட்டவனாகவும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. இப்போதெல்லாம் அவனை எல்லோரும் ஒரு மாதிரியாகத்தான் பார்க்கிறார்கள்! எந்த மாதிரியாக?... "அந்த மாணவர்களின் இறைபக்தி வளர பின்னையார் கோயில் கட்டித் தருகிறேன்" என்றபோது அதனை ஆவேசமாக எதிர்த்த நீயும் மனிதனா? என்கிற மாதிரியாக... சிலர் அவனுடைய எதிர்ப்பிற்கு அவனிடமே, "ஒங்களுக்கு ஏன் தமிழ் இந்த வேலை? எவனும் எதையும் கட்டிட்டு போகட்டுமே" என்று கவலைப்பட்டார்கள். தான் அன்று அதிகமாகவே உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டதாகவே இப்போது அவனுக்குப்பட்டது....

ஜன்னலுக்கு வெளியே இருந்த தன் பார்வையை இழுத்துக் கொண்டு அந்த அறையில் உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்... மெல்ல தன் கண்களை மூடினான்..! மூடிய கண்களுக்குள் மனக்கண்கள் மூடப்படுமா என்ன? மூடிய கண்களுக்குள் மனக் கண்கள் விரிந்து நின்றன... என்றோ நடந்து முடிந்த அந்த காட்சி மறுபடியும் உருவெடுத்து இப்போது...

* * * *

அன்று அந்த தோட்டத்து ஸ்கூலில் முக்கியமான கூட்டம். ஐந்து வகுப்புகள் வரை மட்டுமே இருக்கிற அந்த ஸ்கூலின் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார்கள். அவனும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தான். கூட்டத்திற்கு பள்ளித் தலைமையாசிரியர் தலைமை தாங்கினார். கூட்டத்தை ஆரம்பித்து வைத்த அவர் தன் கையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தை விரித்துப் படித்தார்...

"அன்பிற்குரிய தலைமையாசிரியருக்கு! நமது தோட்டத்துப் பள்ளியின் வளவில் இருக்கிற அரசமரத்தின் அருகே ஒரு சின்னப் பிள்ளையாரைக் கட்டி முடிக்க இறைவன் திருவருள் பாலித்துள்ளான். இது எனது விருப்பமல்ல. இறைவனின் அன்புக் கட்டளை... எனவே இத்திருப்பணிக்கு தாங்களும் மற்ற ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் அன்பு கூர்ந்து ஆதாவு நல்குமாறு அன்புடன் வேண்டுகிறேன்... இப்படிக்கு அன்பான தோட்டத்து முதலாளி..."

அந்தக் கடிதத்தை வாசித்து முடித்த தலைமையாசிரியர் அங்கே ஒரு விழவு காலம் வந்து விட்டது போலவும் - அந்தப் பள்ளியில் இருக்கிற எல்லாப் பிரச்சினைகளும் முடிந்து விட்டது போலவும் எண்ணி அந்த உற்சாகத்தில் பேசினார்...

"நம்ம மாணவர்கள் நிம்மதியாக சாமி கும்பிட ஒரு ரூம் இருந்தா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்? தனியான ஒரு ரூம் இருந்தா தினமும் காலையிலே சாமி கும்பிடலாம். வெள்ளிக்கெழுமை புராணம் பாடலாம். சரஸ்வதி பூஜை வந்தா கலைகள் விழாவே நடத்தலாம். ஆனா அப்படி ஒரு ரூமை யார் கட்டித் தருவா? இது தோட்டப் பாடசாலை. இங்கே படிக்கும் மாணவர்களும் ஏழைகள். பெற்றோர்களும் ஏழைகள். எனவே அவர்களிடம் இதனைப் பற்றிப் பேசவே முடியாது. ஆனாலும் இதைப் பற்றி நான் மனதில் நினைத்துக் கொண்டே இருந்தேன். நேற்று திடீரென்று நம்ம தோட்டத்து முதலாளி எண்ணைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். நானும் போனேன்.... என்ன ஆச்சரியம்.... என் கனவு, ஆசை நனவாகப் போகிறதாம்.... நான் நினைத்தது சாமி கும்பிட தனி அறை... ஆனால் நம்ம தோட்டத்து முதலாளி ஒரு பிள்ளையார் கோவிலை கட்டித்தரப் போகிறாராம்.... பிள்ளையார் கோவில் இந்தப் பள்ளி வளவில் வருவது நல்லது.... பிள்ளையாரை வணங்கித்தானே நாம் எந்தக் காரியத்தையும் தொடங்கிப் போகிறோம். இங்கேயே பிள்ளையார் வந்து விட்டால் எவ்வளவு வசதி? பிள்ளையார் இங்கே இருந்தால் நமது பிள்ளைகள் தினமும் இறை வணக்கம் செய்து கல்வியைத் தொடரலாம்... இதனை

நான் இந்த பள்ளியின் தலைமையாசிரியர் என்ற முறையில் மணப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். இங்கிருக்கும் யாவரும் வரவேற்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆனாலும் இது சம்பந்தமாக உங்கள் கருத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்...."

தலைமையாசிரியர் நாற்காலியில் இருந்தவாறு தன் முன்னே தீரண்டிருக்கிற அந்தக் கூட்டத்தையே பார்த்தார்.... எவரும் கருத்து தெரிவிப்பதாக தெரியவில்லை.... அப்படித்தான் அவர் நினைத்தார்.... அப்போது தான் அவன் மெல்ல எழுந்து கம்பீரமாக தலைமையாசிரியர் அருகே வந்து நின்று சபையோரைப் பார்த்து பேசத் தொடங்கினான்....

"தலைமையாசிரியர் கருத்துத் தெரிவிக்கச் சொன்னதால் எனது கருத்தை தெரிவிக்கிறேன். நான் சமயத்திற்கோ - பின்னையாருக்கோ எதிரியல்ல! நானும் உங்களைப் போல இறை வணக்கம் செய்கிறவன்... ஆனால், இப்போது நமது பள்ளிக்கு உடனடியாகத் தேவையானது எது என்று கேட்கிறேன்? இந்தப் பள்ளியில் உள்ள பிரச்சினைகள் உங்களுக்குத் தெரியும்... சில மாணவர்கள் வசதியாக படிக்க வகுப்பறைகள் இல்லை. இருக்கிற வகுப்பறைகளும் வசதியானவை அல்ல... இருக்கிற கட்டிடமும் மழைக்காலத்தில் அழுகிறது - வெய்யில் காலத்தில் சிரிக்கிறது. மேலும் வசதியான மலசல கூடங்கள் இல்லை. தண்ணீர் வசதி போதாது. பொது அறிவை வளர்க்க மாணவர்களின் தேவைக்கு ஸைப்ரரி இல்லை... இப்படிப் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. இவைகள் உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியவை! இப்போது சொல்லுங்கள்... நமக்கு இப்போது அவசியமானது பின்னையார் கோவிலா?.... என்னைப் பொறுத்த வரையில் பின்னையார் கோவில் கட்டுவது புத்திசாலித்தனமல்ல... எனவே நாம் எல்லோரும் தோட்டத்து முதலாளியை சந்தித்து இது பற்றி பேசவோம்... அவருடைய உதவியை வேறு பக்கமாக திருப்பவோம்... இதற்கு தலைமையாசிரியரின் உதவியை பரிபூரணமாக எதிர்பார்க்கிறேன்..."

அவன் பேசி முடித்ததும், அவன் தன் இடத்தில் அமரும் வரை கைதட்டல் நீடித்தது. தலைமையாசிரியரின் முகம் "கறுத்தது". ஆனாலும் முகத்தை "வெளிச்சப்படுத்திக் கொண்டு" எழுந்து பேசினார்.

"ஆசிரியரின் கருத்தை நான் ஏற்கிறேன். ஆனால் தானாக உதவி செய்ய வந்தவரை இப்படிச் செய்! அப்படிச் செய்! என்று சொல்வது நாகர்கமல்ல. எனவே தோட்ட முதலாளி விரும்பியபடி பின்னையார் கோவில் கட்டட்டும். ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளை பின்னர் பேசி தீர்த்துக் கொள்ளலாம். இந்தப் பள்ளிக்கு சொந்தக்காரரே கோயில் கட்டுகிறேன் என்கிற போது நாம் எப்படி எதிர்க் கருத்து தெரிவிப்பது? எனவே தோட்ட முதலாளியின் கருத்தை நாம் மனப்பூர்வமாக வரவேற்போம்.... பின்னையார் கோவில் கட்டுவதை யாவரும் வரவேற்பது போல் தங்கள் கைகளை தூக்கி ஆதாவ தாருங்கள்..."

அவன் மனம் தலியாய் தலித்தது. தலைமையாசிரியர் முன்னே எதிர்க் கருத்து தெரிவிக்கிற துணிவு சக ஆசிரியர்களுக்கு வருமா? அவன் கண்கள் கழுன்றன... அவனுக்கு கைதடிய மாணவர்களில் சிலர் கை தூக்க முழு மாணவர்களும் கைதூக்கினர். இளம் பிஞ்சகள்... தீர்க்க தரிசனம் புரியாதவர்கள்... ஆனால் ஆசிரியர்கள்...? ஒ... அவர்களும் மாணவர்களாகி விட்டார்கள். அவனைத் தவிர அத்தனை பேரும் கைதூக்கி விட்டார்கள்! தலைமையாசிரியர் தொயிமானார். அவருடைய பேச்சிற்கு அவனைத்தவிர அத்தனை பேரும் ஆதாவ தந்து விட்டார்கள்... அவன் அந்தக் கூட்டத்தில் தலை குனிந்தவாறே இருந்தான்...

அந்தக் கூட்டம் முடிந்தது. கூட்டத்திலிருந்து கடைசியாக அவனருகே வந்த ஆசிரியர் நண்பார் அருணன், ஒரு புன்னகையுடன் பேசத் தொடங்கினார்...

"உங்கள் கருத்தை நானும் ஆதரிக்கிறேன்... ஆனால், இங்கே நடந்தது எல்லாம் தோட்ட முதலாளியின் ஏற்பாடு. இந்த பாடசாலை அவருடையது. இங்கே கோயில் கட்ட அவர் ஏன் அனுமதி கேட்க வேண்டும்? இதெல்லாம் ஒரு தந்திரம்... ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் அனுமதியுடன்தான் இந்தக் கோயில் கட்டப்படுவதாக மற்றவர்கள் நினைக்கவே இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதி அனுமதி கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அனுமதி கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிட்டாலும் கோயிலை அவர் கட்டத்தான் போகிறார். இதனை ஏன் எதிர்த்து பிரச்சினையை தேடிக் கொள்ள வேண்டும். ஆதனால் தான் நான் கோயில் கட்டுவதை ஆதரித்தேன். எனவே என்னை தவறாக புரிந்து கொள்ள வேண்டாம்..."

அருணனின் நியாயத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்... இவர்கள் யாவரும் அந்தப் பள்ளியின் ஆசிரியர்கள்... அந்தப் பள்ளியே அந்த முதலாளியுடையது. கோயில் கட்டுவதை எதிர்த்தால் சிலநேரத்தில் "சீட்டு" கிழிந்து விடும். சிலருக்கு சீட்டு கிழிந்தாலும் அவர் கோயில் கட்டுவதை நிறுத்தப் போவதில்லை. சொந்த பூமி - சொந்தப் பணம் - சொந்தக் கருத்து...! எப்படி நிற்கும் பிள்ளையார் கோயில்? அவன் அருணனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னான்..."

"நமது சமூகத்திலே தவறு இருக்கும் போது உங்களை நான் கோவித்துப் யயனில்லை... என் கருத்தை தெரிவித்தேன்... அவ்வளவு தான்..."

அருணன் போன பின்னார் மற்ற ஆசிரியர்கள் சிலர் அவனிடம் வந்தார்கள். "அக்கம் பக்கம்" பார்த்துவிட்டு அவன் கருத்தை ஆதரிப்பதாகவும், ஆனால் தலைமையாசிரியருக்கோ - அந்த தோட்ட முதலாளிக்கு எதிராகவோ - பேச முடியாததை உதிர்த்து விட்டு நகர்ந்தார்கள்... அப்போதுதான் அவன் அவர்களின் பலவீனத்தை உணர்ந்தான்... அவனோடு அவர்களும் சேர்ந்து எதிர்த்தால்

தலைமையாசிரியர், தோட்ட முதலாளிக்கு எதிராகப் போனதாகச் சொல்லி சீட்டுக் கிழிக்க வைப்பார்... அந்தப் பயத்தில்தான் அவர்கள் கை தூக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களை குற்றம் சொல்லி பிரயோசனம் இல்லை... இந்த சமுதாயத்தின் பலவீனம் பொருளாதாரத்தில் இருக்கிறது... எத்தனையோ தவறுகளை இந்தச் சமூகம் கண்டும் காணாதது போல் இருப்பதற்கு இந்தப் பலவீனம்தான் காரணம்... அங்கிருந்த அத்தனை பேரும் ஏதோ ஒரு பலவீனத்தில் கைதூக்கி விட்டார்கள். தானும் அந்தக் கருத்தை தெரிவிக்காமல் இருந்திருந்தால் அப்படி ஒரு கருத்து இருப்பதே தெரியாமல் போயிருக்கும்....

அடுத்த நாள் தலைமையாசிரியர் அவனைக் கண்டும் காணாதது போல் இருந்துவிட்டார். அவன் பிள்ளையார் கோயில் கட்டுவதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்ததையிட்டு மனதில் கவனையற்றாலும் அவனுக்கு எதிராக ஆத்திரிப்படவில்லை... அவனை அவர் நன்கு அறிவார்.... எடுக்கிற சம்பளத்திற்கு அதிகமாகவே உழைக்கிறவன்... மாணவர்கள் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை உள்ளவன்... அவனை இழிக்கத் தயாராக இல்லை... அவன் தெரிவித்த கருத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தலைமையாசிரியர் தோட்ட முதலாளியுடன் கோவில் கட்டுகிற வேலையைக் கவனித்தார்.

— — — —

அந்த அறைக் கதவு தட்பப்படும் சத்தம் கேட்டது... அவன் நினைவு அறுத்துக் கொண்டு நனவுலகிற்கு வந்தான்.... கதவை திறந்து பார்த்தான்... வெளியே தோட்டத்து அம்மன் கோயில் பண்டாரம் நின்று கொண்டிருந்தான்... உங்களைத் தேடித்தான் வந்தேன்... மாஸ்டர்...

"ஏன்" என்பது போல் பார்த்தான் அவன்.

"நீங்க ஸ்கூல் கூட்டத்தில் பேசியதை கேள்விப்பட்டேன்... நீங்க ஒருத்தர் தான் நியாயத்தை பேசியிருக்கின்க.. ஆனா உங்க நியாயத்தை

யார் கேக்க போறா? நம்ம முதலாளி பெரிய டிரிக்ஸ்காரன்.... வருசக் கணக்கா இருக்கிற மாரியம்மன் கோவில் கவனிக்காம புதுசாப் பின்னையார் கோயிலை கட்டுறான். மாரியம்மன் கோயிலுக்கு வெள்ளை அடிக்கச் சொன்னதுக்கு "பார்ப்போம்.. பார்ப்போம்னு சொன்னவரு... இப்ப பின்னையாரு கோயில் கட்டப் போறாராம். இதில் ஏதோ இருக்கு" பண்டாரம் தன் உள்ளத்தைக் காட்டினான்.

அவன் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்... மாரியம்மன் கோயில் கட்டிடங்களுக்கு வெள்ளை அடித்தே மாமாங்கத்திற்கு மேலாகயிருக்கும். அதைக் கவனிக்காமல் இந்த ஸ்கலில் அவசர அவசரமா பின்னையார் கோயிலை ஏன் கட்டுகிறார்?... அவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை... ஆனால், இந்த பின்னையார் கோயிலின் பின்னணியில் ஒரு தந்திரம் இருப்பது மாத்திரம் அவனுக்குப் புரிந்தது....

"நா வாறேன்... தம்பி..." பண்டாரம் போய் விட்டான்.

அவனுக்கு மனதிற்குள் ஒரு மகிழ்ச்சி... என்றோ தான் பேசியது இப்போதாவது எல்லோரின் மனதையும் தொட்டு வேலை செய்கிறதே!... அது போதுமென்று நினைத்தான் அவன்...

* * * *

அன்றுதான் கும்பாபிசேகம்... முதல் நாளே இரவிலிருந்து பல வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன... ஒரு கோஷ்டி ஸ்கலையும் கோயிலையும் அலங்கரிப்பதில் முழுமுரமாகியது... இன்னொரு கோஷ்டி நடக்கப் போகிற அன்னதானத்திற்கான வேலைகளை கவனித்தது.... இன்னும் ஒரு கோஷ்டி பொதுவேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தது... டவுனில் இருந்து வந்த குருக்கள் குழு கும்பாபிசேக வேலைகளைக் கவனித்தது... தலைமையாசிரியர் அங்குமிங்கும் ஒடிக் கொண்டிருந்தார்... அவன் அன்னதானப் பகுதியில் இருந்தான்... அவனுக்குப் பிடித்தமானதும் அதுதான்... முதலில் எல்லாவற்றிலும்

இருந்து ஒதுங்கி விடத்தான் பார்த்தான்... பின்னர் யோசித்துப் பார்த்தான்.... கும்பாபிசேகத்தில் அந்தப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தோட்டத்து மக்கள் யாவருமே கலந்து கொள்ளும்போது தான் மட்டும் ஒதுங்குவது நல்லதல்ல என்று பட்டதால் அவன் தானாகவே தலைமையாசிரியரிடம் சென்று அன்னதானப் பொறுப்பை வலிந்து ஏற்றுக் கொண்டான். தலைமையாசிரியரும் சந்தோஷப்பட்டார்.

முதல் நாள் இரவு முழுவதும் அன்னதானப் பகுதியில் இருந்து அவன் காரியங்களைக் கவனித்தான்.... விழியும் போது சமையல் தயாராகி விட்டது. அவனும் தன் அறைக்குப் போய் குட்டித் தூக்கம் போடப் போனான்... ஆனால் குட்டித் தூக்கம் பெருந்தூக்கமாகி விட்டது. விழித்துப் பார்த்தபோது கும்பாபிசேகம் முடிந்து விட்டது.. பின்னையாரின் கோயில் கலசம் வெய்யினில் "பனிச்" சென்று மின்னியது...

அவன் அவசர அவசரமாக முகத்தைக் கழுவி விட்டு ஜன்னல் அருகே வந்து பின்னையார் கோயிலை பார்த்தான்.... பின்னையார் கம்பீரமாக உட்காந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு பலரும் அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.... பகல் அன்னதானப் நடந்தது. அன்னதானத்தில் ஒடியாடி பஸரும் பாராட்டும்படி வேலை செய்தான்...

அன்று இரவு எவருமே இல்லாத நேரத்தில் பின்னையார் கோயிலின் அருகேபோய் பின்னையாரைப் பார்த்தான் அவன்... பின்னையார் கம்பீரமாக இருந்தார்... ஒ... இந்த மனிதன் கல்லையும் மணலையும் கலந்து கடவுளனேயே படைத்து விடுகிறான்...

* * * *

வகுப்பில் பாடம் படித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். வெகு தூரத்தில் மேளதாள சத்தம் கேட்டது அவனுக்கு... நேரம் செல்லச் செல்ல அந்தச் சத்தம் வெகு அருகாமையில் அவன் காதில் விழுந்தது...

வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்... ஒரு கோஷ்டி பிள்ளையாருக்கு காவடி எடுத்து ஆடுக் கொண்டே வந்தது. மாணவர்களின் செவிகள் ஏற்கனவே வெளியே போய் விட்டன... இப்போது கண்களும் ஆடுக்கடி வெளியே பாய்ந்தன... அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை... மாணவர்களைக் குறைக்க முடியாது. மேனதான் சத்தம் கேட்டால் எப்படிப் படிக்க முடியும்? எப்படிப் படித்துத்தான் கொடுக்க முடியும்?"

தலைமையாசிரியரிடம் ஓடினான் அவன்... முறையிட்டான். அவரோ எதையோ மறந்து போனதை நினைவுபடுத்துவதைப் போல் "ஓ... இன்று விநாயகர் சதுர்த்தி! அதனால் தான் காவடியெடுத்து பூஜை செய்கிறார்கள். ஒருநாள் தானே! பரவாயில்லை..." என்றார்.

அந்த விவகாரம் அந்த ஒரு நாளோடு நிற்கவில்லை.... விநாயகருக்கு பக்தர்கள் ஓடினார்கள்... இன்னொரு நாள் வகுப்பில் இருந்தபோதும் மேனதாள சத்தம் கேட்டது... இப்போது தலைமையாசிரியரிடம் ஓடினான்... அவர் எதனையோ சொல்லி மழுப்பினார்... இப்படியே பல நாட்கள் பாடம் நடக்கும் நேரத்தில் பிள்ளையாருக்கு திமீர் திமீர் என்று பூஜைகள் நடந்தன... அவனால் ஒழுங்காக படித்துக் கொடுக்க முடியவில்லை... ஒருநாள் பொதுக்கூட்டத்தில் அவன் "காரசாரமாக" இதுபற்றி பேசினான்... தலைமையாசிரியர் அவனை சாந்தப்படுத்தி அதுபற்றி தோட்ட முதலாளியிடம் பேசுவதாக உறுதி கொடுத்தார்.

அடுத்த சில நாட்களில் தோட்ட முதலாளியைச் சந்தித்தார் தலைமையாசிரியர். "பிள்ளையார் கோயிலில் திமீர் திமீர்னு காலை நேரத்தில் காவடி எடுக்கிறாங்க... பறை செய்யிறாங்க... மேனதாளம் "ஓ"ன்னு முழுங்குது. இதுனால் நம்ம பிள்ளைகளால் ஒழுங்காக படிக்க முடியல்ல... நீங்க இதில் தலையிட்டு ஸ்கூல் முடிஞ்சதும் பூஜை செய்ய சொல்லுங்க..."

தலைமையாசிரியர் முதலாளியின் முன்னே கைகட்டி கெஞ்சினார். "அது எப்படி மாஸ்டர் சொல்ல முடியும்? கடவுளை இன்ன நேரத்தில் தான் கும்பிடு - பூஜை செய்னு சொல்ல முடியுமா? யோசிச்சிப் பாருங்க? அதே நேரத்தில் பூஜை நடந்தா பிள்ளைகள் படிக்க முடியாதுங்கிறதும் எனக்குத் தெரியும்! என்ன செய்யிறது ஸ்கூலும் நடக்கணும் - பிள்ளையாருக்கு பூஜையும் நடக்கணும், அதனால் இதுக்கு ஒரு நல்ல யோசனை வைச்சிருக்கேன்.... மாஸ்டர்...." முதலாளி அடித்துப் பேசினார். தலைமையாசிரியர் இப்போதுதான் யோசிச்சார். அவர் நெஞ்சு பயத்தில் அடித்துக் கொண்டது. யோசனை வைத்திருக்கிறேன் என்கிறாரே... என்ன யோசனை அது? அந்த ஒரு கணத்தில் தான் வாழ்க்கையை இழந்துவிட்டதாக தலைமையாசிரியர் உணர்ந்தார். முதலாளியைக் கவலையுடன் பார்த்தார் அவர். முதலாளி வெகு நிதானமாகச் சொன்னார். "மாஸ்டர் ஸ்கூலை வேறு இடத்திற்கு மாற்றப் போரேன்! எங்க தெரியுமா? தோட்டத்துக்கு மேற்கே... இருக்கிற மேட்டுப் பகுதிக்கு... புதுசாக் கட்டிடமும் கட்டப்போரேன். ஸ்கூல் அங்க போயிட்டா பூசையும் நடக்கும் - ஸ்கூலும் நடக்கும். நாளைக்கே கட்டி வேலையும் தொடங்கப்போரேன்..."

தலைமையாசிரியர் மென்னமாக இருந்தார். என்ன பேகவது அவருடைய ஸ்கூல் - அவருடைய தோட்டம்... நினைத்த இடத்திற்கு மாற்றலாம்... மேட்டுப் பகுதிக்கு பள்ளி போனால் கொஞ்சம் பிரச்சினைதான்... அது தோட்டத்திற்கு உள்ளே ஒதுக்குப் புறமாக இருக்கிறது... ஸ்டோர் - ஸ்டோர் - பிள்ளை மடுவும் இவற்றை விட்டு விலகி கமார் இரு மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் இருக்கிற ஸ்கூலுக்கு படிக்க - படித்துக் கொடுக்க வருகிற மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் தங்கள் கால்களை இன்னும் கொஞ்சம் நடக்கவைக்க வேண்டும்... அவர்கள் நடப்பது இருக்கட்டும். இந்த தலைமையாசிரியர் என்ன செய்வார்? ஏற்கனவே அவருக்கு ஒட்டை இதயம்... கொஞ்சம் வேகமாக நடந்தால் களைப்பெடுக்கும் - இளைக்கும் அவருக்கு...

இப்போதுதான் - இந்த நியிடத்தில்தான் முதல் முறையாக அவர், "இந்த பிள்ளையாரால்தான் இந்தப் பிரச்சினை" என்று நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் எதனையும் வெளியே கக்க முடியாமல் விழுங்கினார்...

அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தை மேட்டுக்கு மாற்றப்போகிற விஷயம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் எந்தக் கருத்தும் தெரிவிக்கவில்லை.... பிள்ளையாருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தால் படித்துக் கொடுக்க முடியாது. புதிய இடம் சற்று தூரத்தில் இருந்தால் சுதந்திரமாக படித்துக் கொடுக்க முடியும்... அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான்... அவனைப் போலவே தோட்டத்து மக்களும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்... ஸ்கூலை மாற்றுவதைவிட, ஸ்கூலுக்கு புதிய கட்டிடம் கிடைப்பதையே பெரிதாக நினைத்தார்கள் அவர்கள்...

ஒருநாள் பிள்ளையாருக்கு பக்கத்தில் இருந்த ஸ்கூல், மேட்டுக்கு ஒடியது. மாணவர்கள் தலையில் இருந்து பயணம் செய்த மேசைகள் - நாற்காலிகள் மேட்டுப் பகுதி கட்டிடத்தில் நுழைந்தன... உற்சாகமாக மாணவர்களுக்குப் படித்துக் கொடுத்தான். இது இங்கே பள்ளியில். இது அங்கே பங்களாவில்,

"இன்னைக்கி நியூஸ் பேப்பர் பார்த்தீங்களா? ரெண்டு ஏக்கர் காணியோட தோட்டத்து ஸ்கூல்களை கவர்மேண்ட் எடுக்க போவதாமே?..." என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த தோட்டத்து முதலாளியின் கிளாஸை தன் கிளாஸால் உரசினார், இன்னொரு தோட்ட முதலாளி. இரண்டு கிளாஸிலும் தஞ்சும்புவது விஸ்கி....

"இந்த நியூஸ் எனக்கு முந்தியே தெரியும்... அது தெரிஞ்சோன்னே நான் ஒரு காரியம் சென்றேன்... என்ன தெரியுமா? நம்ம தோட்டத்து பழைய ஸ்கூலை மேட்டுப் பக்கம் மாத்திட்டேன்..

ஸ்கூல் இருந்த இடம் ரோட்டோரம். பெறுமதியானது. எதிர்காலத்தில் நல்ல வெலை போகும். அதில் ரெண்டு ஏக்கர் எப்படி கொடுக்கிறது? யோசிச்சேன்... ஸ்கூலையே மாத்திட்டேன்....

"ஸ்கூலை எப்படி மாத்தினீங்க?" மற்றவரின் கேள்வி.
"ஓ".... வென்று சிரித்தார் அவர்..."

"பழைய ஸ்கூலுக்கு கிட்ட பிள்ளையார் கோயில் கட்டுனேன். நம்ம ஆளுக தெனம் பூசை செய்ய ஆரம்பிச்சாங்க, நானும் பூசை செய்யவைச்சேன். அப்புறம் மாஸ்டர் மாருக படிச்சி கொடுக்க முடியலேன்னு புகார் செஞ்சாங்க. இதுதான் சரியான நேரம்னு ஸ்கூலை மேட்டுக்கு மாத்திட்டேன்... இப்ப பிள்ளையார் கோவில் பேரில் 10 ஏக்கர் காணி எழுதி வைச்சிருக்கேன். காணி மெயின் ரோட்டுல இருக்கு... பக்கத்துல ஒரு பாக்டரி வரப்போவதுன்னு சொல்றாங்க... அப்புறம் என்னா காணி நல்ல வெலை போகும்..."

அர்த்தப் புன்னகை உதிர்த்தார் அவர்.

"பிள்ளையார் கோயில் இருக்கே" என்றார் மற்றவர்.

"இருந்தா என்ன? பிள்ளையாருக்கு கால் ஏக்கர் காணியை ஒதுக்கிட்டு மத்தைக்க வேண்டியது தானே..." அவர் இன்னொரு கிளாஸ் விஸ்கியை உள்ளே விழுங்கினார். அங்கே பள்ளியில் பாடல்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்... அப்போதைய பாடல்,

"பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில் செய்குவோம்!"

- வீரசேகரி, 1984.

புதிய மனிதன்

ஜன்னலருகே நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தின் மனம் ஒருவித இன்ப உணர்வின் உந்துதலால் பரபரப்பில் இருந்தது. ஜன்னலுக்கு அப்பால் அந்த வீட்டு "கேட்" ரோடு அமைந்துள்ள மெயின் ரோட்டையும், தன் கைக்கடிகாரத்தையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டான். எப்போது மூன்று மணியாகும் என்பதே அந்த பரபரப்புக்கு காரணம்.

மூன்று மணிக்கு இன்னும் பத்து நிமிடம் இருந்தன. அதற்குள் அவனுடைய மனம் என்ன பாடுபடுகிறது?

"இன்று அவனோடு எப்படியும் பேசிவிட வேண்டும். கேட்டு விட வேண்டும்."

அவன் தனக்குள் பேசிக் கொண்டான். அவனிடம் என்ன பேசப் போகிறான்? என்ன கேட்கப் போகிறான்?

அவனுடைய கண்கள் கைக்கடிகாரத்தையும் அந்த மெயின் ரோட்டையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தன. அந்த ஜன்னலருகே நின்றால் மெயின் ரோட்டில் போவோர் வருவோரை நன்றாகப் பார்க்கலாம்.

சில நாட்களுக்கு முன் அந்த ஜன்னல் ஓரம் நின்ற போதுதான் அவனைப் பார்த்தான். அடுத்த நாளும் பார்த்தான். அப்பறம் தொடர்ந்து குறித்த நேரத்தில் அவனைப் பார்த்தான்...

முதல் நாள் முகத்தைப் பார்த்தான். கொஞ்சம் கறுப்புத்தான். ஆனால் அந்தக் கறுப்பிலும் ஒரு கவர்ச்சி. காந்த சக்தி....

ஒரு நாள் ஜன்னஸை விட்டு விலகி "கேட்" டருகே அந்த நேரம் பார்த்து போய் நின்றான். அவனும் வந்தான். அவனைப் பார்த்தான். அவனும் பார்த்தான். அவன் தன் இதழிடையே மெஸ்லிய ஒரு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டுப் போனாள்.

அன்று முழு நாளும் அந்தப் புன்னகையையே "ஆசை" போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அடுத்த நாள் எப்போது வரும் என்றிருந்தான். அன்றும் ஆழமான ஒரு புன்னகையை அவன் நெஞ்சில் செருகி விட்டுப் போனாள்....

அவன் அந்தப் புன்னகை அனுபவத்திலேயே அந்த நாளைக் கழித்தான். அடுத்த நாள் இருவரும் புன்னகையில் பேசிக் கொண்டார்கள். அதில் அவன் திருப்திப்படவில்லை. அந்தப் புன்னகைக்கு சொல்லுவருவம் கொடுத்து விடத் துடித்தான். ஆனால் எப்படிப் பேசுவது? அதுவும் மெயின் ரோட்டில் எவராவது பார்த்து விட்டால்?

இன்றோ எப்படியும் அவனோடு பேச வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தான். அதற்காக அவனைப் பின் தொடர்ந்து பொருத்தமான இடத்தில் வைத்து பேச நினைத்துமிருந்தான்.

மூன்று மணிக்கு இன்னும் ஜந்து நிமிடங்களே இருப்பதாக அவன் கைக்கடிகாரம் காட்டியது. அவன் பரபரப்புடன் இருந்தான். அந்த நேரத்தில் அவனுடைய நண்பன் சுந்தரம் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு அங்கு வந்தான். இந்த நேரத்தில் இவன் ஏன் வருகிறான்? அவனைக் கண்டதும் அவன் மீது வெறுப்புத்தான் ஏற்பட்டது.

அவன் ஜன்னலுக்கு அப்பால் நின்றான். ஆனந்துக்குக் கோபமாக இருந்தது. இருக்காதா பின்னே! அவனுடைய டெலிவிஷனை - ஜன்னஸை மறைத்துக் கொண்டல்லவா நிற்கிறான்.

"ஆனந்த! இன்னைக்கு நம்ம சங்கக் கூட்டம் மறந்திட்டியா?" அதைச் சொல்லிவிட்டு போகத்தான் வந்தேன்..."

அப்போது தான் அவனுக்கே சங்கம் பற்றிய ஞாபகம் வந்தது. இன்று கூட்டம் இருப்பதையும் அவன் மறந்து விட்டான்.

அந்த சமூக சேவை சங்கத்தில் அவன் பொருளாளர். இன்றைய கூட்டத்தில் வரவு செலவு கணக்கு தாக்கல் செய்யவேண்டும். முக்கியமான கூட்டம். அதை மறந்து விட்டானே!

அதை மட்டுமா மறந்து விட்டான்? அந்த புன்னைக்குப் பின்னர் எதை எதையோ அல்லவா மறந்து விட்டான்.

"கொஞ்சம் இரு... கந்தரம்!.." என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான் ஆனந்த. திரும்பி வந்தபோது அவன் கையில் வரவு செலவுக் கணக்கு புத்தகம். அதனை அவனிடம் கொடுத்து விட்டு...

"கந்தரம்! முனிசிபல் வரைக்கும் ஒரு வேலை இருக்கு... அதை முடிச்சிட்டு கூட்டத்துக்கு வாரேன்... நீ கணக்குப் புத்தகத்தை கொண்டு போய் மெம்பர்களுக்கு காட்டு" என்றான்.

ஆனந்த் சொன்ன பொய்யை அவன் நம்பினான். ஆனந்தோ ஜன்னஸ் வழியே பார்த்தவாறு இருந்தான். அப்போது அவன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு வழக்கமான புன்னைக்கோடு போனாள். சில நிமிடங்கள் அந்தக் காட்சி... அப்புறம் மறைந்து விட்டது.

அவனுக்கு மேலும் ஆத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்த நேரத்தில் இவன் வேறு வந்து நிற்கிறானே. இவனை எப்படியும் அனுப்ப வேண்டும்!

"கந்தரம்! நீ போய் கூட்டத்தை துவங்கு. நான் வாரேன்."

அவனை வலுக்கட்டாயமாகத் தள்ளினான். அவனும் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு போனான்...

ஆனந்த் சமூக சேவையில் தீவிரமானவன். சொல்லப் போனால் இவனால்தான் சங்கமே நடக்கிறது. சங்கத்தின் செயல் திட்டங்களை - விழாக்களை தொகுப்பது - நடத்துவது அவன் தான்... அதனால் அவனை தெரியாதவர்கள் ஆந்த ஊரில் குறைவு.

சைக்கிள் மறைந்ததும் அவசரமாக வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து கேட்டைத் தாண்டி மெயின் ரோட்டில் அவன் போன திசையில் நடந்தான்.

வெகு தூரத்தில் அவன் நடப்பது தெரிந்தது. அவனுக்கும் தனக்கும் இருந்த இடைவெளியை வேகமாக நடந்து குறைத்துக் கொண்டான்.

மெயின் ரோட்டிலிருந்து பிரிந்து உள்ளே போகும் ஒற்றையடிப் பாதையில் அவன் இறங்கினாள். அவனைப் பின் தொடர்ந்த அவனும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு நடந்தான். அங்கு மக்கள் நடமாட்டம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை.

எப்போதாவதுதான் யாராவது போவார்கள். இப்போது அவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை. அவனைப் பின் தொடர்ந்த அவன் நடையை வேகப்படுத்தி அவன் அருகே போனான்.

"எங்க போற்றுக?" அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்து அவன் கேட்டாள்.

"எங்கும் இல்லை... உங்களைத் தேடித்தான்..." அவன் அப்படியே நின்றாள். "என்னைத் தேடியா... ஏன்?"

அவன் அர்த்தப் புன்னகை காட்டினான். அவனுக்கு "அது" புரிந்திருக்கும். ஆனால் புரியாதது போல அவன் வாயில் இருந்து வரட்டும் என்றே இருந்தான்...

"உங்க வீடு எங்கே இருக்கு?" அவன் வேறு விதமாக அவனைப் புரிந்து கொள்ள வைத்தான்.

"இங்கிருந்து சிறிது தூரத்தில் இருக்கிறது".

"உங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?" அவன் கழுத்தில் மஞ்சளாக தொங்கும் கயிற்றைக் கண்டே கேட்டான் அவன்.

"ஆமாம்" என்றாள் அவன்.

அவனுக்கு என்னவோ போலாகி விட்டது. அவன் இத்தனை நாளும் அவன் திருமணம் ஆகாதவன் என்றுதான் நினைத்திருத்தான்.

"அவர் என்ன செய்கிறார்?"

"அவர் இப்போது என்னோடு இல்லை"

அவனுக்கு அது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பழையபடி உற்சாகமானான்.

"ஏன் அவர் உங்களோடு இல்லை?"

அவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள் "வேறு ஒருத்தியோடு போய் விட்டார்".

"ஏன் உங்களைப் பிடிக்கவில்லையா?" என்று கேட்ட அவன், உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல்? என்பதுபோல் தன் பார்வையால் அவனை மேய்ந்தான். அவன் பதிலாக புன்னகையை சிந்தினாள்.

"அவர் இல்லாமல் எப்படி இருக்கிறீங்க" அவன் விஷயம் புன்னகையுடன் கேட்டான்.

அவன் தன் கைகளை பிசைந்து கொண்டு "எப்படி யோ இருக்கிறேன்" என்றாள்.

"உங்களோடு நிறைய பேச வேண்டும். நாளைக்கு ஆஸ்ரத்தருகே வாங்க... பேசவோம்" என்ற அவன், தன் சட்டைப் பையிலிருந்த நூறு ரூபாயை வெளியே எடுத்து அவன் கையில் திணித்தான்.

அவன் அதனை வாங்கிக் கொண்டு "எத்தனை மணிக்கு?" என்று கேட்டான்.

அவன் யோசித்துவிட்டு "ஐந்து மணிக்கு" என்று சொன்னான். அப்பறம் தூரத்தில் ஒரு சைக்கிள் வரும் சத்தம் கேட்கவே இருவரும் வெவ்வேறு திசைகளில் பிரிந்தார்கள்.

அவன் உள்ளம் நடுங்கியது. என்ன தைரியத்தில் அவனை வரச் சொன்னான் அவன்? அவனோடு பேச வேண்டும் என்றானே! என்ன பேசப் போகிறான்? அதற்காக ஏன் பணம் கொடுக்க வேண்டும்?

ஒரு பெண்ணுக்கு பணம் கொடுத்து வா என்றால் அதன் அர்த்தம் வேறுதானே!

அடுத்த நாள் எப்போது விடியும் என்றிருந்தான் ஆனந்த். இரவெல்லாம் அவன் மனக்குரங்கு கற்பனை மரங்களில் தாவித் தாவிக் குதித்தது. இதற்கு முன் ஒரு பெண்ணைத் தொட்ட அனுபவம் கூட அவனுக்கு இல்லை. நானைதான் முழுமையாகத் தொட்டு அனுபவிக்கப் போகிறான். அந்த அனுபவம் எப்படியிருக்குமோ! அவன் முகத்தையும் அந்தப் புன்னகையையும் நெஞ்சில் பதித்துக் கொண்டே தூங்கிப் போனான்.

விடிந்தது... அன்று அவன் வேலைக்குப் போகவில்லை. ஒரு கடையில் சேல்ஸ்மென் வேலை. டெவிபோன் மூலம் ஸ்வி போட்டினிட்டு விட்ட லேயே இருந்தான்.

அன்று என்னவோ அவனது கட்கார முள் நகராத்து போவிருந்தது. பிற்பகல் மூன்று மணிக்கெல்லாம் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டு ஆஸ்மரத்து மடத்தை நோக்கி நடந்தான். வழியில் எவரும் எதிர்ப்படவில்லை.

ஆஸ்மரத்து மடத்திற்கு அவன் போனபோது அங்கே எவரும் இல்லை. என்றோ கட்டிய மடம் - எவரும் அதனை எட்டிப் பார்ப்பதில்லை. ஒதுக்கப்பட்ட இடம் - சரியான இடத்தைத்தான் தெரிவு செய்திருக்கிறான் அவன்.

அடிக்கடி கடிகாரத்தில் மணியைப் பார்த்தான். அவன் வருவாளோ வர மாட்டாளோ என்ற சந்தேகம் வேறு. ஆயினும் அவன் வருவாள் என்று நம்பினான்.

சரியாக ஐந்து மணிக்கு அவன் தூரத்தில் வருவது தெரிந்தது. ஆனால் அவனோடு ஒரு சிறுவனும் வருகிறானே... அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அவன் மடத்திற்கு அருகே வந்தாள் அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு மழிலை முகம் மாறாத சிறுவன். அவன் இன்றும் அந்த புன்னகையோடுதான் இருந்தாள்.

"சொன்ன மாதிரி வந்துட்டங்களே" அவன் பேசினான்.

அவன் தன் இதழ்களை விரித்தாள். அங்கே ஒரு சிரிப்பு மஸர் நின்றது.

"இங்கே யாரும் இல்லையே" அவன் கேட்டான். அதன் அர்த்தம் அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் இந்த சிறுவன் இங்கிருக்கும்போது எப்படி? எவ்வாறு? என்பது புரியவில்லை.

அவன் அந்த மடத்துக்குள்ளே போய் உட்கார்ந்தாள். பின்னார் அவனையும் உட்காரும்படி சொன்னாள். அவனும் அவன் அருகே உட்கார்ந்தான். அவனோடு வந்த சிறுவன் அந்த அறையின் வெளியே இருந்தான். அது அவனுக்கு வசதியாக இருந்தது. இருந்தாலும் அவன் எந்த நேரத்தில் உள்ளே வருவானோ என்ற பயத்தோடு அவனைப் பார்த்தான்.

அவனுக்கு அந்த சிறுவன் மீதும் அவனைக் கூட்டி வந்த அவன் மீதும் கோபம் வந்தது. கோபத்தை விழுங்கிக் கொண்டே "சிறுவன் யார்?" என்று கேட்டான்.

"அவன் என் மகன்..." என்றாள் அவன்.

ஆனந்துக்கு என்னவோ போலிருந்தது. பிறகு தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான். ஒரு பிள்ளை பெற்றிருந்தாலும் அவளிடம் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது.

"மகனை ஏன் கூட்டி வந்தீங்க?" கவலையில் மிதந்து வந்தது அந்தக் கேள்வி.

அவள் புன்னகையோடு மழுப்பி பதில் கொடுத்தாள். "நானும் வர்ரேனு அழுதான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்".

அவள் சொன்னான், "நாங்க ரெண்டு பேரும் தனியா இருந்தா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்? உங்களை தனியாகத்தானே வரச் சொன்னேன்".

அவள் பதில் பேசாது புன்னகை சிந்தினாள். அதில் மயங்கிய அவன் மெல்ல அவளை அணைக்க தன் கைகளை கொண்டு போனாள். அப்போது அந்தச் சிறுவன் "அம்மா" என்றவாறு உள்ளே வந்தான்.

தன் கைகளை பின்னால் இழுத்துக் கொண்ட அவன், "உங்களைத் தொடக்கூட முடியவில்லையே" என்று முனுமுனுத்தவாறு இருந்தான். அவள் அதனைக் கேட்டு தன் மனதுக்குள் சிரித்தாள்.

"ஸ்கூல் புத்தகம் வாங்கி தாரேனு சொன்னியே, எப்பம்மா வாங்கித்தாற?" என்றவாறு அவள் அருகே வந்தான் அந்தச் சிறுவன். அவள் அவளை இழுத்து கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டவாறே சொன்னாள்,

"வீட்டுக்கு போற நேரம் வாங்கித் தாரேன்...."

அவன் மனதுக்குள் ஏங்கினான். அந்தச் சிறுவனாக நான் இருக்கக்கூடாதா என்று கற்பனை செய்தான்.

அப்போது அவள் சொன்னாள், "நீங்க எதுக்கு என்னை வரச் சொன்னீங்கன்னு எனக்கு தெரியும். ஆனா நான் உங்க மனதை நடுவீதியில் புன்னாக்கக் கூடாதுங்கிற காரணத்தில்தான் இங்கே வந்தேன்.

உங்களுக்கு என் இந்த விபரீத ஆசை? உங்களுக்கு இருக்கிற புகழ், பெருமை, கெளரவம் மத்தவங்களுக்குத்தான் தெரியும். இன்னைக்கு நீங்க நெணாச்சது நடந்தா உங்களுக்கு இருக்கிற அத்தனையும் ஒரு நிமிஷத்தில் போயிடும்.

உங்களை பல தடவை பொது நிகழ்ச்சியில் பார்த்திருக்கிறேன். சமூக சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கும் உங்களைப் போன்றவங்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட இழிவான ஆசைகள் வரக்கூடாது."

அவன் அப்படியே அசந்து போனான். அவன் இப்படி பேசவான் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எத்தனை பெரிய விஷயங்களை மனதில் அடக்கி வைத்திருந்து இப்போது கொட்டுகிறான்.

மறுபடியும் அவன் பேசினான், "உங்க வீட்டோட போற நேரம் உங்களை பார்த்து சிரிச்சது தவறான அர்த்தத்தோடு அல்ல. ஒரு உயர்வான மனிதனுக்குக் காட்ட வேண்டிய கெளரவத்தைத்தான் சிரிப்பில் காட்டினேன். அது தவறாக இருந்தா என்னை மன்னியுங்க. நான் வாறேன்...."

பின்னர் தன் ரவிக்கையின் உள்ளே இருந்து ஒற்றை நூறு ரூபா நோட்டை வெளியே இழுத்து, "அன்னைக்கு நீங்க கொடுத்த பணம்" என்றவாறு அவனிடம் நீட்டினாள்.

இப்போதுதான் தலைநிமிர்ந்து பார்த்த அவன் அந்த நோட்டை வாங்கி அந்தச் சிறுவனின் கையில் திணித்து "மாமா உனக்குப் புத்தகம் வாங்க கொடுத்தாக வச்சிக்க..." என்றான்.

அவன் அந்த மடத்தை விட்டு வெளியே போனாள். அதன் பின்னர் அவன் அந்தப் பழைய காலத்து மடத்திலிருந்து புதிய மனிதனாக வெளியில் நடந்தான்.

அன்னையும் பிதாவும்

முக்கோண வடிவத்தில் இருந்த அந்த மைதானத்தின் ஒரு மூலையில், பெஞ்சில் உட்கார்ந்து, பச்சை நிறத்தில் 'கார்பட்' விரித்தது போன்று கிடந்த மைதானத்தையே உற்றுப் பார்த்தார் சம்பந்தர். டி.வி.யில் ஆறு மணி நியூஸ் முடிந்தும் வெளியே வெளிச்சம் இன்னும் போகவில்லை. எட்டு மணிக்கு மேல்தான் இருட்டு வரும். 'சம்யர்' காலத்தில் நீண்ட பகல், குறுகிய இருட்டு இயற்கையின் விநோதங்கள். வெளிச்சம் எட்டுக்கு மேலேயும் இருப்பதற்கு 'டேலைட்' சேர்வீசும் ஒரு காரணம்.

மைதானம் சுத்தமாய் இருந்தது. ஒரு துண்டு கடுதாசியோ தகர டின்னோ கிடையாது. சுத்தமாய் இருக்க மக்கள் பழகி விட்டால் வீடும் வாசலும் ஊரும் சுத்தமாய்த்தான் இருக்கும். சுகம் தரும் சுத்தத்தை வெளியேயும் இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் கடைப்பிழக்கிறார்கள். ஒரு வயதான தம்பதிகள் ஓன்று நெருங்கி உரசிக் கொண்டு நடந்தார்கள். அந்த மைதானத்தை சுற்றுகிறார்கள். இது ஜந்தாவது முறை. உடல் சினிம்பாக இருக்கத்தான் இந்த நடை. வயதாகிவிட்டாலே நம்மவர்கள் "போகிற வயசில் என்ன புதுக்கோலம்" என்று கவலைப்பட்டு ஆயுளைத் தானாகவே குறைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் உடற்பயிற்சியாலும் நடையாலும் வளைந்து நெரிந்து ஆயுளில் 'ஏக்ஸ்ட்ரா' போனஸ் தேடிக் கொள்கிறார்கள்.

வானத்தை நியிர்ந்து பார்த்தார் சம்பந்தர். வெள்ளை நிற மிட்டாய் போல ஆங்காங்கே அப்பியிருந்த மேகங்கள் மெல்லமெல்ல அசைந்து

சென்றன. சில விநாடிகள் அவைகளைப் பார்த்தபோது மனசுக்குள் சில நினைவுகள் முகிழ்ந்தன. சிட்னியில் இருக்கிற இதே மேகங்கள்தானே ஊரிலும் இருக்கின்றன.

* * * *

வீட்டு வாசலில் ஒரு கூட்டம். அவர்கள் யாரென்று பார்த்தார் அவர்? அங்கு வந்திருக்கிற அத்தனை பேரும் அவரிடம் டியுசன் பாடக்கிறவர்கள்.

"வாங்க... வாங்க... எல்லாரும் சேர்ந்து வந்திருக்கின்க...?"

"நானைக்கி உங்களுக்கு ஒரு பார்ட்டி வைச்சிருக்கோம் சேர்... நீங்க கட்டாயம் வரணும்..."

புன்னைகத்தார் சம்பந்தர். புன்னைகக்குப் பின்னர் உதிர்த்தார் வார்த்தைகளை. "நான் என்ன வேலைக்கா போறேன்? என் மகனோட இருக்கவே அவஸ்திரேவியா போறேன். அதுக்கு ஏன் பாராட்டு?"

கம்பியுட்டர் என்ஜினியரான சம்பந்தரின் மகன் திருச்செல்வம் இண்டிபென்டன் மைகிரேஷனில் சிட்னி வந்து எட்டு வருடமாகி விட்டது. இந்த எட்டு வருடத்தில் போய்ச் சேர்ந்து விட்டேன் - வேலை கிடைத்து விட்டது - கார் வாங்கினேன் - ரோகினிக்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது - பேங்க் லோனில் வீடு வாங்கினேன் என்று அடுத்தடுத்து எழுதப்பட்ட "கயமேதா விலாசம்" சொல்லும் கடிதங்களில் கூட அவரை வரச் சொல்லி பலவரிகள் எழுதியிருந்தான் மகன்.

மரியாதையும் மதிப்பும் இங்கே வீட்டு வாசலிலே ரிடையர் ஆனபிறகும் வரும்போது அவர் என் போகவேண்டும்? டியுசனில் வருமானத்திற்கு குறைச்சல் இல்லை இப்போது. மகனையும், மருமகளையும், பேரனையும் நேரில் பார்க்க முடியவில்லை என்ற கவலையைத் தவிர வேறு என்ன கவலை? பதில் கடிதங்களுக்கு மேலாக கூடுதல் கடிதங்கள் மகனுக்கு நீள்ளொய் எழுதினார். ஆனால் மகன் தன்னை அழைத்ததற்குப் பதிலே எழுதவில்லை.

மறந்தது போல் இருந்தார். ஒருநாள் சிட்னியில் நடந்த பேரனின் 'பர்த்டே' போட்டோக்கள் வந்தன. வெள்ளை வெளேரன்று இருந்த பேரன் பிஞ்சுக் கரத்தால் கேக் வெட்டும் போட்டோ... கைக் குழந்தையில் பார்த்தது. கமலம் போட்டோக்களைப் பார்த்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனாள். நெஞ்சைப் பாசம் அழுத்த கண்கள் கண்ணிரைப் பிரசவித்தன.

அன்றே அவஸ்திரேலியாவிற்கு மைகிரேஷனில் போக முடிவு செய்தார். கமலம் லேசில் அழுமாட்டாள். அழுதால் அதில் ஒரு முடிவு இருக்கும். முப்பது வருட தாம்பத்தியத்தில் அவளின் கண்ணீருக்கு என்ன அர்த்தம் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

பிரிவுபசாரக் கூட்டத்தில் அவரால் பேச முடியவில்லை. கண்ணீர்த் துளிகளை உதிர்த்து விட்டு வந்தார். தெருவே கலங்கியது. துப்பாக்கி சத்தத்திற்கு மத்தியிலும் எதிர்கால சந்ததியின் கல்விக் கண்களை திறக்கப் பாடுபட்டவர் அல்லவா! சரியாக எட்டு மாதம் கழித்து "ஏர் ஸங்கா" வில் கமலத்தோடு சிட்னியில் நடுநடுங்கும் ஞானியில் போய் இறங்கினார்.

சிட்னிக்கு வந்ததிலிருந்து ஊர் கடையில் ஒரு மாதம் ஓடியது. மகனின் தொழில் செல்வாக்கில் பெருமிதமாய் இருந்தார். நாளாக நாளாகத்தான் தங்களை ஒரு காரணத்தோடுதான் மகனும், மருமகனும் அழைத்திருக்கிறார்கள் என்பது "லேக்லேசாகப்" புரியத் தொடங்கியது. மனவிக்குள் முழுமையாய் ஆடங்கி ஒடுங்கிப் போன மகனை நேருக்கு நேர் தரிசனம் செய்தார். தன்னிடம் இல்லாத அந்த குணம் மகனிடம் எப்படி வந்ததென்று அவருக்குத் தொயிவேயில்லை. இத்தனைக்கும் அவர் பார்த்து விசாரித்து தெரிவு செய்த மருமகன்.

மகன், மருமகன் இருவருக்குமே அந்தஸ்தான வேலை. கைநிறைய டாஸர்கள். காலையில் போனால் ஞானியன் மறையும்போதுதான் வருவார்கள். பகலில் 'பிரட் சான்ட்லீச்தான்'. இரவுதான் ஒரு நிம்மதியான சாப்பாடு. கார், டி.வி, வீடுயோ,

கம்பியுட்டர், பாக்ஸ், ஸ்டெரியோ என்று யந்திர விநோதங்களுக்கு குறைச்சல் இல்லை. விரிந்த வசதிகள். ஆனால் நாக்கிற்கு ருசியான சாப்பாடு வீக்கெண்டில்தான். வேலையிலிருந்து வந்து ஷவரில் உடலை நன்றத்த அவசர அவசரமாக ரோகினி சமைக்கிறதைப் பார்க்கிறபோது பாவமாக இருந்தது. வலியப் போய் உதவினாள் கமலம். நாளடைவில் அதுவே ஒரு வேலையாகி விட்டது.

ஆரம்பத்தில் மாமியாருக்கு உதவி செய்த ரோகினி, இப்போதெல்லாம் வேலை முடிந்து வந்ததும் குளித்துவிட்டு ரிமோட் கண்ட் ரோலுடன் டி.வி. முன்னே உட்கார்ந்து விடுகிறாள். பிறகு எழுந்திருப்பது டின்னருக்குத்தான். இப்போது சமையல் கமலத்திடம் விழுந்துவிட்டது. பாவம் அவள். வயதான காலத்திலும் சிட்னிக்கு வந்தும் கிச்சனில் போராடுகிறாள். அவருக்கும் வேலை உண்டு. வீக்லி ஷாப்பிங், ஹவுஸ் கிள்ளிங், கார்டன் வேலைகள் என்று பட்டியல்கள் நீரும். அவர்கள் தாய், தகப்பன் வீட்டு வேலைக்காரர்கள் அல்ல! நாள் செல்லச்செல்ல தாய், தகப்பன் என்பது மறந்து, வேலைக்காரர்கள் போல் ஆகிவிட்டார். அவர் அதனைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார். ஊரில் இருந்த மரியாதை என்ன? மதிப்பென்ன? இங்கோ ஒரு வேலைக்காரர் போல.

கண்கள் கலங்கின அவருக்கு. மனதை ஊசியாய்க் குத்திய எத்தனையோ சம்பவங்கள். எல்லாவற்றிலும் அவர் குற்றவாளி. மருமகள் நீதிபதி!!

சில மாதங்களுக்கு முன் 'டெலிகம்' பில்லை சரிபார்க்கத் தொடங்கினாள் ரோகினி. சம்பந்தர், மகன் கொண்டு வந்த "சிட்னி மோர்னிங் ஹெரால்ட்டிஸ்" ஊர்ச் செய்தி தேடிக் கொண்டிருந்தார். பின் நானுறு வந்திருக்கிறது. லோக்கல் கால் கூட சரியாக இருந்தது. வெளியூர் கால் இரண்டு கூடுதலாக வந்துள்ளது. ஒரு திங்கள், பகல் இரண்டு மணியைப் போல் 25 டொலருக்கும், இன்னும் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை பகல் இரண்டு மணிக்கு 30 டொலருக்கும் கொழும்பிற்கும் பேசியிருக்கிறார்கள். யார் பேசியது?

"உந்தக் கோல் நிங்க பேசியதா?"

சம்பந்தர் "சடாரென்று" நியூஸிலிருந்து மீண்டு சொன்னார். "நான்தான் கொழும்புக்குப் பேசினேன். சாம்பசிவம் ஓவ்பீசுக்கு கோல் போட்டேன்...."

"ஐம்பத்தைந்து டொலருக்கு டெலிபோன் பேசினதுக்கு ஏரோகிராம் பத்து எழுதியிருக்கலாம். அப்படி என்ன அவசரம்? இங்கு உழைக்கிற காசு டெலிபோனுக்கே சரி" என்று ஆங்கிலத்தில் பேசிவிட்டு தமிழில் சொன்னான் ரோகினி, "டெலிபோன் டிஸ்கனெக்ட் பண்ணினாத்தான் உழைக்கலாம்....."

தோள்பட்டை வரை தொங்குகிற முடியை குறுக்கிக் கொண்டு போனாள் அவன். இங்கு வருவதற்கு முன்பு இடுப்பு வரை தொங்கிய முடி குறுகினிட்டது. 'ஆஸிர்' வெள்ளைக்காரர்களைப் போல! முடி வெட்டியதற்குச் சொன்ன காரணம், "விண்டரில் குளித்துவிட்டு தலைமுடி காய டைம் எடுக்குது. அஷ்க்கடி தலைவளி வருகுது" என்பதுதான். ஆனால் ஓவ்பீசில் வெள்ளைக்காரிகளின் "ஹோஸ்டைலில்" அவன் மயங்கியதே உண்மையான காரணம்.

அவரின் இதயம் இன்னொரு தாக்குதலை தாங்கியது. வானத்தில் திடீரென்று இருஞ் மழை பெய்தாலும் பெய்யலாம். இந்த நாட்டில் வெதரையும் வேர்க்கையும் நம்பவே முடியாதென்று வேஷக்கையாக சொல்வார்கள். அவுஸ்திரேலிய காகமென்றோ வெள்ளைக் காகமென்றோ சொல்லக் கூடிய "குக்குபரா" ஒரு மரத்தில் உட்கார்ந்து கத்தியது. அதன் குரலில் பெண்மை கலந்த சோகம். எப்போது கத்தினாலும் அதே சோகம். மனிதனுக்குத்தான் சோகமென்றால் இந்தப் பறவைக்குக் கூடவா சோகம்?

ஊரில் இருக்கும்போது கவலைகளோ சஞ்சலங்களோ இல்லாயல் மதிப்புக்குரியவராக இருந்ததை ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்தார். இன்று எல்லாவற்றுக்கும் வற்புறுத்திக் கேட்டு வாங்கிச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சிலது கேட்டாலும் இல்லை. அப்படி ததான்

ஒசம்பர் விடுமுறையில் ஒரு சம்பவம். மகனும் மருமகனும் போனும் காரில் மெல்போர்ன் புறப்பட்டார்கள். அவருக்கும் போக ஆசை. அவரோடு கொலேஜில் பணியாற்றிய ராமலிங்கம் மேல்போர்னில் இருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க வேண்டும். காரில்தானே போகிறார்கள். தானும் போகலாம் என்றால் ஒரு பெரிய காரணத்தையே மகன் வைத்திருந்தான்.

"உங்களையும் அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம் தான். எல்லோரும் போனால் வீட்டை யார் பார்ப்பா? வீட்டுலே யாருமே இல்லேன்னா சிக்கல்தான். இப்படித்தான் என்ட் பிரண்ட் சச்சி சண்முகம் வீட்ட் பூட்டி போட்டு குயின்ஸ்லாண்ட் போனவன், திரும்பிவந்து பார்க்கிற நேரம் வீடியோ, கம்பியூட்டர், டி.வி. ஸ்மரியோ எல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போயிட்டாங்க. நேபருகிட்டே சொல்லலாம் என்றால் அவனும் டூர் போகிறான். நீங்களும் அம்மாவும் வீட்டில் இருங்க... ஈஸ்டருக்குப் போகலாம்...."

ஈஸ்டரும் வந்து போனது. மெல்போர்ன் போகிற பயணம் வரவேயில்லை.

* * * *

வானில் இருந்து பன்னீர் தெளிப்பது போல் தூறல் விழுந்தது. வயதான ஜோடி சுற்றுவதை நிறுத்தி, காருக்குள் புகுந்தனர். சம்பந்தர் மெல்ல வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

பேரனை, பஸ்ஸேறி ஸ்கூலில் விட்டுத் திரும்பிய சம்பந்தர் கதவைத் திறந்தபோது, கமலத்தின் குரல் கிச்சன் ஐன்னல் வழியாக வந்தது. "பொக்சில் லெட்டர் பாருங்கோ!"

"கேட்"ருகே போன அவர், லெட்டர் பொக்சில் கையை விட்டார். மூன்று கடிதங்கள் தட்டுப்பட்டன. ஒன்று நீலநிற ஏரோகிராம். மற்றவை லோக்கல் லெட்டர். லெட்டரை எடுத்துக் கொண்டு அந்த வீதியைப் பார்த்தார். வீதியில் எவரும் இல்லை. எப்போதாவதுதான் சில கார்கள் ஒடும். ஆங்காங்கே புதிய வீடுகள் கம்பீரமாய் நின்றன. ஒன்றிரண்டு

கட்டிடங்கள் வீடாகாமல் இருந்தன. அது சிட்னியில் புதிதாக உருவாகி வரும் குடியிருப்பு பகுதி. இப்போது பலரும் பேங்க் லோன் வாங்கி வீடுகளில் உட்காரத் துவங்கியிருக்கிறார்கள். பல மொழிகள் அந்தப் பகுதியில் நடமாடத் துவங்கியிருக்கின்றன. அந்த வீட்டிற்கு இடதுபக்கத்தில் சீக்கியன். வஸது புறத்தில் லெபனான் அரபி. எதிர்ப் பக்கத்தில் பின்ஜிக்காரன். அவர்களை ஞாயிறுதான் பார்க்கலாம். ஏனைய நாட்களில் காலையில் போகிறார்கள். இருட்டில் வருகிறார்கள். ஒரு யந்திரமயமான வாழ்வு.

அவருக்கு இந்த வாழ்க்கை முறை பிடிக்கவேயில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலை. எவராலும் பத்து நிமிஷம் நின்று பேச முடியவில்லை. ஒடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். தாய்மொழியில் பேசுவதற்கு ஆளே இல்லை. தமிழ் பேசுபவரை தேடித்தான் போக வேண்டும்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தவரை தடுத்தது கமலத்தின் குரல். "ஊர் ஸெட்டர் இருக்கா? யார் எழுதினா?"

பின்ஜியிலிருந்து வந்த வெண்டிக்காயை நறுக்கிக் கொண்டே பதிலை எதிர்பார்த்தாள்.

"கொழும்பிலிருந்து ராமரத்தினம் ஸெட்டர் எழுதியிருக்கார்..."

"என்னவாம்...?"

"கனடாவில் இருக்கிற மகன் தன்னைக் கூப்பிடுவான் என்று பார்த்தாராம். பதிலேயில்லை. அவன் கனடாக்காரியை கட்டிக் கொண்டானாம். அதைக் கூட அவன் எழுதவில்லை. வேறு யாரோ சொல்லித்தான் அவருக்கே தெரியுமாம். பாவம் நல்ல மனுஷன். எத்தனை பேரை மனுஷனாக்கியிருக்காரு... இப்ப சொந்த மகனே அவரைப் பாக்கிற மாதிரி இல்ல..." - சம்பந்தரின் முகத்தில் கருக்கங்கள் குவிந்தன.

ஸ்கூல் வாசலில் காத்திருந்தார். பேரன் வந்தான். எட்டு வயது. தமிழ் அவன் வாயில் நுழையாது. வந்த புதிதில் அவனோடு தமிழில்தான் பேசினார். ஸ்கூல் விட்டு வந்ததும் தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்தார். மெல்ல மெல்ல பிஞ்சு நாக்கில் தமிழ் படர்ந்தது. அது கேட்பதற்கு இன்பமாக இருந்தது. இலக்கணம் புரியாத அவன் பேச்சு வேஷக்கை மினிரும். தன்னோடு தமிழில்தான் பேசவேண்டும் என்று சொன்னார். பேரன் பேசினான். ஒருநாள் பக்கத்து வீட்டு நாய் அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டது.

"தாத்தா! அடுத்த வீட்டு நாய் நம்ம வீட்டுக்கு வந்தான்..." என்றான்.

"வந்தது" என்று திருத்தினார். இன்னொரு நாள் "தாத்தா! என்கிளாஸ்மேட் மூர்த்தி வந்தது" என்றான். "வந்தான்" என்று சொன்னார். ஆனால் இன்று பேசவும் திருத்தவும் தமிழே அவனிடம் இருந்து வராது.

வீட்டுக்கு வந்ததும் தமிழே பேசகிறான் என்று ஒருநாள் ரோகினி கொதித்தாள்.

"தயவுசெய்து பின்னையைக் கெடுக்க வேணாம். தமிழ் பேசி என்ன லாபம்? இங்கிலிஸ்தான் வேணும். வாழப் போறது இங்கே. விரும்பினால் வளர்ந்ததும் பேசட்டும். இப்ப வேணாம்!"

இப்போ வளையாததையா பிறகு வளைக்க முடியும்? அதன்பின்னர் பேரனோடு பேசவதையே குறைத்து விட்டார். அதனால் தாத்தா - பேரன் பாசத் தொடர்பு சுருங்கியது.

ஆகஸ்ட் மாதம் பேரனின் பிறந்த நாள். ஒரு சனிக்கிழமை இரவு பெரிய பார்ட்டி. ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் வந்திருந்தார்கள். வீட்டு ஹாலில் அலங்கார மேஜை. மேஜைக்கு மேலே விதவிதமான உருவத்தில் பஸ்வேறு நிறத்தில் பலுள்கள் ஆடன. அவஸ்திரேலிய வழவத்தில் பெரிய கேக் மேஜையின் நடுவில் இருந்தது. பேரனுக்கு இருபறமும் மகனும் மருமகனும். ஸ்டெரியோ செட்டில் ஹெப்பி பேர்த்டே ஓடியது.

கேக் வெட்டப்பட்டது. வந்திருந்த எஸ்லோருக்கும் கேக் கொடுக்கப்பட்டது. சம்பந்தரையும் கமலத்தையும் மறந்தே விட்டார்கள்.

அதிகாலை நாலு மணிக்கு எழுந்த கமலம் ஐந்து நிமிடம் உட்காராமல் வேலை செய்தாள். மேஜையில் குவிந்திருந்த வடை, முறுக்கு, சம்முசா, லட்டு, மிக்சர் எல்லாம் அவள் கைவண்ணத்தில் உருவானவை. சம்பந்தருக்கும் தலைக்கு மேல் வேலை. பாத்திரம் கழுவுவது, காய்கறி வெட்டுவது, ஹவுஸ் கிள்ளிங் எனப் பல வேலை.

ஹாலில் கூத்தும் கும்மாளமும் மிதந்தது. பேர்த்டே பார்ட்டி என்ற பெயரில் பியர் கேன்கள் திறக்கப்பட்டன. குழந்தைகள் ஒடிப்பிடித்து விளையாடின. "பொப்" பாடல்கள் ஸ்டீரியோவில் கிளம்பின அடுத்தடுத்து எவரும் காது கொடுக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. பார்ட்டி என்றால் ஒரு சத்தம் வேண்டும்தானே? கமலம் கிச்சனை விட்டு வெளியே வரவில்லை. கிச்சனில் இருந்தே எல்லாவற்றையும் பார்த்தாள். ஹாலுக்குள் அங்குமிங்கும் ஒடிய பேரணைப் பார்த்து ஏங்கினார் சம்பந்தர். பேரணைக் குறை நினைக்கவில்லை அவர். அந்நியக் கலாசாரக் காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிற இளங்குருத்து. அவனுக்குத் தாய்மொழியை - தாய்க் கலாசாரத்தை அடையாளம் காட்ட வேண்டியவர்கள் பெற்றவர்கள். அவர்களே கண்ணே மூடிக் கொண்டிருக்கும்போது யார் என்ன செய்ய முடியும்?

கமலம் வடையைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது பேரன் கிச்சனுக்கு ஒடிவந்தான்.

"ஓ! ஒல்டு மேல் யூ ஆர் இயா. ஐ சேர்ச்சிங் யூ!" என்றவன் கையிலிருந்த கேக் துண்டுகளை இருவருக்கும் கொடுத்தான். அவர் "ஹூப்பி பேர்த்டே..." "சொல்லுவதற்குள் பேரன் ஒடிவிட்டான். ஒருக்கணம் மனக்கஷ்டப்பட்ட சம்பந்தர் இவன் கிளிப்பிள்ளை. எவரோ சொன்னதையே சொல்கிறான். இவனைக் கோவித்து என்ன செய்ய? என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டார்.

வீடே "வெறிச்" சோடியது இரவு இரண்டு மணிக்கு. சம்பந்தரும் கமலமும் படுக்கையில் விழுந்தபோது மணி மூன்றாகிவிட்டது. பெற்றும் கதவை மூடிவிட்டு அவளைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதார் சம்பந்தர். அவனுக்கும் ஒன்றும் புரியவேயில்லை.

"கமலம்...! இந்த வீட்டில் நானும் நீயும் இருக்கத்தான் வேணுமா?"

கமலத்திற்கு கண்கள் கலங்கின. அவர் அழுதது அவள் பார்த்ததே இல்லை.

"நீயும் நானும் இங்கு ஒரு வேலைக்காரர்கள் மட்டுமே. எங்களுக்கு குடும்ப முத்தவர் என்ற மரியாதையே இல்லை. இதனை ஏற்று இங்கு இருக்க வேணுமா? நான் ஊருக்குப் போகப் போறேன். நீ என்னோடு வாறுதெண்டால் வா."

கமலம் அழுது கொண்டே சொன்னாள் :

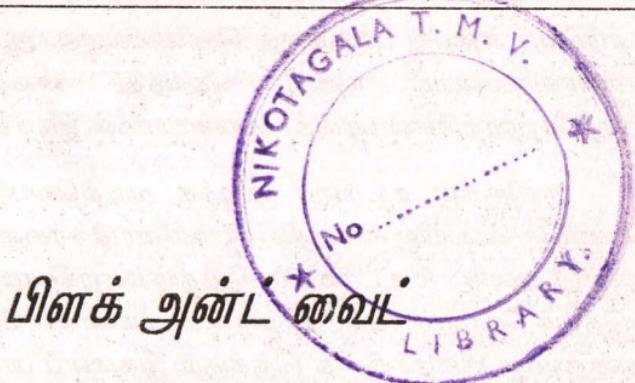
"உங்களோடு நானும் வருகிறேன்..."

பத்து நாட்களாக பேரனை ஸ்கூலுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகிற வழியில் ஜோப் சென்டருக்குள் நுழைந்து பார்ட் டைம் வேலை ஒன்று தேடினார் சம்பந்தர். பேரனை வீட்டுக்கு கூட்டி வருகிற வேலையைக் கமலம் செய்தாள்.

ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு ஒருநாள்...

திரு...! நானும் அம்மாவும் ஊருக்குப் போகப் போகிறோம். டுக்கட் வாங்கி விட்டேன். வன்வே...! இந்த வைப் எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை...."

"அப்பா...!" என்ற வார்த்தைகள் திருச்செல்வம் உதட்டுக்குள்ளே சிக்கின. கண்கள் அப்பாவின் கையிலிருந்த டுக்கெட்டுக்களையே பார்த்தன. ரோகினி இன்னும் வேலையிலிருந்து வரவில்லை.

பிளக் அன்ட் லைட்

அந்த ரேட்யோ கட்காரம் நியுஸ் வாசிக்கத் தொடங்கியது. ஒரு போர்வைக் கூட்டணியோடு படுக்கையில் கிடந்த அவன், மெல்ல தலைப் பக்கமாக போர்வையை நீக்கி அந்தக் கட்காரத்தைப் பார்த்தான். மணி சரியாக ஜந்து... ரேட்யோ தன் கடமையைச் செய்துவிட்டது. இனி அவன் தன் கடமையைச் செய்ய வேண்டும்.

இன்னும் ஒரு பத்து நிமிடம் படுக்கையில் கிடந்தால் சுகமாக இருக்கும் என்று கிளம்பியது ஒரு எண்ணம். அதனை மீறி போர்வையை நீக்கிவிட்டு எழுந்தபோது காத்திருந்த குளிர் அவனைக் கட்டித் தழுவத் தொடங்கியது. இந்தக் குளிருக்குப் பயந்துதான் உடலை ஒட்டிப் பிழிக்கிற டிரக்குட்டை மாட்டி, காலுக்கு மேஸ் போட்டுக் கொள்வான்... பிறகு இரண்டு பேரர்வையைச் சோத்து அவைகளுக்கு மேலாக மெத்தை என்று சொல்கிற "குயட் கவரை"யும் சோத்து உருவான போர்வைக் கூட்டணிக்குள் நுழைந்து கொண்டு தூங்கப் போவான். ஹ்ரிட்டின் குடு பிழிக்காததால் இந்தக் குளிரிலிருந்து விடுபடவே இத்தனை ஏற்பாடுகள்.

இது குளிர்காலம். சரியாக நாலு மாதத்தை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு போனால் அப்புறம் இளந்தென்றல் வீசும் சுகந்த காலம்... அதன் பின்னர் வெய்யில்... சில நாட்கள் அகோர வெய்யில்.... குளிருக்கு சலித்துக் கொள்கிற மனிதன்தான் வெய்யிலைக் கண்டதும் அலுத்துக் கொள்கிறான். எல்லாவற்றையும் கடந்துதான்

வாழ்க்கை என்பது பலருக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இந்நாட்டில் எல்லாவற்றையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கேற்றாற்போல் பழகிக் கொண்டார்கள் இவர்கள்.

குளிருக்கு உடம்பை முழுக்க மூடிக்கொள்கிற இந்நாட்டுப் பெண்கள் வெய்யில் காலத்தில் சூரியனோடு சரசமாடவோ என்னவோ துண்டு துணியால் உடம்பை மறைத்தும் மறைக்காமலும் கடற்கரையில் படுத்துக் கொள்வார்கள். இதனால் கடற்கரைகள் வெய்யில் காலத்தில் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியாக இருக்கும். இதனைப் பார்த்துக் கொண்டே காலத்தை ஒட்டலாம். வெய்யில் கால நினைவுகளால் குளிர் காலத்தை ஒட்டுவதற்கு இந்நாட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து பழகி விட்டான்.... அவனுக்கு சரியாக ஆறு மணிக்கு வேலை.... எல்லாக் கடமைகளையும் முடித்துக் கொண்டு "சாண்ட் வீச்" தயார் பண்ணிக் கொண்டு ஐந்தரை மணிக்கே தயாராகிவிட்டான் அவன். பக்கத்தில்தான் இரயில்வே ஸ்டேசன்.... இரண்டு ஸ்டேசன் தாண்டனால் மூன்றாவது ஸ்டேசனுக்குப் பக்கத்திலேயே பிரின்டிங் கம்பெனி.

ரேடியோ கடிகாரத்தில் நியுஸ் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்... அவஸ்திரேலிய நாட்டுக்கு ஆசியர்கள் அதிகமாக குடியேறுவதை குறைக்க வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கூறுகிறார். அவனுக்கு சிரிப்பாக வந்தது... இதே எதிர்க் கட்சித் தலைவர்தான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னார் ஆசியர்களை குடியேற்ற வேண்டும் என்று சொன்னாராம், இன்று மாறிவிட்டார்... எல்லாம் அரசியல்தான் காரணம். இந்த அரசியல் இல்லாவிட்டால் பலநாடுகள் நிம்மதியாக இருக்கும்...

அந்தக் கடிகாரத்தில் ரேடியோவை மாத்திரம் நிறுத்தி விட்டு சிறிய ஹாண்ட்பேக்கோடு வெளியேறினான் அவன்.... வீதிக்கு வந்தபோது தண்ணீரை கலந்து முகத்தில் அடித்தாற்போல வரவேற்றது குளிர் காற்று... காது இரண்டும் விறைக்கத் தொடங்கியது. ரயில்வே ஸ்டேசனுக்குப் போனால் நல்லது என்ற எண்ணத்துடன்

வேகமாக நடந்தான். வழியெங்கும் மரங்களில் உள்ள பறவைகள் ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. விழயல் பொழுதிற்கு பூபாளம் வாசிக்கின்றன போலும். மொழி இல்லாத இப் பூபாளம் கேட்க எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது!

ரயில்வே ஸ்டேசனில் ஒரு பத்து பன்னிரண்டு பேர் இருந்தார்கள் ... அவர்களில் ஒரே ஒருத்தன் கறுப்பன். அவன் பிஜி நாட்டைச் சேர்ந்தவன். மற்றவர்கள் வெள்ளைக்காரர்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் என்றால் வெள்ளை நிறத்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில், அவர்கள் பிரான்ஸ், கிரீக், இத்தாலி, யூகோஸ்லேவியா நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். சிலர் அவஸ்திரேலியர்கள்.

வழக்கமாக இதே நோத்தில் ரயிலில் போகிற ஒரு அவஸ்திரேலியக்காரன் அவனைப் பார்த்து அந்தக் குளிரிலும், "குட்மோர்னிங் மைக... ஹவ் ஆர் யூ?" என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தான். பதில் சிரிப்பை உதிர்த்த அவன், "குட்மோர்னிங்... பைன்..." என்றான்.

சில நிமிடங்களில் ரயில் வந்தது. கூட்டம் இல்லாத ஒரு பெட்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தான். அந்த ரயிலின் சீட்டுகள் இருபக்கமும் திருப்பிப் போட்டுக் கொண்டு உட்காருகிற முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அது பயணிகளுக்கு வசதியாக இருந்தது. சில நோத்தில் ஒருத்தர் முகத்தை ஒருத்தர் பார்த்துக் கொண்டு போகிறாற்போல வருகிறபோது திருப்பிப்போட்டு முதுகைப் பார்ப்பது போல் - முதுகைக் காட்டுவது போல் உட்காரலாம். அவன் எத்தனையோ தடவை இந்த ரயிலில் போயிருக்கிறான். ரயிலில் போகிறபோது ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் பேசிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படி பேசினால் பக்கத்து பயணிகளுக்கு கேட்காதது போல் பேசுவார்கள். சத்தம் போட்டு பேசமாட்டார்கள். அப்படி சத்தம் கேட்டால் அது ஸ்கூல் பிள்ளைகளாக இருக்கும். அல்லது வியட்நாம்காரர்களாகவோ, சீனர்களாகவோ இருக்கும்.... இவர்களுக்கு பேசுதற்கு என்னதான் இருக்குமோ தெரியாது, வாயைத் திறந்தால் மூடாது பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அவனுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருந்த நடுத்தர வயது பெண் அந்தக் காலை நேரத்திலும் தன் ஹாண்ட் பேக்கைத் திறந்து சிறு கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து உடத்டு சாயத்தைப் பூசிக் கொண்டாள்.... அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது... இந்த நாட்டில் மேக்அப் போடாத பெண்களையே பார்க்க முடியாது. கிழவிகள்கூட முகத்தை, தலைமயினரா அழகுபடுத்துவதில் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். கையில் ஹாண்ட் பேக் இல்லாத பெண்களைப் பார்க்க முடியாது. ஹாண்ட் பேக்கில் எது இல்லா விட்டாலும் மேக்அப் பொருட்கள் நிச்சயமாக இருக்கும்.

அவன் இறங்க வேண்டிய ரயில்வே ஸ்டேசனில் இறங்கினான். அந்த ஸ்டேசனுக்குப் பக்கத்திலேயே அவன் வேலை பார்க்கிற கம்பனி. அது ஒரு பிரின்டங் கம்பனி. பிரின்டங் என்றால் பேப்பர் பிரின்டங் அல்ல... தகரத்திலும் அலுமினியத்திலும் பிரின்டங் செய்வதே... சமீபத்தில் இலங்கைக்கு புகழ்பெற்ற "லக்டோஜன்" தமிழிலும், சிங்களத்திலும் பிரின்ட் செய்தார்கள். அவன் பிரின்டங் அசிஸ்டன்டாக வேலை செய்கிறான். வேலை பிரச்சினை இல்லை. யந்திரத்தை ஓட்டிட்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான்... ஆனால் சத்தம் காதைத் துளைக்கும்... எப்போதும் காதில் பஞ்சை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கம்பனி வாசல் கேட்டருகே வந்தான் அவன்... அப்போது அந்த வெள்ளைக்கார இளைஞனைப் பார்த்தான்... "குட் மோர்னிங்..." சொல்ல வாயெடுத்தான்... ஆனால் அவனுடைய இதழ்கள் தானாக முடிக்கொண்டன. முதன் முதலில் அந்தக் கம்பனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தபோது இதே வெள்ளைக்காரனுக்கு, "குட்மோர்னிங்" சொன்னான். அவன் பதிலுக்கு "முறைப்பது" போல பார்த்துவிட்டு போனான். என்? தான் கறுப்பனாக இருப்பதால்தான் அப்படி நடந்து கொண்டானோ? அவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை... இந்த நாட்டிலும் நிறம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அது தென்னாப்பிரிக்கா போன்றது அல்ல....

இன்றும் அந்த வெள்ளைக்காரன் இவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு போனான். அவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. அவன் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறான்? என்ற எண்ணங்களோடு கம்பனி உள்ளே போனான்... உள்ளே அவனுக்காக யந்திரங்கள் காத்திருந்தன. வேலை முடிந்து வீட்டிற்குப் போய் கதவை திறந்த போது பருப்புக் கறியின் மணம் "முக்கைத்" துளைத்தது. சமையல் முழுமாக நடக்கிறது.. கதவை முடியபோது ரூம்மேட்டின் குரல்... "இன்டைக்கி ஓவர் டைம் இல்லையோ...?" ஒருநாள் நேரத்தோடு வந்து விட்டால் இவன் எப்போதும் இப்படித்தான் கேட்பான்... அதுத்தவனின் "ஓவர் டைமில்" இவனுக்கு என்ன ஆர்வமோ தெரியவில்லை.

"இன்டைக்கு வியாழன், பே டே...! ஓவர் டைம் இருக்குமோ!"

"ஓ.. இன்டைக்கு தேர்ஸ்டே மறந்து போனேன்..." பேச்சிலிருந்து நழுவினான் ரூம்மேட்.

வியாழன் வந்துவிட்டால் பஸ் இந்நாட்டில் "ஓவர்டைம்" செய்ய மாட்டார்கள். எப்போது வேலை முடியும் என்று காத்திருந்து விட்டு கிளப் அல்லது பப் (பார்) பக்கம் போவார்கள்... பியர் குடிக்க... இங்கே பியர் குடிப்பது பலருக்கு தண்ணீர் குடிப்பது போல்.

டெலிவிஷனில் செய்தி வாசிக்கத் தொடந்கினார்கள்... பிரதம மந்திரி பொப்ஹாக் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ன சொன்ன போதும் ஆசியர்களை குடியேற்றுவதை குறைக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்... அவனுக்கு கம்பனி வெள்ளைக்காரன் ஞாபகம் வந்தது. தலைவர்கள், உயர் பதவி வகிப்பவர்கள் தாராள மனப்பான்மையுடன் இருந்தாலும் கீழ் மட்டத்தில் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றனவே. அந்த வெள்ளைக்காரன் தன்னோடு ஏன் கோபமாக இருக்கிறான்?... தான் கறுப்பனாக இருப்பதால் வெறுக்கிறானோ?

டெலிவிஷனில் செய்தி முடிந்து "ஏ.பி.சி. ரிப்போர்ட்" தொடந்குகிறது. பிரிட்டனில் இருந்து குடியேறிய ஒரு நீக்ரோ கறுப்பின பெண் வெள்ளை பற்களுடன் சிரித்துவிட்டு "குட் சவினிங்... தெங்யு

போர் ஜோயினிங்" என்றவாறு ரிப்போர்ட்டை தொடங்கினாள். அவனுக்குப் பிழத்தமான புரோகிராம். அரசு டி.வி. யானாலும் சகல விசயங்களையும் அலுசிப் பார்ப்பதே இந்த ரிப்போர்ட்டின் வேலை.... இந்த ரிப்போர்ட்டை நடத்த கறுப்பின பெண்ணை நியமித்ததற்கு சிலர் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். அவர்களின் எதிர்ப்பை அரசு தூக்கி ஏற்றிந்து, "இது மல்டி கல்ச்கரல் நாடு, வீணாக உங்கள் நேரத்தை வீணாக்காதீர்கள்..." என்று சொல்லிவிட்டது. இன்று இந்த பக்குவத்தைக் கொண்ட இந்த நாடு ஒரு காலத்தில் வெள்ளையார்கள் மாத்திரமே குடியேறலாம் என்று சொன்ன நாடுதான். இன்று அச்சட்டத்தை நீக்கி கறுப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள் என்று நிறம் பாராது தேவையானோரை குடியேற்றிக் கொள்கிற மல்டி கல்ச்கரல் நாடு....

அவன் முகத்தில் அப்போதைய, அவன் இதயத்தின் சாயல்கள் படிந்து கொண்டே இருந்தன. அதனை "ரூம்மேட்"இன் கண்கள் துப்பறிந்து விட்டன.

"என்ன புரப்ளம்? சொல்லும்..."

சிரித்தான் அவன்... "நத்திங்..."

"நத்திங் மீன் சம்திங்... டெல்மி வாட்ஸ் த புரப்ளம்?" அவன் கம்பனி வெள்ளைக்காரனை பற்றி சொன்னான்.

"இதுக்குப் போய் ஏன் கவலைப்படுற? அவன் சிரிக்காலிட்டால் என்ன... நீ ஒண்ட வேலையை பார்க்க வேண்டியதுதானே? டெலிவிஷன் பார்த்தாய்தானே... பிரதமர் ஆசிய நாட்டவர் வருவதை ஆதரிக்கிறார். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் எதிர்க்கிறார்... கவலையை விடு. இது பொலிடிக்ஸ்..." அவனுடைய வார்த்தைகள் அவனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தன....

"சரி... மணி எட்டுதான் ரெண்டு பியர் குடிச்சிட்டு வருவோமா...?"

"முதலில் வேண்டாம்" என்று சொல்ல நினைத்த அவன் பிறகு தலை ஆட்டினான். இருவரும் அப்போதே வீட்டை விட்டு புறப்பட்டார்கள். இருவரும் எப்போதாவது பியர் குடிப்பார்கள்... ரூம்மேட்டுக்கும் மனதில் கவலை கிளம்பினால்தான் பியர் குடிப்பான்... இன்று ஊரிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கும்... என்ன செய்தியோ...?

இருவரும் பக்கத்தில் ஒரு பப்பில் எதிரும் புதிருமாக ஆளுக்கொரு பியர் கிளாஸோடு உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்... பப்பில் நல்ல கூட்டம். இன்று பலருக்கு சம்பளம்... சிலருக்கு வேலை இல்லாதோருக்கு அரசு வழங்குகிற "டோல்" கிடைத்திருக்கும். ஆண்களும், பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.... சிலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்... எல்லோரிடமும் ஏதோ ஒரு மதுபானம் இருந்தது. பலர் சிகிரெட்டும் கையுமாக இருந்தார்கள். குறிப்பாக இளம் பெண்கள் இங்கு அதிகமாக புகைக்கிறார்கள்... சில ஜோடிகள் எவ்வரயும் பற்றி கவலைப்படாமல் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கட்டிப் பிடித்து இத்மோடு இதழ் வைத்து முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்...

ரூம் மேட்டின் கண்கள் அவர்களை வட்டமிட்டுவிட்டு அவனிடம் வந்து சேர்ந்தது... "இந்த மாதிரி சீன்ஸ் நம்ம ஊர்ல் தியேட்டர்ஸ் இங்கிலீஸ் பத்திலதான் பார்க்கலாம்.. அதுவும் காசு கொடுத்து..." அவன் சிரித்தான்.

இருவரும் இரண்டாவது 'ரனுண்ட்' பியரைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு நடுத்தர வயது வெள்ளைக்காரன் கையில் பியர் கிளாஸோடு அவர்கள் அருகே வந்து வெறுமனே கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அவனுக்கு மனதில் ஒரே யோசனை... முன்பின் தெரியாதவன் உரிமையோடு வந்து உட்கார்கிறானே...! இந்த நேரத்தில் கம்பனி வெள்ளைக்காரன் ஞாபகம் வேறு வந்தது... அவனுடைய எண்ணங்களுக்கு காலும் கையும் முளைப்பதற்கு முன்னர் அந்த வெள்ளைக்காரன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

"ஐயாம் ஜோன்... ஹவ் ஆர் யு மைக்..." சந்தேகத்தை தானாக நீக்கிக் கொண்டு வெள்ளைக்காரனோடு கைகுலுக்கிக் கொண்டான். இங்கே பொது இடங்களில் தானாக அறிமுகம் செய்து கொள்வது இவர்களின் பழக்கம்...

"யு ஆர் புறம்..." அவன் கேட்க இருவரும் சொன்னார்கள்... "நீலங்கா... ணநஸ் கண்றீ... நவ் டிரபன்..." என்று அவன் சொன்னான்... நம் நாட்டின் பிரச்சினை எங்கோ ஒரு மூலையில் பியர் குடிக்கிற இவன் காதில்கூட விழுந்திருக்கிறதே.... என்று நினைத்த ரூம்மேட், "யு... விச் கண்றி..." என்று கேட்டான்.

"ஐயாம்..." என்ற வெள்ளைக்காரன் ஒரு சிரிப்பு சிரித்து விட்டு...

"ஐயாம் அஸ்லி... ஆஸ்திரேலியா" என்று சொன்னான்.... அப்படி சொன்னபோது ஒரு பெருமிதம் தெரிந்தது அவனிடம். கசக்காதா என்ன? இருநூறு வருடத்தில் இந்த நாட்டை கட்டியேழுப்பி விட்டார்களே என்னமாய்தான்!

இது வெள்ளைக்காரர்கள் அதிகமாக வாழ்கிற நாடென்றாலும் "ரூம் மேட்" அப்படி கேட்டதற்கு காரணம் இருந்தது. ஐரோப்பிய நாட்டைச் சேர்ந்த பலர் இங்கு குடியேறிருக்கிறார்கள்... யார் எந்த நாடு என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமானது.

சிறிது நேரம் அந்த வெள்ளைக்காரன் ஏதேதோ பேசினான். உதட்டு நுனியால் ஆங்கிலம் பேசியதால் இருவருக்கும் அவன் பேசிய பல விஷயங்கள் புரியவே இல்லை... எல்லா நாட்டு மொழியிலும் இடையே பேச்சு மொழி என்ற ஒன்று புகுந்து விடுகிறது... இதனால் இந்நாட்டிற்கு வந்ததில் இருந்து இவர்களின் ஆங்கிலம் புரியாமல் திணறினார்கள்... இப்போது பழகிவிட்டார்கள்....

அந்த வெள்ளைக்காரன் இன்னும் ஒரு பியர் வாங்குவதற்காக, "சி யு மைக் ஸெட்டர்" என்று சொல்லிவிட்டு போனான். இருவரும் அந்த பய்பை விட்டு கிளம்பினார்கள். வழியில் ரூம் மேட் சொன்னான்,

"வெள்ளைக்காரங்களை ஒரே மாதிரியா நினைக்காதே! பார்த்தியா? அவன் யாரு?... நாம யாரு... அவனா வந்து பேசிட்டு போறான். எல்லா நாட்டுலையும் நல்லவன் கெட்டவன் துவேசி இருக்கிறானங்க! நம்ம ஊர்ஸ சாதி வெறி இல்லியா?" இப்போது அவன் பேசினான்...

"இருந்தாலும் நம்ம கம்பனி வெள்ளைக்காரன் நிறவெறி பிடித்தவன்னு நெனைக்கிறேன்... ஒரு நாள் நானா போயி அவனோட கம்பனி ரெஸ்ட் ரூமில் பேசினேன்... அப்பவும் பேசவே இல்ல.... அவனுக்கு கறுப்பன்கள் கண்டா புதிக்காதுன்னு நெனைக்கிறேன்..."

"உன்னை பிடிக்காட்டி அவன் என்ன செய்ய...? இந்த நாடே ஒரு காலத்தில் கறுப்பன்களுக்கு - அப்போர்ஜ்ஜியர்களுக்கு சொந்தமானது தான்... வெள்ளைக்காரங்க இங்க வந்து இருந்தாலும் ஆகிறது... போன வருசம்தானே பைசென்டனரி கொண்டாடுயது தெரியும் தானே...? என்று ஒரு சரித்திரமே படித்தான் ரூம் மேட்டு....

ரூம் மேட்டின் சரித்திரம் கேட்பதற்கு நன்றாக இருந்தாலும் அவன் மனதை மட்டும் ஏதோ ஒன்று அரித்துக் கொண்டே இருந்தது.... அவன் மனதில் அடிக்கடி அந்த வெள்ளைக்காரன் வந்து கொண்டே இருந்தான்.

* * * *

ஷசம்பர் மாதக் கடைசி வாரம்... அன்றுதான் கம்பனியில் கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டி... பார்ட்டிக்குப் பின்னர் சுமார் ஒரு மாதம் கம்பனி மூடப்படும். கம்பனியில் வேலை செய்கிற யாவருக்கும் சம்பளத்தோடு விடுமுறை... அந்தக் கம்பனியில் வேலை செய்கிற யாவருக்கும் தகுதி வித்தியாசம் பார்க்காமல் ஒன்றினைந்து கொண்டாடுகிற பார்ட்டி... விதவிதமான பியர் வகைகள்... மேல் நாட்டு உணவுகள்... வெட்டி நறுக்கப்பட்ட பச்சைக் காய்கறிகள்... வறுத்த நிலக்கடலை...

மைக்கல் ஜாக்ஸரின் டிஸ்கோ பாடஸ் ஸ்டாரியோவில் காலை துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆண்களும், பெண்களும் சிலர் ஆடுக் கொண்டிருந்தார்கள். பியரை குடித்தவாறு ஆட்டத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்... அவனுக்கும் ஆட வேண்டும் போல் இருந்தது... ஆனால் ஆடுவதற்கு ஜோடி இல்லாததால் யோசித்தான்.

போன சனிக்கிழமை ஒரு கிளப்பில் ஒரு ஹங்கேரிய நாட்டு நண்பரோடு போனபோது ஆடவேண்டவந்தது. ஆட்யே விட்டான். இதென்ன பாதநாட்டியமா...? குருதட்சணை கொடுத்து படித்து அபிநயம் பிடிக்க! நன்கு தெரிந்தது போல் காலை, கையை ஆட்ட வேண்டியதுதான்... அதற்கு பெயர்தான் டிஸ்கோ... டிஸ்கோ எவரும் ஆடலாம்... இவனே இங்கே பல கிளப்களில் பல வெள்ளைக்காரிகளோடு ஆடியிருக்கிறான்...

டிஸ்கோ மியூசிக் நிறுத்தப்படுகிறது. கம்பனியைச் சேர்ந்த ஒருத்தர் "மைக்" கைப் பிடித்துக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்... வாய்க்கு வந்த அறுவை ஜோக்குகளை அடித்து விட்டு கிறிஸ்மஸ் குலுக்கலைத் தொடங்கினார்... கம்பனியில் வேலை செய்கிறவர்களின் பெயர்களை எழுதி உருட்டி ஒரு பெட்டியில் வைத்திருந்தார்கள். சுமார் 20 பெயரை தெரிவு செய்தார்கள். முதலில் வருகிற அதாவது ஒற்றைப்படை நம்பருக்கு ஒரு பெரிய கேக். போனவருஷம் அவனுக்கு ஒரு விஸ்கி கிடைத்தது. அந்த விஸ்கியை கொண்டு போய் மூக்கு முட்டக் குடித்துவிட்டு தலைதூக்க முடியாமல் கால்கள் தடுமாற இரவு முழுவதும் வாந்தியெடுப்பதும் படுப்பதுமாக இருந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

கிறிஸ்துமஸ் குலுக்கலில் முதல் விஸ்கி அவனோடு வேலை செய்கிற யூகோசிலேவியக்காரனுக்கு கிடைத்தது. பார்க்க வேண்டுமே அவன் முகத்தில் பிரகாசத்தை... ஒரு அறையில் அழகான இளம் பெண்ணும் இன்னொரு அறையில் மதுவும் இருந்தால் மதுவின் பக்கமே போவான் என்று பேச்கவாக்கில் சொன்ன அவன் ஒரு பெரிய

குடிகாரன்... குடிப்பான், ஆடமாட்டான், அசைய மாட்டான்... மெனக் குடிகாரன்...

அடுத்த விஸ்கிக்கு உரிய பெயர் அறிவிக்கப்பட்டது. "பெரிவை்" அப்போது அந்த வெள்ளைக்காரன். இவனோடு முகத்தை சுழிக்கிறதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த வெள்ளைக்காரன் சிரித்தவாறு விஸ்கியை வாங்கப் போனான். சிரிக்க முடிகிறதா அவனால்...? நிறவெறி பிழித்த அவனுக்குக்கூட அதிர்ஷ்டமா?..

விஸ்கியை வாங்கிய அந்த வெள்ளைக்காரன் எல்லோருக்கும் கைகாட்டிவிட்டு போனான். மற்றவர்கள் ""தெங்கியு" சொன்னார்கள். இவன் வாயே திறக்கவில்லை. இங்கேயும் திமிரா? அவனிடம் இருந்த உற்சாகம் மெல்ல கரையத் தொடந்கியது.

இப்போது அந்த வெள்ளைக்காரனைச் சுற்றி சிலர் வட்டம் போட்டார்கள். அவனோடு கை குலுக்கினார்கள். எல்லோரும் அவனோடு கைசாடையால் பேசிக் கொண்டார்கள். ஏன்? அவன் வாயால் பேசவில்லை. கையால் மட்டுமே பேசினான். அப்படியானால் அவன்.

ஆகோசிலேவியக்காரனிடம் போய் அந்த வெள்ளைக்காரனைச் சுட்டிக்காட்டி பேசினான் அவன். ஒரே வரியில் சொன்னான். "அவன்... ஒரு ஊழைம..." ஊழைமா? அவனை யாரோ ஒரு மஸையில் இருந்து தள்ளி விட்டதுபோல் இருந்தது. ஊழை எப்படி பேசவான் என்று கூட எண்ணாமல் அவனை ஒரு நிறவெறியனாக... ஊழையோடு பேசப் போனால் அவனுக்கு கோபம்தானே வரும்...

பியர்கேணை குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு கிறிஸ்துமஸ் வாழ்த்துக்கள் சொல்வதற்காக அந்த வெள்ளைக்காரனை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

சொந்த சோதரர்கள்

அந்த ரயில்வே நிலையத்துக்கு அருகில் இருக்கிற பூங்காவில் உட்கார்ந்திருந்த குமார், 'இவர்களாவது எங்கள் கதை கேட்பார்களா?' என்பது போல் சோகமாய் கத்தியவாறு திரியும் காக்கா போன்ற 'குக்கபரா' பறவையைப் பார்த்து ஷிட்டு வானத்தைப் பார்க்கத் தொடந்கினான். வானவெளியில் ஒரே அளவாய் யாரோ பூசிவிட்டது போன்று எங்கும் மெல்லிய நீல நிறம். அந்த நீல நிறத்தில், ஆங்காங்கே வெள்ளை நிறப்பஞ்சகணை விதவிதமான உருவங்களில் ஒட்டி வைத்தது போன்று மேகங்கள்... ஆவேசத்தை இழுந்து போய்விட்ட மாஸை நேரச்சுரியன்.

இந்த உலகில் ஒவ்வொரு மனிதனும், ஒவ்வொரு வீடும், ஒவ்வொரு சமூகமும், ஒவ்வொரு நாடும் ஏதாவது பிரச்சனையில் சிக்கித் தத்தனித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, இந்த விரிந்த பரந்த வானம் மட்டும் மிக அமைதியாக இருப்பதாய் அவனுக்குத் தெரிகின்றது.

பூமியில்தான் எத்தனையோ பரபரப்பு....!

சற்று தூரத்தில் இருக்கிற கடலில் விழுந்து நனைந்து எழுந்து வந்து வீசிய குளிர்காற்று அவனைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு ஒடியது. வானத்தை மீண்டும் அண்ணாந்து பார்த்தான். இது மூன்றாவது தடவை.

அது என்னவோ தெரியவில்லை, வான்த்தைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் வெவ்வேறு எண்ணங்கள் ஊடறுத்து, தனித்து விகிவருபம் எடுத்து நிற்பது ஊர் நினைவுதான். பூமியைவிட, இந்த வான்த்துக்குத்தான் தாயகத்தை ஞாபகப்படுத்துகிற சக்தி இருக்கிறதோ?

ஊரில் பொழுதுபோகாவிட்டால் கடற்கரையோரக் கோயிலுக்கு வந்து வான்த்தை அண்ணாந்து பார்ப்பான்... கோயிலுக்கு வெளியே திறந்த மணல் வெளி... காதில் அவை ஒசை விழுகிற தூரத்தில் கடல். அந்தத் திறந்த மணல் வெளியில்தான் திருவிழாக் காலங்களில் நாதஸ்வரக் கச்சேரிகள் நடக்கும். ஆடி அமாவாசை தீர்த்தத்திற்குக் கடலே பயந்து போகிற அளவுக்கு மக்கள் கடல்... எதுவுமே இல்லாதபோது வானில் அங்கும் இங்குமாய்ப் பறக்கிற காகங்கள்... வட்டமாகவும், முக்கோணமாகவும் வானில் கூட்டமாய்ப் பறக்கிற குருவிகள்... எப்போதாவது சின்னப் பூச்சியாய்ப் பறந்து போகும் விமானங்கள்...

இதெல்லாம் ரொம்ப நாளைக்கு முன்னார்... அவன் பள்ளியிலே படித்துக் கொண்டிருந்தபோது...

பல்கலைக் கழகம் போகத் தொடங்கியபோது எல்லாமே மாறிப் போய்விட்டது.

வான்த்தில் விமானங்களுக்கும், ஹெலிகாப்டர்களுக்கும் குறைவே இல்லை. பறந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அவை பூமியில் வாழ்கிற மக்கள் மீது குண்டுகளைப் போட்டு ஜனநாயகத்தைத் தூக்கி நிறுத்தப் போகின்றனவாம். அப்படித்தான் வானொலியும் டி.வியும் சொல்கின்றன.

ஒருநாள்... அதிகாலை.... ஊரே உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ராட்சதப் பறவைகளாய் ஐந்தாறு ஹெலிகாப்டர்களில் கோயில்

மணல்வெளியில் பயங்கரத் துப்பாக்கிகளோடு இறங்கியது ராணுவம்.... ஊரே சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. பொழுது சாய்வதற்குள் பல இளைஞர்கள் காணாமல் போனார்கள்.

அடுத்த வாரமே கொழும்பிற்கு அனுப்பப்பட்டான் குமார். கொட்டாஞ்சேணையில் ஒரு சிங்களவரின் கார் கராஜ் அவன் தங்கும் 'ரூம்' ஆனது. அதற்கு வாடகை நெருப்பானாலும் கொழும்பில் தங்க இடம் கிடைத்ததே!

வெளிநாட்டிற்குப் போக உதை பந்தாக டிராவல் ஏஜன்டிற்கும் ரூமுக்குமாய் அலைந்தான்... ஆறு மாத முயற்சி... செலவு அரை வட்சத்தைத் தாண்டியது.

ஏஜன்டை நெருக்கினால், தம்பி! நீரூம் தமிழன்.. நானும் தமிழன். ஊர்க்காரன் வேறு... எதுக்கும் யோசியாதையும்... விசா எடுத்துத் தருவன். ஆனால் பொறுக்க வேணும்...! அவன் அன்பொழுகப் பேசி அவனை மௌனியாக்கி விடுவான். ஏஜன்டோடு சண்டை போட முடியாது... வழிகாட்டும் தெய்வம்...!

ஒருநாள், 'தம்பி! நீர் மெரி பண்ணி இருந்தால் ஈசியா விசா எடுத்துத் தருவன்... நீர் தனி ஆள் எண்டதால் விசா பிரச்சினை...' என்று ஒரு யோசனையை ஏஜன்ட் முன்வைத்தான்.

அடுத்த மாதத்திலேயே கொழும்பிலேயே குமாருக்கு மணம் செய்து வைத்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பெண் வந்தாள். திருமணம் செய்த அதிர்ஷ்டம் அடுத்த மூன்று மாதங்களிலேயே ஆஸ்திரேலியா போக நீரிஸ்ட் விசா கிடைத்தது.

விமான நிலையத்தில் பிரியாவிடைக் காட்சி. அம்மா அழுதாள்... அப்பா அழவில்லை... அடக்கிக் கொண்டு இருந்தார். குமாரின் கண்களில் கண்ணர்... அப்பாவுக்கு மகனைப் பிரிவதில் கவலைதான்... ஆனால் ராணுவத்திடம் மாட்டி எங்கிருக்கிறான் என்று மகனைத்

தேடுவதைவிட, கண்காணாத தேசத்தில் உயிரோடு இருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவோ மேல் என்பது போல் இருந்தார்.

அப்பாவினால்தான் அவன் ஆஸ்திரேலியாவிற்கே வந்தான். அவன் ஊராவிட்டு வந்த ஒரு மாதத்தில் ராணுவத்தினர் அங்கு கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டதில் அவன் ஊர்க்காரர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். அதில் அவனோடு படித்த தமிழ் மாறநும் ஒருவன்... ஊரில் இருந்திருந்தால் அவனும்...

ரயில் நிலையத்துக்கு வந்த குமார், மணி பார்த்தான்... ஐந்து... சிட்டி ரயில் வரும். சாந்தா வருவான்... அவனுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது. அவனுக்கு இன்னமும் அது கிடைக்கவில்லை.

ரயில்வே ஸ்டேசனில் சூட்டம் இல்லை. ஒரு வயதான வெள்ளைக்கார ஜோடி பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்தது.

சில நிமிடங்களில் ரயில் வரும்... ரயில் வந்ததும் சாந்தா எப்போதுமே முதலில் வந்து விடுவான்.

இன்றும் அப்படியே வந்தான். அவனோடு புன்னகையும் வந்தது. இந்தப் புன்னகை முகத்திற்காகத்தான் தாலியே கட்டினான். அவன் கண்களில் காதல் மிரிவிந்தது. ஒரு விநாடி அவனை அப்படியே கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டு...

முடியவில்லை. எல்லோரும் பார்ப்பார்கள்.... பார்த்தால் என்ன? அவன் இருக்கிற பிளாட்டின் கீழ்ப் பகுதியில் குடியிருக்கும் மிஸ்டன் வேலைக்குப் போகும்போது தன் மனைவியை முத்தமிட்டு, திரும்பி வரும்போது முத்தமிட்டு.. என்ன நெருக்கம்? அவனால் அப்படி முடியுமா? அவன் முத்தமிடுவதை யாரும் பார்த்துவிட்டால், குறிப்பாக கறுப்பர் பார்த்துவிட்டால் அதற்கு ஒரு கஷத... இதற்கெல்லாம் வெள்ளைக்காரனாய்ப் பிறக்க வேண்டும் என்ற நினைவோடு

சாந்தாவின் அருகே போய் அவள் கையைப் பிடித்தான். அவள் முகம் சிவந்தது.

இருவரும் நெருக்கமாய் நடந்து வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அருகில்தான் வீடு. பதினாறு வீடுகள் கொண்ட யனிட... இவர்களுடையது இரண்டாவது மாடியில். கதவைத் திறந்தான். கார்ப்பெட் மணம் வீசியது. அந்த வீட்டிற்கு வந்து ஒருவாரம்தான். உள்ளே நுழைந்த சாந்தா முகத்தைச் 'சுழி'த்துக்கொண்டு ஜன்னல்களை திறந்தாள். குளிர்காற்று உள்ளே நுழைந்து கார்ப்பெட் மணத்தை அள்ளிச்சென்றது.

வீட்டில் ஒரு மெத்தை மாத்திரமே உள்ளது. யாரும் வந்தால் உட்காரும் நாற்காலி கூட இல்லை.

யார் வரப் போகிறார்கள்? யாறைத் தெரியும் இந்த மெல்போர்னில்....

அவன் கதவை மூடியபோது டெலிபோன் ஆடித்தது... யாராக இருக்கும்? வேறு யார்? ராச அண்ணனாகத்தான் இருக்கும்... நேரம் அறிந்து போன் செய்வதில் கம்ப்யூட்டர் தோற்கும் இவரிடம்... மெல்போர்னில் தெரிந்த ஒரே ஒருத்தர். ரிசீவர் காதருகே போயிற்று. "குமார், நான் ராசன் கதைக்கிறன்..."

"குட் ஸவினிங் அண்ணே..."

"குட் ஸவினிங் குமார். சட்டர்டே எனக்கு ரெண்டு மணி வரைக்கும் ஒவர்டைம் இருக்கு. அத முடிச்சிட்டு டிரக் எடுத்து எல்லாத்தையும் கொண்டு வாறன். வீட்ட நில்லுங்கோ... சரியோ... வைக்கிறன்..." ரிசீவரை வைத்துவிட்டு குமார் சாந்தாவைப் பார்த்தான்.

"ராசன்னன் பேசினவர்... சனிக்கிழிமை பெட், டின்னர் டேபிள், சோபா, பீரோ எல்லாத்தையும் கொண்டு வாராராம். பேங்கில இருந்து காச எடுக்க வேணும்."

"எவ்வளவு?"

"அறுநாறு டாலர்..."

"மெசின்ஸ் எடுக்கேலாது. பேங்கிலதான் எடுக்க வேணும். நானை எடுத்து வாறன்."

"சரி, மே போடுமன், குடிப்பம்"

குமாரைப் பார்த்தான் அவன்.

"மே கேத்தல் இருக்கோ, போட..."

"நீர் என்ன சொல்ல வாரீர் என்னு விளங்குது. இப்ப ஏதோ ஒரு சட்டியில் போடும். பேந்து கெட்டில் வாங்குவம்" என்ற குமார், "இப்பத்தான் கட்டிலே வருது... கட்டில் வந்த பிறகுதான் நல்லா தூங்க வேணும்" என்றான் கண்சியிட்டியபடி. அதன் அர்த்தம் புரிந்தவளாய் சாந்தா, குமாரை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு மே போடப் போனான்.

வெறும் மெத்தையில் அவர்கள் தூங்குகிறார்கள். அந்த மெத்தை ராசண்ணன் கொடுத்ததுதான். ஆங்காங்கே கிழிந்து போயிருந்தாலும் அவசரத்திற்கு உதவுகின்றது.

அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்ததும் சம்பிரதாயத்துக்குப் பால் காய்ச்சினார்கள். ராசண்ணன்தான் அந்தக் கிழிந்த மெத்தையைக் கொண்டு வந்து போட்டார்.

அவர் அவர்களை இங்கே கிளப்பியதற்குக் காரணம் இருந்தது. இரண்டே இரண்டு ரூமில் ராசண்ணன் குடும்பம். இந்த ஜோடி எப்படி இருக்க முடியும்...?

சாந்தாவின் தாம்பத்தியம் அந்த வீட்டில் அந்நியப்பட்டுப் போனதை உணர்ந்த அதே நேரத்தில் தன் தாம்பத்தியம் கைகூடாமல் போய்விடும் என்ற பயத்தில் அவரே அந்த ரூமை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

தனிக்குடித்தனம் போன தினம் இரவு குமார் சாந்தாவை நெருங்கினான். அவன் விடவில்லை.

"உந்தக் கிழிஞ்ச மெத்தையிலா? கட்டில் வரட்டும்" என்று இழுத்தாள். அவன் விடவில்லை.

"ஊரில் பன ஒலைப் பாயில் படுத்தத மறந்திட்டியோ? ரெண்டு பேரும் தனியா இருந்தா போதும், பாயோ கட்டிலோ தேவையில்லை" என்று வாதாடி அவனை மூச்சுத் தினரை முத்தமிட்டு, கட்டித் தழுவி...

மீ கிளாஸை அவனிடம் நீட்டியபோது அந்தச் சம்வங்கள் நெஞ்சிலே எட்டிப் பார்த்தனா... .

குமார் சொன்னான் "ராசண்ணன் நல்ல மனுசன்... இங்க வர்ர நம்மட ஆட்களுக்கு முடிஞ்சதைச் செய்றார். நாங்க பிளேன் ஏற்பல ஆரைத் தெரியும்? ஏஜன்ட் புருகிக் குடுத்த டெலிபோன் நம்பர்தானே கையில் இருந்தது. நல்ல நேரம் நல்லூர் கந்தனுக்கு பொங்க வேணும். வந்த மனுசரை ஏர்போட்டில் காட்டித் தந்தவன். இண்டைக்கி அகதியா பதிய ஜியாவும் தந்து எல்லா உதவியும் செய்றார். இவர் நமக்கென்ன சொந்தமே..."

"சரி... சரி... புருக வேண்டாம்... அந்த மனுசன் ஒடி ஆடி வேலை செய்ரத பார்த்தா பின்னால் ஏதோ இருக்கிற மாதிரிதான் எனக்குத் தெரியது...."

"சாந்தம்! நீ எப்பவும் இப்படித்தான். ஆரையும் லேசில் நம்பமாட்ட" என்ற குமார் அந்தப் பேச்கக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தவனாய், மீ குடித்தான்.

மெல்போர்ன் ஏர்போர்ட் ஞாபகம் வந்தது அவனுக்கு.

பனிமூட்டத்தினால் விமான ஒடு பாதை தெரியாமல் வானத்திலேயே ஆரைமணி நேரம் வட்டமாட்டத்து விட்டுத்தான் விமானம் இறங்கியது.

ஜூன் மாதம் குளிரின் உச்சம். ஏஜண்ட் கொழும்பிலேயே, 'இப்பகடும் குளிர். கோட் குட், ஒவர் கோட், சுவிட்டர் எல்லாம் வாங்கிப் போங்கோ' என்று எச்சரித்தான். ஒரு நாள் முழுக்க கொழும்பில் அஸைந்து திரிந்து வாங்கியது இப்போது குளிரைத் தாங்க உதவுகின்றது.

குளிருக்குள் இறங்கியபோதுதான் வேறு ஒரு குளிர் காத்திருந்தது.

எங்கே போவது? யாரை இங்கே தெரியும்? நடுங்கிக் கொண்டே விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்த குமாரின் கண்களில் பட்ட முதல் நபரே ராசண்ணன்தான். குளிருக்கு ஒவர் கோட்டோடு சிகிரெட்டும் கையுமாக இவனைப் பார்த்ததுமே புரிந்து கொண்டு, "என்ன தம்பி! கொழும்பில் இருந்து வர்கிங்களோ!" என்று கேட்டார்.

அவ்வளவுதான். ஆண்டவன் ஒரு முடிச்சை அவிழ்க்கின்றான், நாம் அடுத்த முடிச்சை அவிழப்போம் என்று எண்ணியவாறு அவர் அருகே போய், "விக்டர் ஏஜண்ட் தான் அனுப்பினாவர். இங்க யாரையும் தெரியாது அண்ணே!" என்றான்.

அவன் முதுகில் ஒரு தடவல். "என்னப் பார்த்துப் போட்டு யாரையும் தெரியாது என்று சொல்லக் கூடாது. என்னோட வாங்கோ! எல்லாம் செய்யலாம். சரி! உங்களோடு ஒரு மெனிஞ்சு கறுவல் பொடியன் வந்தவனே?" என்று கேட்டார்.

குமாருக்கு சொர்க்கமே காலதீயில் வந்துவிட்டதைப் போன்று ஒரு உணர்வு. ஒரு விநாடி அதில் மூழ்கி மீண்டும் திரும்பினான். தான் பாஸ்போர்ட்டை இமிகிரேசன் அதிகாரியிடம் கொடுத்தபோது வேறு ஒரு அதிகாரி ஒரு இளைஞரோடு பேசிக் கொண்டு இருந்ததைப் பார்த்ததாகச் சொன்னாரன்.

"உங்கள் என்ன கேட்டவங்க?"

"குரிஸ்டா என்றான். ஒமெண்டன்... விசா அடிச்சி போட்டு ஹாவ் ர குட்டைம் என்டு கையும் குலுக்கிலிட்டவன். இப்ப குளிருக்குள்ள நிக்கிறன்..."

"தம்பி நல்லா பகிடி விடுறீரே..." என்றவர் சிகரெட்டைக் கீழே போட்டு மிதித்து, நசங்கிய சிகரெட்டைப் பக்கத்தில் இருந்த குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டு, "அவன் முழுசிரவன். பிடிச்சி போட்டாங்களோ என்னவோ, நீங்க இங்கேயே நில்லுங்கோ" என்றபடியே போனார். போய் அரைமணி நேரம் ஆகிலிட்டது. குளிர் வாடை வேறு. டாக்சிகள் போவதும் வருவதுமாய் இருந்தன.

குளிர் என்பதால் மனிதன் இங்கே முடங்கியா போய் விட்டான்?

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அந்த இளைஞருடன் திரும்பினார் ராசண்ணன். "நான் சொன்ன பொடியன் உவன்தான். பேர் நாகலிங்கம். சின்ன பிரச்சினை. பாஸ்போர்ட் படத்துக்கும் உவனுக்கும் வித்தியாசம். இமிகிரேசன்ல இது நீ இல்லை என்டு சொல்லிவிட, உவன் உது நான்தான் என்டு சொல்லியிருக்கிறான். நாலைஞ்சுபேர் பார்த்தவங்களாம்... அந்த வெள்ளைக்காரன்களுக்கு எங்கட மூஞ்சிய ஞாபகம் வைக்கிறது கண்டம். பேந்து யோசிச்சிப் போட்டு போ என்டு விட்டுட்டாங்கள்... சரி... எல்லாம் வாங்கோ டாக்சியில் ஏறுவதும்..."

வரிசையாக டாக்சி.... குளிரிலும் ஒரு வரிசை ஏற்பாடு. ஒரு டாக்சியில் ஏறினார்கள். "கால்டன்" என்றார் ராசண்ணன்... டாக்சி புறந்தது. டாக்சி ஓட்டி கருத்த முடி தடியன். அரபிக்காரனாக இருக்கலாம்.

நாகலிங்கம் என்கிற நாகி வந்தது உண்மையிலேயே நாகியின் அண்ணன் பாஸ்போர்ட்டில். நாகியின் அண்ணன் விபத்தில் செத்து ஆறு மாதங்கள் ஆகி விட்டன. ஆனால் அவர் சலுதி அரேபியாவில்

வேலை பார்த்த விசா' இருந்தது. இதனால் ஆஸ்திரேலியாவிற்குச் சுலபமாக விசா கொடுத்துவிட்டார்கள். கொழும்பில் பிரச்சினை இல்லாமல் விமானம் ஏற, அதாவது செத்தவன் நாடு கடக்க இமிகிரேசன் சிங்கள அதிகாரிக்கு நாற்பதாயிரம் ரூபா... முதலில் இந்தத் துயரங்கள் அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும் முன் பின் தெரியாத இந்த நாட்டில் வாழலாம் என்ற நம்பிக்கை எப்படியோ வந்துவிட்டது.

அடுத்த நாள் பேங்கிற்குப் போய் வந்த சாந்தா, அறுநாறு டாலரை குமாரிடம் கொடுத்துவிட்டு, முன்னுமன்றத்தாள். "அண்ணார் அண்ணார் என்னு சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறியள். அண்ணார் கடைசியில் என்ன செய்யப் போறாரோ?"

டாலர் நோட்டுக்களை வாங்கிக் கொண்ட குமார், "உமக்கு எப்பவும் சந்தேகம்தான். இப்படித்தான் ஏஜன்டையும் சொன்னீர். விசா எடுத்துத் தந்தவன் தானே?" என்று கேட்டான்.

"விசா எடுத்துத் தந்தவன்தான். ஒரு ஸ்ட்ச ரூபாயை ஆறு மாசம் வைச்சிருந்து கடைசி நேரத்தில் அம்பதாயிரம் தந்தாத்தான் விசா என்னு சொன்னதை மறந்து போட்டெங்களோ?"

குமார் பேசவில்லை.

சனிக்கிழமை... மாலை மூன்று மணியிருக்கும்... ராசண்ணன் டாக்கோடு வந்தார். அவரோடு நாகியும், நாலு மணிக்கெல்லாம் கட்டில், சோபா, டேபிள், பீரோ எல்லாவற்றையும் வீட்டுக்குள் வைத்து விட்டார். நாலரை மணிக்கெல்லாம் டீ குடித்துவிட்டு அறுநாறு டாலரை வாங்கினார்.

"மறந்து போனன்" தமிழ் 'டாக்' வாடகை நாப்பது டாலர் வேணும். இருக்கோ" என்றார்...

"ஓ.... நானும் மறந்து போனன்" என்றான் குமார். நாற்பது டாலர் கைமாறியது.

சாந்தாவின் முகத்தில் நுண்ணிய சுருக்கங்கள்...

அன்று இரவு புதுக்கட்டிலில் படுத்த குமார் சாந்தாவை நெருங்கியபோது, "நீங்கள் போடுர ஆட்டத்தில் கட்டில் முறிஞ்சிடப் போவது" என்று சிடுசிடுத்தாள். குமார் உசாராகப் பேசினான். "அண்ணா தந்த கட்டில்."

"அண்ணன் சும்மாவா தந்தார்? டிரக் வாடகையும் வாங்கினவர்தானே..."

"சாந்தா விசர் கதை கதையாதே! டிரக் எங்களுக்காக வாடகைக்கு வாங்கினது. குடுக்கத்தானே வேணும்?"

"குடுங்கோ! அண்ணருக்குக் குடுங்கோ..."

அன்று குமாரால் அவனை நெருங்க முடியவில்லை.

அதே நேரத்தில் ராசண்ணன் புதுக்கட்டிலில் சிகரெட் பிழத்தவாறு இருந்தார். அடிக்கடி இருமல் வேறு. மெல்லிய மஞ்சல் ஒளியில் பெட்லாம்ப் எரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் சிகரெட் புகை மேகங்களாய் நகர்ந்தது.

"உந்த சிகரெட்டை விட்டா என்ன?"

"எப்படி விடுறது? உன்ன கட்ட முந்தியே தொட்ட உறவு"

"எனக்கென்ன? இருமிக் கொண்டு கிடங்க" என்று மறுபக்கமாய்த் திரும்பிப் படுத்தவள் திடீரன்று தேள் கொட்டியவள் போல் ஆதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள்:

"ஈரக்ல் சோபாவை ஏத்தைக்க, வின்சன்டி போல் லேபிள் இருந்ததே, எடுத்துப் போட்டங்களோ?"

சிகிரெட் புகைத்தவாறு சொன்னார் ராசண்ணன்: "எல்லாம் பார்த்துதான் ஈரக்ல் ஏத்தினன். வின்சன்டி போல் லேபிள் அவன் நாகியும் கண்டவன். அவனுக்குத் தெரியாமல் கிழித்துப் போட்டன். அவன் கேட்டவன் என்ன செய்யிறியன் என்டு. நான் அது கடைக்காரன்ட பிரைஸ் லேபள் இப்ப மழசா விக்கயிக்க ஏன் என்டு கிழிச்சனான் என்டு சொன்னன்."

கட்டிலை விட்டு எழுந்த ராசண்ணன், அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போய் சிகிரெட் துண்டை நணைத்து குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டு வந்து படுத்தார். படுத்தவுடன் சொன்னார்: "பாத்தியே, நான் அந்த நேரத்தில் அகதியென்டு சொல்லி ஒரு சதம் கொடுக்காம வின்சன்டி பால்லில (St. Vincent De Paul Society – அகதிகளுக்கு வீட்டுப் பொருட்களை வழங்கும் அறக்கட்டளை நிறுவனம்) வாங்கி ரெண்டு வருசம் யூஸ் பண்ணிப் போட்டு இப்ப அறுநாறுக்கு வித்திருக்கிறன். எங்களுக்குப் புதுக்கட்டில், டேபிள் வாங்க ஈரக் எடுத்து எங்கட வேலையை முடிச்சிப் போட்டு அதுக்கான வாடகை நாற்பது டால்ரையும் குமார்கிட்ட வாங்கிப் போட்டன். உதான் ராசண்ணன்..."

"ஓம்! ஓம்! டெயிலி உந்தக் கட்டில் சோபாவ துடைச்சி வைக்காட்டி விப்பியளோ அறுநாறுக்கு" என்றாள் ராசண்ணன் மனைவி.

குமார் இன்னமும் ராசண்ணனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

– தினமணி சுடர், 1994.

அத்தனை பேரும்...

ரயில் வந்து நின்றதும், காந்தன் அவசரமாக ஏறிக் கொண்டான். அவன் அவஸ்திரேலியாவில் அகதிகளாகக் குடியேறியுள்ள ஈழத் தமிழர்களுள் ஒருவன்.

இதற்காக அவன் பெரியப்பாவுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். என்ஜினியரான அவர் கைநிறையச் சம்பளத்துடன் கொழும்பில் வேலை பார்த்தார். விதியோ, அன்றேல் தரகர் கணபதிப் பிள்ளையின் திருவிளையாட்டோ, கொழுத்த சீதனத்துடன் 'டின்' பேசும் பணக்காரியை மணம் முடித்து, அவரும் 'கொழும்பானாக' மாறிவிட்டார். 1993 ஆம் ஆண்டின் இனப்படுகொலையின் போதுகூட, அதிட்ட தேவதை அவர் பக்கலிலே நின்றாள். இழப்புகள் எதுவும் இல்லை. 'கொழும்பான்' என்று கொக்கரிக்க முடியாத அவதி. மணைவியின் அண்ணன் அவஸ்ரேலியாவில் குடியேறி வாழ்ந்தார். அவருடைய தூண்டுதலினாலும் Sponsor - ship இனாலும், குடும்பத்துடன் 'மூட்டைமுடிச்சு' களுடன் குடியேறி, மெல்பனில் வாழுத் தலைப்பட்டார். வசதி வழிந்தது. பெரியப்பாவுக்கு உடம்பெல்லாம் மச்சம் என்று சொல்வார்கள்!

மாறாக, அவனுடைய அப்பா பல்கலைக் கழக புகுழக வகுப்பு மாணாக்கனாய் இருந்த காலத்திலேயே, செங்கொடி தூக்கி சமத்துவ - சமதர்மக் கொள்கைகள் பேசத் துவங்கியவர். கொள்கைகளை

வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்ற வெறியுடன் கலப்புத் திருமணம் செய்து, புரட்சி கண்டவர்! சொந்த உறவுகள் அறுந்த தனிவழி! மிழை கண்டு சிரித்தார். வீரம் மிகுந்த மேடைப் பேச்சுக்கள் தொடர்ந்தன. தமிழ் ஈழ அரசியலில் மேடைப் பேச்சு குறைந்து, 'துப்பாக்கிகள்' பேசத் துவங்கினா. காந்தனின் அண்ணன்மார் இருவர் ஒருநாள் 'காணாமற்' போய்விட்டார்கள். 'அப்பாவின் வழியில், அவருடைய புரட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காகவும், தமிழ் இனத்தின் விடுதலையைக் காண்பதற்காகவும் போராளிகளாகி விட்டோம்' என்று குடிதம் வந்தது. அம்மா அழுது பிரஸாபித்தாள். அப்பா அழவும் இல்லை; சிரிக்கவும் இல்லை. 'அவர்கள் என்றை பின்னைகள்' என்று மட்டும் சொன்னார். ஒருநாள் அப்பா ராணுவ ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டார். அவர் அதுவாக, உடல் வீடு வந்து சேர்ந்தது. 'உண்மையை சொல்ல மறுத்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்' என்று விளக்கம் தரப்பட்டது. சிங்கள ஆதிக்க வெறியின் சூக்குமங்களை அறியாத காந்தனின் தாய், கைம்மைப் பெண்ணாக, அவனையும் அவன் தங்கையையும் கஷ்டநங்களுக்கு மத்தியில் வளர்க்கத் தலைப்பட்டாள். அவர்கள் படும் கஷ்டநங்களினால், மழுவராயர் பரம்பரையின் மானம் கப்பலேறுவதாக' அவதிப்பட்ட உறவினர் ஒருவர், அவர்களுக்குப் பெரியப்பாவின் உறவை புதுப்பித்துக் கொடுத்தார். பெரியப்பாவின் சகாயத்தினால், காந்தனின் குடும்பம் அவஸ்திரேலியாவில் அகதிகளாகக் குடியேறி, நிரந்தர வசிப்பிட அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

'மின்' பேசும் பெரியம்மாவுக்கும், 'புரோக்கிள்ஸ்'பேசும் அம்மாவுக்கும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒத்துப் போகவில்லை. காந்தன் குடும்பத்தின் 'தமிழ்' பழக்க மழுக்கங்களினால், தன் பின்னைகளின் AUSSIE வளர்ப்புச் சோரம் போவதாகப் பெரியம்மா நச்சரித்தாள். பெரியப்பாவுக்கு உயர் ஜாதி வேளாள அரிப்பு எப்பவும் உண்டு. குடும்பம் முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு கஷ்டமானதல்ல. காந்தன் குடும்பம் சிட்னியில் குடியேறியது. 'டோல்' பணத்துறைம், 'இரண்டு பேரும்

உழைக்கும்' தமிழ்க் குடும்பங்களின் 'ஸமுத்துணவு'ப் பரிமாறல்களுக்கு உதவி செய்வதால் கிடைக்கும் மேலதிக வருமானத்துடன் காந்தனின் குடும்ப காலட்சேபம் நடக்கின்றது. பெரியப்பாவும் யோக்கியன்! மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டு, இவர்களுடைய சேமலாபங்களை விசாரித்துக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு பெரிய ஆறுதல்! "என்றாராசா, நீ ஊக்கமா படிச்சாத்தான் எங்கடை குடும்பமும் விளங்கும்!" இதுதான் அம்மாவின் அழுகை - கொஞ்சல் - பிரார்த்தனை சகலமுமாக இருந்தது.

ரயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பெளதிக புத்தகத்தைப் புரட்டினான். படிப்பில் மனம் ஒன்றவில்லை. பார்வையை ரயிலுக்கு வெளியே எறிந்தான். கரையிலே குத்திட்டு நின்ற மின்சாரக் கம்பங்களும், உயரிய பைன் மரங்களும், ஏனைய கறாளை மரங்களும், நெடிதும் - குள்ளமுமான கட்டடங்களும், தெருக்களும், அவற்றிலே விரைவு பயிலும் வாகனங்களும் எதிர்த்திசையிலே ஒடுவது போன்ற ஜாலம். இயக்கம் தொற்றிய இயக்கங்களின் வியாபகம்!

நேற்றைய சம்பவங்கள் - எதிர்த்திசையில் ஒடுவனவற்றைப் போன்று - காந்தனின் மனத்திலே வலம் வந்தன.

காந்தனும், அவன் நண்பன் அங் ஹோவும், விளையாட்டுத் திடலுக்குக் குடை விரித்த மரம் ஒன்றின் கீழ் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஹோ ஒரு வகுப்பு மூப்பு; பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கிறான். இருவரும் அவஸ்திரேலியாவுக்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தவர்கள். பேச்சிலும் பார்க்க, மௌனமான பார்வைகள் இருவருக்குமிடையில் நட்பை வளர்த்திருந்தது. அந்த நேரத்தில் அகமட் அங்கு வந்தான். அவன் ஸெபானானைச் சேர்ந்தவன். எப்பொழுதும் சத்தம் போட்டுப் பேசவான். பிரின்சிபலோடும் அதே உரத்த குரல்தான். அது அவனுடைய ஆயுதம். அவனுக்கு நாற்று நட்டது போல மீசை. வயசையும் மீறிய வாலிப உணர்ச்சிகளுடன் நடந்து கொள்வதும் அவன் கூபாவம்.

பிரின்சிபல் கந்தோரில் 'கிளார்க்' ஆக இருக்கும் ஜல்லி என்கிற வெள்ளைக்காரி அந்தப் பக்கமே வந்தாள். அதீத ஒப்பணைகள் அவன் வயதினை விழுங்கும். இளமை 'டாட்டா' காட்டுவதற்கிடையில், இன்னொரு 'கணவனை' இழுத்துவிட வேண்டும் என்பது போல அலை பாயும் பார்வை. வளைவுகளை மேறும் வளைவாக்கி, தசைப் பிரதேசங்களிலே இளமைத் துள்ளலைச் செயற்கையாக அப்பிக் கொண்டு நடப்பாள். அவனுடைய 'ஓயிலில்' அகமட் 'கிக்' பெற்றிருக்க வேண்டும். அவன் விரசமாக விசிலிட்டத்து வரவேற்றான்!

காந்தனின் மனம் அடித்துக் கொண்டது. ஹோ முகத்தைச் சுழித்தான். ஜல்லி திரும்பிப் பார்த்து முறைத்தாள். இருவரும் மெல்ல நமுவினார்கள். 'யூ கைஸ் ஆர் சிலி...' என்று சொல்லிச் சிரித்த அகமட், வேறு பக்கமாகத் திரும்பி நின்றான்...!

எதிரிலே புயல் போன்று வந்த ஹரிஸன், வெள்ளைத் தோலின் பெருமையைப் பாதுகாக்கும் தத்துவக்காரன் என்ற மிடுக்குடன், நடந்து கொண்டிருந்த காந்தனையும் ஹோவையும் வழி மறித்தாள். 'You dirty black... you want to rape a white woman...' என்று கத்திக் கொண்டே, ஹரிஸன் காந்தனின் சேட்டைப் பற்றினான்.

ஹோவுக்கு கோபம் வந்தது. அதனை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னான்: "learn to talk nicely... there is a saying; give respect and get respect..."

"You Asian worm... Are you trying to teach me?" என்று ஆக்ரோஷத்துடன் கூறிய ஹரிஸன், காந்தனை விலக்கி, ஹோ மீது பாய்ந்து, தன் பலம் முழுவதையும் முஷ்டியில் ஏற்றி, அவன் தாடையில் இரண்டு குத்துகள் விட்டான். தாடையில் இரத்தம் கசிந்தது.

அவன் சிந்தனை அறுந்தது. எதிரில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு சீனப் பெண்கள், உலகை மறந்து குறிப்பிட்ட ஒரு பதார்த்தஞ் செய்வது பற்றி சீன மொழியில் 'தாளித்து'க் கொண்டிருந்தார்கள்.

தனக்காகப் பேசி அடிப்பட்டு நின்ற ஹோவுக்கு உதவிக்குப் போகாது மென்னியாக நின்ற அந்தக் கோழை நிலை அவனுடைய உள்ளத்தை அரித்தது.... 'ஹோ நீ எவ்வளவு இனிமையானவன்... சோகத்திலும் இனிமை சிந்தும் மஸர் நீ...' ஹோவைப் பற்றிய நினைவுகள் அவன் மனதைப் பிசைந்தது... அந்தப் பிசைதலிலே, ஹோ தொட்டம் தொட்டமாகச் சொன்னவை, ஒரு வரலாறாக முகிழ்ந்தது.

ஹோ ஒரு கம்போடியன். பெற்றோர்களைப் பற்றி அவனுக்கு மங்கலான நினைவுதான் உண்டு. அவர்கள் அரசியல் பற்றி அறியாதவர்களாக வாழ்ந்த விவசாயிகள். 'நீங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலிகள்; வாழுத் தகுதியற்றவர்கள்' என்று கூறிக் கொன்று விட்டார்கள். சாவு பிள்ளைகளுக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டிய சமிக்ஞையுமாம்! பொல்பொட் போராளிகளுக்கு உயிர்கள் மிக அற்பமானவை; மலிவானவை. மூன்று மகன்களை தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார்கள். அண்ணன் இருவரும் அவர்கள் நடத்திய வேலை முகாம்களில் அரைகுறை வயிற்றுடன் உழைத்தும்... செத்துப் போனார்கள். அந்தக் குடும்பத்தில் மிஞ்சியது வான் அங்ஹோ மட்டுமே. கம்போடியாவில் பல போராட்டக் குழுக்கள் எது எதற்காகப் போராடுகின்றது என்கிற நியாயமே யறக்கப்பட்டுவிட்டது! சாவு அவனைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பயமுறுத்தியது. எப்படியும் சாவுதான் என்கிற தைரியத்தில் தாய்லாந்துக்குத் தப்பியோடிய ஒரு சிறிய குழுவுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். அதிர்ஷ்டத்தின் சிறு ஈரளிப்பு. தாய்லாந்து அகதி முகாமிலே மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அவனுடைய மாமா ஒருத்தர் அவுஸ்திரேலியாவில் இருப்பது தெரிய வந்து, ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இங்கு வந்து சேர்ந்தான். மாமாவின் தையல்

கடையிலே அவன் ஓயாது உழைக்க வேண்டும். பாடசாலையிலே கொடுக்கப்படும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்குக்கூட அவனுக்கு நேரம் கிடைக்காது. ரயில் பயணத்தின் போது, ஸஞ்ச நேர ஓய்வின்போது என்று அவன் எப்படியோ பதித்துக் கொண்டிருந்தான். மாத்தடிக் கற்றையின்போது தான் ஹோ காந்தனுக்கு அறிமுகமாகி நண்பனுமானான். 'எனக்கு இருக்கும் ஒரேயொரு உறவினரையும் என் எதிரியாக்கிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவரை விட்டுப் போனால் என் குடும்பத்திற்கு நான் அவமானந் தேடித் தந்தவனாவேன்...' என்று சொல்லுவான். சோகங்களின் நடுவிலும் பண்பைப் பாதுகாக்கப் பழகிக் கொண்டவன்.

ஒடிக் கொண்டிருக்கும் ரயிலுக்குள், தூரத்தில் யன்னஸ் ஓரத்தில், ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தான். அவன் சுத்தார் அணிந்திருந்தான். நெற்றியில் திலகம். அவன் ஓர் இந்தியப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். இங்குள்ள ஈழத்தமிழச்சிகள்... பொட்டைத் துறந்து, 'ஸ்கேட்', 'பாண்ட்' ஆகிய புறக் கிருத்திரிமங்களால் விரைவாக 'ஓஸி'களாகும் பிரயத்தனத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். மயிலை நினைத்துச் சொந்தப் பாவனையையும் இழந்துவிட்ட வான்கோழிகள்! அந்தத் திலகம் இரத்த நிறத்தில்...

தாடையில் இரத்தம் வழிய நின்ற ஹோவின் உருவம் மீண்டும் காந்தனின் மனதில் எழுந்தது. குறுக்கிழையில் அப்பா, அண்ணன்மார்களின் உருவங்களும் வஸம் வந்தன. 'நான் மட்டும் எப்படிக் கோழையானேன்?' காந்தனின் மனம் புழுங்கியது. ஆனால் ஹோ...? அவன் தன் குள்ள உடம்பிலே உம்பாரப் பஸம் சுமந்தான். அகதி முகாமிலே அவன் 'கராத்தே' கற்றவனாம்.

தாடையில் வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, 'If you understand only the language of violence, then come' என்று ஹோ தயாரானான். இந்தப் பிரதிபலிப்பை ஹரிஸன் சுற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. யாரும் எதிர்பார்க்காத சடுதியில் மத்ய

இடையிலே புகுந்தான். அவனுடைய தந்தை அகதிகள் நிர்மாணப் பணியிலே பெரிதும் ஈடுபட்டுள்ள பத்திரிகையாளர். மத்ய இன-நிற வேறுபாடுகள் பாராட்டாதவன். மனித நேயத்தின் பக்தன். இதனாலும், இனங்களுக்கு அப்பாற்படவும், அவன் எல்லா மாணவர்களுடைய மரியாதையையும் சம்பாதித்தவன்.

'Harrison, see sense...' என்று அவனை பிடித்து உலுக்கிய மத்ய 'கடகட'வென்று பேசினான்; வன்முறை வன்முறையைத் தான் பெருக்கும். இது 'அபோக்கள்' என்றழைக்கப்படும் பூர்வீக இனமான கறுப்பாக்களின் நாடு. அவர்களுடைய உரிமைகளை அநியாயமாகப் பறித்துத்தான் நாங்கள் இந்த நாட்டிலே ஒரு வெள்ளை அவஸ்ரேலியாவை உருவாக்கினோம்.... நமது முதாதையர் செய்த பாவங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடுவதற்கு ஆண்டவன் நமக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தந்திருக்கிறான்.... அதனை நழூவு விடாதே...'

'These fu... are refugees....' என்று ஹரிஸன் வெடித்தான். அவன் வெறி இன்னமும் தணியவில்லை.

மத்ய தன் நிதானத்தை இழுக்கத் தயார் இல்லை. பொறுமையாக ஒவ்வொரு சொல்லையும் அழுத்தி உச்சரித்தான். இவர்கள் அகதிகளாகப் பிறக்கவில்லை... பிறருடைய ஆதிக்க ஆசைகளினால் அகதிகளாகப்பட்டவர்கள். இதில் வெட்கப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. அகதிகள் மலையனைய இடர்களைத் தாங்கும் வீரர்கள். இவர்கள் மத்தியில் மேதைகள் முகிழ்வார்கள். இந்த நூற்றாண்டின் சிந்தனைகளை மாற்றி அமைத்த விஞ்ஞான மேதை ஈன்ஸ்டின் கூட ஓர் அகதி என்பதை மறக்காதே. எங்களுடைய முதாதையாகளைப் பார்த்து விக்டோரியா மகாராணி காலத்து ஆங்கிலேயர்கள் எப்படி அழுத்தார்கள் தெரியுமா? சிறைப்பறவைகள் என்று... சிறைப் பறவைகள்! சமர் நிலத்திலே கீதோபதேசம் வித்தப்பட்டது போன்ற ஒரு சுகம்... மௌனம் சடைத்தது.

'நான் நம்புகின்றேன். சிறைப் பறவைகளின் வாரிக்கள் என்பதிலும் பார்க்க, அகதிகள் என்று அழைக்கப்படுவது கெளரவமானது...' என்று அமைதியாகவும், ஆழ்ந்த விசுவாசத்துடனும் மத்ய சொன்ன இறுதி வார்த்தைகள், காந்தனின் நெஞ்சக் குகையிலே எதிரொலித்தன.

ஹரிஸனை உருவாக்கிய அதே சமூகத்தினால் எப்படி மத்யவையும் உருவாக்க முடியும்? 'ஏசு பிறந்த இனத்திலேதான் யுதாஸம் பிறந்தான்; காந்தியும் கோட்சேயும் ஒரே மண்ணின் அவதாரங்கள்' என்றெல்லாம் பிரசங்கித்தவருடைய மகனான காந்தனுடைய புத்தியின் பிடிமானத்திற்குள் இந்த வினாவுக்கான விடை சிக்குப் படவில்லை.

ரயில் ஒடிக் கொண்டிருந்தது... கரையிலே குத்திட்டு நின்ற மின்சாரக் கம்பங்களும், உயரிய பைன் மரங்களும், ஏனைய கறாளை மரங்களும், நெடிதும் - குள்ளமுமான கட்டடங்களும், தெருக்களும், அவற்றிலே விரைவு பயிலும் வாகனங்களும் எதிர் திசையிலே ஒடுவது போன்ற ஜாலம்...

ரயிலுக்கு சேர்விடம் உண்டு. இடையில் தரிக்கும் ஸ்டேசன்களும் உண்டு.

அகதிகளுக்கு...?

அடுத்த தரிப்பிலே காந்தன் இறங்க வேண்டும். ஹோவும் மத்யவும் மட்டுமெல்ல.. ஹரிஸன்களும் அவனுக்காகக் காத்திருக்கலாம்... புத்தகங்களை மீண்டும் அடுக்கி, தன் 'ஸ்கூல் பேக்கைக் காந்தன் சரி செய்து கொண்டான்!

வெள்ளைக்காரர்கள்

ஏழு மணி தாண்டியதும் இரவு நீரூகின்றது. பகல் போல சூரிய வெளிச்சம். இது 'சம்மர்' (Summer) காலம். இருட்டு படருவதற்கு எட்டுக்கு மேலும் ஆகலாம். ஆறு மணிக்கே 'கிளினிக்'-கை மூடியிருக்க வேண்டும். அடுத்தடுத்து பஸ் வந்தாலும், கடைசியாக வந்த லேடி மாக் மில்லன் அவரிடம் நாற்பது நிமிடங்களை ஸாவகமாக பிடுங்கிக் கொண்டதாலும் இப்போதுதான் 'Sorry we are closed' என்ற போர்டை மாட்ட முடிந்தது.

வேஷ மாக் மில்லன் நுழைந்ததுமே, ‘இன்று வழக்கமான நேரத்திற்கு கிளினிக்கை மூட முடியாது’ என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. செனக்கியம் சம்பந்தமாக அவள் எழுப்பும் சந்தேகங்களைத் தீர்க்க, அவர் தனியாக ஒரு படிப்புப் படிக்க வேண்டும். ஆனாலும் என்ன செய்வது? இந்த வேஷயை இன்று, நேற்றா தெரியும்? ஒரு மாமாங்கமாக அவள் அவருடைய வாடிக்கையான பேஷன்ட்...

முதன் முதலில் இந்த நாட்டியே 'கிளினிக்'கைத் திறந்தபோது, எந்த வெள்ளைக்காரரும் அதனை எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை. தினமும் 'கிளினிக்'கைத் திறந்து, ஓட்டுவதற்கு ஈக்கள் கூட இல்லாததனால் காற்றை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுதுதான், இந்த ஜேடி மாக் மிஸ்லன் துணிந்து அவருடைய வைத்திய உதவி நாடி இங்கு வந்தான். அவர் கொடுத்த முதல் 'பிரிஸ்கிரிப்ஷனே' அவளைச் சுகப்படுத்தி மயக்கியது. அவனுடைய செல்வாக்குப் பரவிய இடங்களில் எல்லாம் டாக்டர்

'சாம்யோ'வின் பெயர் பிரஸ்தாபமாயிற்று. அதுவே அவருடைய வாழ்க்கைக்கு ராஜபாட்டை அமைத்தது. இன்று சிட்னியில் அவருக்கு மூன்று கிளினிக். ஒன்று 'நோர்த்ஸோர்' பகுதியில்... அவருடைய உபயோகத்திற்கு ஒரு கெடிலாக் - ஒரு ஜக்குவார். மணவியின் உபயோகத்திற்கு தனியே ஒரு நிலான் பிள்ராரா... என பல கார்கள், சிட்னியின் ஒறை சொசைட்டி வாழும் பகுதியில் பல மில்லியன் டாலர் பெறுமதியுள்ள, நீச்சல் தடாகத்துடன் கூடிய 'எக்ஸ்குன்னிங்' ஹவுஸ்; வளம் பெருகியது போலவே அவர் லேடி மாக் மில்லனிலே பாராட்டிய கெளரவழும் உயர்ந்தது.

வீட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர், அந்த கடிதத்தை அவர் இரண்டாம் தடவையாக வாசித்தார். அம்மா எழுதிய கடிதம்... பத்து நாட்களுக்கு ஒரு தரமாவது ஒழந்தூரிலிருந்து கடிதம் அனுப்புவது அவள் வழக்கம். மூன்று கடிதங்களுக்கு ஒன்று என்கிற விகிதத்தில், இவர் பதில் எழுதுவார். பதில் எழுத வேண்டிய காலம் அவரை நெருக்கியது. இதனாலும் இரண்டாம் தடவையாக வாசித்தார். நீல நிற மையில் 'குண்டு குண்டான்' எழுத்துக்கள்... கை நடுக்கம் அந்த எழுத்துகளிலே கசியவில்லை... ஓ! பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பார்க்கிறார். அம்மா மட்டும் இல்லாவிட்டால், அவர் தமிழ் எழுத்துக்களை மறந்திருக்கக்கூடும். நாள் முழுவதும் உடட்டு நுனியிலே ஆங்கிலத்தை உருட்டும் பேஷன்டுகள்... தொலைபேசி உரையாடல் ஆங்கிலத்தில். ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள்; டி.வி. சானல்கள். 'டி' என்றழைக்கும் மகன். 'டார்லிங்' என்று கெஞ்சகிற மணவி. கனவு காண்பதற்குக் கூட தமிழின் உதவி தேவையில்லை....

கடித மேய்ச்சலிலே அசைபோடும் அவர் மனத்திலே ஒரு நினைவுப் பொறி...

"என்னடா தூங்கிறீ! டியூஷனுக்குப் போகவியா?"

"இன்னைக்கி சண்டே! இன்னைக்குமா போவணும்?"

"படிக்கிறவனுக்கு என்னடா சண்டே... மண்டே. சுடச்சுட இட்லி போட்டு வைச்சிருக்கேன். சாப்பிட்டு ஓடு! படிச்சி நாளைக்கி நல்ல வேலைக்குப் போனா எனக்கா சம்பளத்தை கொடுக்கப் போற?"

அரைகுறை மனத்தோடு படுக்கையை விட்டு எழுந்து டியுசனுக்குத் தயாரானான். இட்லியை உள்ளே தள்ளி டவுன் பஸ்ஸைப் பிடிக்க ஒடி, பஸ்ஸின் நெரிசலிலே சராசரி இந்தியனாகச் சங்கமித்தான்....

அம்மாவின் கரிசனையான தூண்டுதலினால், படித்து டாக்டராகி பட்ட மேற்படிப்பாக ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு, மேலும் சில பட்டங்களை இணைத்த பின்னர் ஆஸ்திரேலியாவில் குடியேறினார். 'லல்லி'யாகி விட்ட வலிதாவை மணந்தது அவருடைய 'மைகிரேஷன் ஊக்கிலித்தது.

அம்மாவின் கடிதம் உறவினர் - ஊர்க்காரர் சுகநாமாவளியை முடித்து, ஊர்ச் சமாச்சாரங்களுக்குத் தாவுகின்றது. ஓமந்தூர் காமாட்சியம்மன் கோயில் திருவிழா சிறப்பாக நடந்தது. திருப்தி... பக்கத்து வீட்டு அன்னபூரணி பிள்ளைகள் சண்டை போட்டுப் பங்கு பிரித்துக் கொண்டார்கள். பரிதாபம்... செல்லையாவின் மாடு கன்று போட்டது. அழகான நாகு! வெள்ளைச் சாமியின் ஆடு காணாமல் போய்விட்டது. ஊரில் ஆடு திருட்டு அதிகம். பெரிய சாமிப் பிள்ளையின் நாலாவது மகள் பெரிய மனுஷியாகிவிட்டாள். பாவம்....! வையாபுரியின் மகனுக்கு சிங்கப்பூர் மாப்பிள்ளை கிடைத்துவது. மாப்பிள்ளையின் வேலை பற்றி ஒரே 'கசமுசா'. டவுன் பஸ்சார்ஜ் கூடி விட்டது. திருச்சி ஜங்ஷனுக்கு ஒண்ணரை ரூபா...

கடிதம் மீண்டும் குடும்ப சேதிக்கு வருகிறது... ராஜா எப்படி இருக்கிறான்? ஒரு முறை அவனைக் கூட்டி கொண்டு வா! கண்ண முடிவிடுவதற்குள் அவனுடைய மழலையைக் கேட்க ஆசை!....

ராஜாவுக்கு இப்போ வயது எட்டு.... அவன் ஒரு வயதாக இருந்தபோது குலதெய்வத்திற்குப் பொறந்தமுடி எடுக்கப் போய்வந்ததோடு சரி. பின்னார் ஒரு முறை ஜப்பானுக்கும், இன்னொரு முறை மலேசியாவுக்கும் குடும்பத்துடன் போயிருக்கிறான். அவன் உதடுகளில் ஆங்கிலம் மட்டுமே நடமாடுகிறது. இப்போது அவர் தன் மணவியுடன் தமிழ் பேசினால் அவன் விழிக்கிறான்.

"வாட் ஆர் யூ டாக்கிங் டாடு?"

"வீ ஆர் டாக்கிங் டமில். இட் இஸ் அவர் மதர் டங்..."

"இட் சவண்ட்ஸ் ஏ சில்லி லாங்குவேஜ்..." என்று சொல்லி அவன் சிரிப்பான். ஆங்கிலம் அவனுக்கு தாய்மொழி ஆகிவிட்டது... அவன் பாட்டியுடன் எப்படி பேசுவான்....?

'கெடிலாக்' நகர் அதன் ஸ்டெரியோவில் எஸ்.பி. நேரில் நின்று பாடுவதைப் போல் பாடுக் கொண்டிருந்தார். கிராமத்தில் சினிமா பார்த்தது அவர் நினைவில் வலம் வந்தது... 'அடுத்த வீட்டு ராமலிங்கத்துடன் பத்து கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலிருக்கும் கொட்டகையில் சினிமா பார்ப்பதற்காக வாடகை சைக்கிள்களில் உயிர் போக மிதித்துக் கொண்டு...'

அது ஒரு காலம்...

வீட்டு கரோஜில் காரை நிறுத்திய போது ராஜா எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே ஆங்கில நாவலொன்றை மேய்ந்து கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கு, "மம்மி! டாடு ஹாஸ் கம்" என்று குதுகலத்துடன் குரல் கொடுத்தான்...

அவர் உள்ளே நுழைந்து காலாறவில்லை... டெலிபோன் 'கிணுகிணுத்தது'...

"ஹலோ சாம்யோ ஹரியர்!"

இங்கு அவர் குடியேறிய நாட்களில் 'கிறிஸ்டியன் நேம் சக சேர் நேம் சாமி நாதப்பிள்ளை யோகேஸ்வரன்' என்று சொன்ன போதெல்லாம், 'ஓ! யூ ஏவ் ஏ லோங் நேம்' என்கிற சலிப்புகள் அவரைப் பல பக்கங்களிலும் தாக்கின. வெள்ளைக்காரர்களுடைய பற்களுக்கிடையிலும், நாக்குகளுக்கிடையிலும் அவர் பெயர் பாத பாடுபட்டது. ஒரு சமயம் 'Saminatha Pillai Yogeswaran' என்று எழுதிப் பார்த்தபோது சடுதியாக ஒரு பொறி... 'Sam Yo - சாம் யோ' என்று சுருக்கமாக அமைவதை அவதானித்தார். அன்றிலிருந்து தமது பெயரை 'சாம் யோ' எனச்சுருக்கிக் கொண்டார். இன்று அவருடைய பூர்வீக பெயர் மறைந்து 'சாம்யோ' என்கிற பெயர் இயல்பாகிவிட்டது...

"வாச பேசுகிறேன்..."

வாச என்று அழைக்கப்படும் வாசதேவன் தஞ்சாவூர்க்காரர். தமிழில் அவருக்கு ஒரு வெறி என்று சொல்லலாம்.... 'லூஸ் - கிறுக்கன்' என்று பிறர் கேளி செய்வதையும் அறிவார். கவலையில்லை. எந்தக் கூட்டத்திலேயும் தமிழர்களுடன் தமிழில்தான் பேசவார். ஆங்கிலம் பொருள்ட்ட உதவும் ஒரு கருவி என்பது அவர் கொள்கை. தமது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு தமிழ் கற்பித்தவர். சிட்னி வாழ் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் வகுப்புகளை 'ஹோம்புஷ்' என்ற இடத்திலே நடத்துவதற்குப் பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டார். பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதிலே பெற்றோருடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதில் இப்பொழுது தவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்.

"ஓ! ஹவ் ஆர் யு?..."

"நலம். நான் சொன்ன தமிழ் வகுப்புகள் பற்றி..."

"அதுவா? இஃப் த சில்ரன் ஆர் இன்ட்ரஸ்ட்ட் ஏ கேன் ஹெஸ்ப் தெம் இல்லையா?"

"அவர்கள் அக்கறை காட்ட நாம் தான் தூண்ட வேண்டும். நமது பின்னைகள் தமிழூப் புறக்கணிப்பதற்கு நாங்கள் மறைமுகமாக ஆதரவு தந்தால் அவர்கள் காலப்போக்கில் தங்கள் பெற்றோர்களை மறப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கின்றோம். தமிழூ மறந்து ஆங்கிலப் புலமை பெறுவதனால் மட்டும் நமது பின்னைகள் வெள்ளைக்காரர்களாகி விடுவார்களா? அவர்கள் சுயத்தையும் அதனுடன் சேர்ந்த கெளரவத்தையும் இழந்து விடுவார்கள்... காலம் கடப்பதற்கு முன்னர் நாங்கள் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டும்..." என்று வாசதேவன் தொலைபேசியில் குட்டி வெக்சர் அடித்தார்.

வாசதேவன் சிட்னியிலே பெரும் புள்ளி. இங்கிலாந்தில் இன்ஜினியரிங் பட்டம் பெற்றாலும், பின்னர் ஏதோ நினைப்பில் அக்கவண்டன்சியிலும் பட்டம் பெற்றவர். பிரிட்டிஷ் பிரஜையாகி அங்கு பெரிய தொழில் ஒன்றை வளர்த்தார். வெள்ளைக்கார பங்காளிகளுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளினால் பிரிந்து, எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே ஆஸ்திரேலியாவில் 'பிசினஸ் மைக்ரேஷனில்' குடியேறினார். பணக்காரர் என்பதற்காகவும், மூத்த குடியினர் என்பதற்காகவும் அவருக்கு ஒரு மதிப்பு உண்டு. முகத்தில் அடித்தது போல் பதில் சொல்ல டாக்டருக்கு மனச வரவில்லை.

"கொஞ்சம் டைம் தாங்க! நானே உங்களுக்கு ஒரு போன் கால் தாரேன்"

"நன்றி. யார் ஒத்துழைக்காவிட்டாலும் என் பணி தொடரும்.... வணக்கம்!".

"பை..."

டாக்டர் குளித்து உடை மாற்றி ரிலாக்ஸாக கையில் ஒரு 'நிர்வாகுடன் 'என்டர்டெய்ன்மெண்ட்' அறைக்குள் வந்தார். அவர் வருகைக்காக மனைவி சோபாவில் காத்திருந்தாள்.

மகன் ராஜாவிற்கு தனி அறை... ஆஸ்திரேலியாவில் வெள்ளைக்காரச் சிறுவர்களைப் போல அவன் தன் அறையையே விடாக மாற்றிவிட்டான்.

"ராஜா! வீ ஆர் கோயிங் டு வாட்ச் வீடியோ... டு யூ ஸைக் டு ஜாய்ன் அஸ்..." என்று குரல் கொடுத்தார்.

அவன் தாய்க்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தான்.

துவரம் பருப்பும், உஞ்சத்தம் பருப்பும், சாம்பார் பொடியும், பெருங்காயமும், வாங்குகிற 'இந்தியன் ஸ்பைஸ் செண்டரில்' எடுத்து வந்த 'கரகாட்டக்காரன்' பட கேசட்டை 'வீடியோ'வில் போட்டார். படம் ஒடியது. அவருடைய மனம் மீண்டும் பழைய நினைவுகளிலே மிதந்தது.

ராஜா மிகவும் சிரமத்துடன் பத்து நிமிடங்கள் வரை படத்தைப் பார்த்தான். பொறுமை கரைந்தது.

"டாடி... ஐ டோன்ட் அன்டர்ஸ்டான்ட்... ப்ளீஸ் எக்ஸ்கியூஸ் மீ" என்று கூறி எழுந்த ராஜா தன் அறைக்குப் போனான். அங்குள்ள டி.வி.ஐயைப் போட்டான்... அவனுக்குப் பிழத்த வெறுவிலியூட் மூனி' சானல் பத்திலே ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

ஞாயிறு ஓய்வினை பூரணமாக அனுபவிக்கும் நாள்...

'சம்மா' வெய்யிலின் உக்கிரம் வேறு. இந்த வெயிலியே ஏருமைகளைப் போல் தண்ணீரிலே மூழ்கிக் கிடப்பதிலுள்ள சுகமே தனி. அந்தச் சுகத்தினை சாம்யோ தாராளமாக அனுபவிக்கின்றார். வீட்டின் பின் பக்கம் இருந்த நீச்சல் தடாகத்தில் கழுத்தளவு தண்ணீரிலே நேர ஒட்டத்தைப் பற்றி பிரக்ஞாயின்றி விழுந்து கிடந்தார்.... அவரோடு ஸ்ல்லி'யும் நீந்தினான். தலைமுழுயும், கண்களில் நிறமும் மாறியிருந்தால் அவன் அசல் வெள்ளைக்காரிதான்.... ராஜா ஏ.ஏ.ஐயை முடுக்கிவிட்டு டி.வி.யில் ஸைஃப் ஆக ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்த கிரிக்கெட் மாட்ச்சை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜலக்கீரிடையின் கொள்ளை சுகத்தை அனுபவித்தவாரே, "ஸ்லி! நம்ம ராஜா.. தமிழ் கத்துகிறதைப் பற்றி வாட் இஸ் யுவர் ஒப்பினீயன்?" என்று கேட்டார்.

"அது உங்க இஷ்டம் - அவன் இஷ்டம். ஸ்வீ மை ஹெட் எலோன்."

வாக்கேவன் போனில் சொன்னதை ஆங்கிலத்தில் ஒப்புவித்தார்....

"மதுரையிலே தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்க வேண்டியவரு... வை த ஹெல் டிட் ஹி கம் டே சிட்னி?" என்று கூறி மோகனச் சிரிப்பு ஒன்றினை உதிர்த்தாள்.

அவன் வெள்ளி ஸ்பூனை வாயில் வைத்துக் கொண்டு பிறந்தவளாக்கும். அவனுடைய படிப்பு கான்வெண்டில் துவங்கியது. ஆங்கிலம்தான் அவனுக்கு தாய்மொழி போல...

ஓப்பாசரத்திற்காக கொஞ்சம் தமிழையும் பொறிக்கிக் கொண்டவன். மெட்ராகுக்கு அது தோது... இங்கு? மற்றைய தமிழ் பெண்கள் மத்தியிலே கொஞ்சம் தமிழ் தெரியும் என்று காட்டிக் கொள்வதிலேகூட அவனுக்கு இஷ்டமில்லை.

பதில் ஏதும் சொல்லாமல் புன்னகையோடு அவளை நெருங்கினார் அவர். விழிகள் இனிய சமாசாரம் ஒன்றினைப் பரிமாறின. இனி அவர் கைகள் சும்மா இருக்காது என்று ஸ்லிக்குத் தெரியும்...

"டி! வன் பிளாக் மேன் ஹாஸ் கம் டே சியூ..." என்று சொன்னபடி ராஜா வந்தான்.

முன்னந்தண்டலே 'டி போமெற்றோல்' என்கிற ஸ்ரோயிட் இன்ஜெக்ஷன் போட்டது போன்ற அதிர்வு அவரைத் தாக்கியது.

"ஹாஇ... மைன்ட் யுவர் வேர்ட்ஸ். லெட் தெம் பீ சீட்டட். ஐ ஹாவ் கம்..."

அவர் நீச்சல் தடாகத்தை விட்டு வெளியே வந்தார். உடை மாற்றப் போனார். அப்போதுதான் டாக்டர் சிவா தம்மை இன்று பதினொரு மணிக்கு வந்து சந்திப்பது பற்றிய அப்பாயின்ட் மெண்ட் அவர் நினைவில் உறைத்தது.

கதவைத் திறந்தான் ராஜா. வெளியே ஒருவர். அப்பாவும் மகனுமாக இருக்கலாம். பெரியவர் நல்லெண்ணையக் கறுப்பு, பையன் ஆப்பிரிக்கக் கறுப்பு. அவர்களை, "கம் இன்...! டாடி வில் பி இயா இன் ஏ மோமென்ட்..." என்று வரவேற்றான். இருவரும் வரவேற்பு அறையிலே போடப்பட்டிருந்த படகு சோபாக்கனிலே வசதியாக அமர்ந்தார்கள்....

"ஐ யாம் ராஜா! யு... ஆர்" என்றவாறு வலக்கையை நீட்டினான்... "ஐ யாம் குமார்... கிளாட் டு மீட் யு..." என்று கறுத்தப் பையன் வெண்சிரிப்பு உதிர்த்து அவன் கையைப் பற்றி குறுக்கினான்.

கையை விடுத்துக் கொண்ட ராஜா கண்களால் ஒருமுறை கறுத்த பையனை உற்றுப் பார்த்து விட்டு "அங்கிள்! இஸ் ஹி யுவர் சன்?" என்று பெரியவரிடம் கேட்டான். பிறகு என்ன நினைத்தானோ அவர் பதில் சொல்வதற்குள், "வை இஸ் ஹி ஸோ பிளாக்?" என்று கேட்டான்.

குமார் பரிதாபமாக தன் அப்பாவைப் பார்த்தான்... அவர் எதுவும் பேசவில்லை... முகத்தில் மட்டும் ஒருவகை இறுக்கம்...

ராஜா திரும்பத் திரும்ப கறுத்தப் பையனையே பார்த்தான்... பள்ளியில் பேசவது, பழகுவது எல்லாம் வெள்ளைக்கார சிறுவர்களுடன்தான். அவனை யாரும் கறுப்பன் என்று சொல்வதில்லை. ஆனால் இந்தியர்கள் பொதுவாக கறுப்பு நிறம்; நீ மட்டும் எப்படி வெள்ளை நிறமாக இருக்கிறாய் என்று மட்டும் ஆடக்கடி கேட்பார்கள்... இந்த நிறம் பரம்பரையானது... அப்பாவும் அம்மாவும் நல்ல வெள்ளை நிறம்... என்று பெருமையாக சொல்வான்.... அவன் வகுப்பில் ஒரே ஒரு கறுப்பு நிற இந்தியன் படிக்கிறான். அவனை இவன் வெள்ளைக்கார சிறுவர்களோடு சேர்ந்து 'பிளக்ஸ்' என்று சொல்லி சிரிப்பான்...

"கும்! ரியலி ஐ ஃபீஸ் ஃபோர் யு...! யு ஆர் டோக் லு வில் ஹாவ் நோ கேர்ஸ் ஃபிரண்ட்ஸ்.... டெல் மி ஹா இஸ் கோயிங் டே மேரி யு?"

ராஜா மகத்தான் நகைச்சுவைத் துணுக்கினைச் சொல்லி விட்டவனைப் போல் குரல் எழுப்பிச் சிரித்தான்.

சிவாவுக்கு நா உலர்ந்தது. ஆயிரம் எரி நட்சத்திரங்கள் ஏக காலத்தில் தமது தலைமீது அறுந்து விழுந்தது போல் அவர் அவதிப்படலானார்... இந்த அவமதிப்பு அவலங்களில் இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவது போல் சாம்யோ வந்து சேர்ந்தார். ராஜா தன் அறைக்கு மீண்டான். டி.வி. யில் கிரிக்கெட் மாட்ச் தொடர்ந்தது.

டாக்டர் சிவா சிட்னி முருகன் ஆலய திருப்பணி சபையின் பொருளாளர். யாரைச் சந்தித்தாலும் முருகன் ஆலயத்திற்காக வந்துள்ள வரைபடங்கள், தேவைப்படும் நிதி, இடையிடையே முருகன் அற்புதங்கள், தமிழ்நாட்டு முருகனின் தலங்கள், அவற்றின் ஸ்தல புராணங்கள் பற்றியெல்லாம் நேரம் தெரியாமல் பேசுவது அவர் சுபாவம். பேச்களுக்கு நடுவில் இரண்டு கப் காபியாவது குடிப்பார். 'ஐ யாம் ஏ சவுத் இந்தியன் காபி அடிக்ட!' என்று கூறுவார். ஆகால் இன்று? அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை முருக பக்தர்களின் விசேட வட்டமொன்று ரோக் டேல் கேள்ஸ் ஷஹ் ஸ்கூலில் நடைபெறுமென்று சொல்லப்பட்ட சமாச்சாரத்திற்கு மேல் அவருடைய பேச்சு விரியவில்லை. காபியைக் கூட மறுத்துவிட்டார்... அதிசயம்! கூட்டம் பற்றிய தகவலை சொல்வதற்கு மட்டும் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஞாயிற்றுக் கிழமையின் இரண்டு மணி நேரத்தினை விரயமாக்குவதற்கு அவர் வேலையற்றவரும் அல்லர்...

சிவா அவசரமாக தன் மகனுடன் புறப்பட்டார். என்? என்ன நேர்ந்தது? சாம்யோ குழம்பினார். அநேக வினாக்கள் மனதிலே குதியாட்டம் இட்டன... இனந் தெரியாத உணர்வின் உந்துதல் நெஞ்சிலே... ஒரு ட்ரிங்ஸ் பிக்ஸ் செய்து எடுத்து 'சிந்தனை மூலையிலே'

சென்று அமர்ந்தார். ஒரு ஞாயிறு வீட்டின் அந்த 'முலையை' அவர் நாடுவது வழக்கத்திற்கு விரோதமானது.

ஸ்லி எதுவும் பேசவில்லை. அவருக்கு மூட் அவுட்டாகி விட்டால் அவரை தனிமையிலேயே விட்டுவிட வேண்டும் என்பதை நீண்ட தாம்பத்திய அனுபவத்தில் அவன் தெளிவாக அறிந்திருந்தாள்...

அசாதாரணமாக அப்பியிருந்த மென்னத்தை ஊடறுத்து போன் கிணுகிணுத்தது... "த கோல் ஃப்ரம் சிவா" என்று கூறி கோட்டெல் போனைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் ஸ்லி கொடுத்தாள்.

சிவா நிறுத்தி மிகவும் நிதானமாக பேசினார்...

முதலில் வீட்டிலே நடந்த சம்பவத்தை நேரில் சொல்லாததற்கு மன்னிப்புக் கோரி நடந்த வர்த்தமானத்தினை அப்படியே கூறினார்.... 'ராஜாவை மனம் நோகச் செய்ய விரும்பவில்லை...' அவன் சிறுவன்... கிளிப்பிள்ளை போல்... எங்கேயோ உலவும் கருத்துக்கள் அவனைத் தாக்கி இருப்பது அவன் குற்றமல்ல. குடியேறிய நாட்டிலே நாங்கள் காலுங்க வேண்டும் என்ற வெறியிலே புதிய தலைமுறை அனுபவிக்கும் அவலத்தினை உணரச் செய்த ஞானி' என்று ராஜாவைப் பாராட்டினார்.... இதுவரை வாக்தேவனை 'ஹஸ்' என்றும் 'கிறுக்கன்' என்றும் புறங்கூறியதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். பல பஜனை மையங்களையும் முருகன் கோயில்களையும் நிறுவுவதிலும் பார்க்க நமது வருங்காலச் சந்ததியினர் தமிழ் கற்பதற்கு நிலையான ஒரு நிறுவனம் தோற்றுவிப்பதிலுள்ள மகத்துவம் பற்றிய ஞானவிடவு தமக்கு ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறினார்.

வாக்தேவன் சொல்வது போல் இன்று நம்மவர்கள் கடைப் பிடிக்கும் போக்கு நீருமானால் அடுத்த நூற்றாண்டில் நமது மூன்றாவது அல்லது நான்காவது தலைமுறையினர் அமெரிக்காவில் குடியேற்றப்பட்ட அடிமை நீக்ரோக்கனின் வம்சாவழியினரைப் போல் நமது 'வேர்களைத்' தேடி யாத்திரை மேற்கொள்ளும் அவஸம் ஏற்படும்

என அச்சம் தெரிவித்தார். ஈற்றிலே தம்முடைய மனப்பாரத்தினை இறக்கி வைப்பதற்காக மன்னிப்புக் கோரி முடித்தார்...

பதிலுக்கு எதுவுமே பேசாது 'உம்' கொட்டிக் கொண்டிருந்த சாம்யோ, "சிவா! இப்பொழுதுதான் என்னுடைய குழப்பங்களும் தெளிவு பெறத் தொடங்கியுள்ளன... தாங்க் யூ ஃபோர் யுவர் பிராந்தஸ்" என்று கூறி முடித்தார்.

மறுநாள்... அன்று முழுவதும் வீட்டுடன் தொடர்பு கொள்வதை சாம்யோ தவிர்த்தார். அவர் வீடு திரும்பியபோது இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

"ராஜா எங்கே?..." வழக்கமான ஆங்கிலத்தை தவிர்த்தார்.

"ஒன் பெட்" வல்லியின் பதில்.

"தூங்கிறான் என்று சொல். அடுத்த தலைமுறையைத் தூங்க வைப்பதிலேதான் நாங்கள் வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறோம். டிசம்பர் பன்னிரண்டு, ராஜாவின் வெக்கேஷன் துவங்குது. பதினாலு, மூன்றேரும் மெட்ராஸ் போகிறோம்... பினைட்கன்-ஃபோம் பண்ணிவிட்டேன். நம்மையும் பற்றியும் நமது எதிர்காலம் பற்றியும் யோசிப்பதற்கு ஓர் ஒய்வு தேவை. ராஜா தானும் பிளாக்மேன்தான், தனது பரம்பரை பிளாக்தான் என்பதை உணர்வதற்கான காலம் வந்தாச்சு..."

பேசுவதற்கு வலிதாவுக்கு வார்த்தைப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது.

"திரும்ப வந்ததும் ராஜா ஒழுங்காகத் தமிழ் வகுப்புகளுக்குப் போவான்.... இந்த வீட்டிலும் தமிழ் மணம் வீகம்!" மெளனமானார். ஒமந்தாரிலிருந்து சுடச்சுட இறக்கப்படும் மல்லிகைப் பூ இட்லியின் மணம். அவர் மூக்கிலே தவழ்ந்து வருவது போன்ற சுகம் மானச்கமாக அவருக்கு ஏற்படலாயிற்று.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள்

வெளியே மழை பெய்வதை ஜன்னலில் இருந்தவாறு பார்க்கிறபோது ரமாவிற்கு, வானத்திலிருந்து யாரோ பூமி மீது பன்னர் தெளிப்பது போல் தெரிந்தது. பல நாட்களுக்குப் பின்னர் பெய்கிற மழை. இப்போதே அந்த மழைத்துளிகள் காய்ந்து போன பூமியில் விழுந்து, விழுந்து ஒரு நெடியைக் கிளப்பி விட்டன. வீட்டினுள்ளே இருக்கிற ஆச்சி அம்மாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"வெளியே போய் துணிய எடுத்துடியா? மழை பெருசா பெய்யும் போல தெரியுது..."

ஆச்சி சொன்னதற்குப் பிறகு அம்மாவிடமிருந்து ஒரு கட்டளை பிறக்கிறது.

"ஆட்டுயே ரமா, வெளியே போட்டிருக்கிற துணிய எடுமன்..."

வெளியே போன ரமா வீட்டின் பின்பக்கம் கொடிக் கயிற்றிலிருந்த துணிகளை அவசர அவசரமாக அன்ளி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். ஆனால் அதற்குள் அவள் மீது தன் முத்திரைகளை பதித்துவிட்டது மழை.

கையிலிருந்த துணிகளை வீட்டினுள்ளேயிருக்கிற கொடிக் கயிற்றில் போட்டு விட்டு மறுபடியும் ஜன்னலருகே வந்தாள் ரமா. ஜன்னலருகே என்னதான் இருக்கிறது? ஜன்னலுக்கு வெளியே

மழை - ஜன்னலுக்குள்ளே அவள். இது தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை அங்கே... ஆனால் அந்த ஜன்னலருகே நிற்கிற போதுதான் நெஞ்சின் அடித்தளத்தில் இருந்து நினைவுகள் கிளம்பி வருகின்றன.

சிலரோடு பேச விரும்புவதைப் போல் சில நேரத்தில் எண்ணங்களோடு மட்டுமிருக்க அவளுக்கு எப்போதும் ஒரு ஆசை... அதற்கு மேல் ஒரு திருப்தி.... இந்த இரண்டோடு கிடைக்கும் ஒரு சுகமே தனி. இந்த எண்ணங்களினால் தான் முதுகுக்குப் பின்னே பேசுகிற சில முகங்களுக்கு முகம் கொடுத்து இன்னமும் அவள் துணிந்து அந்த வீதிகளில் நடக்கிறாள். அவள் இந்த ஊரையும், உலகத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு எத்தனையோ நாளாகி விட்டது.

ஒருத்தர் மீது நம்பிக்கை வைத்து அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறவரை காத்திருக்க துணிந்து விட்ட அவள் ஊர் வம்புக்கு என் செவி கொடுக்க வேண்டும்?

ஒரு நாள் இதேபோன்று மழை பெய்யும் போது தான் அவளிடம் சொல்லி விட்டு ரயிலேறினான் அவள். அன்று காலை எவருக்கும் தெரியாமல் வயல்வெனி வைரவர் கோவிலுக்கு அவளை வரச் சொன்னான். அவளோடு தனியாக பேச வேண்டும். தனியாக பேசுவதென்றால் வீட்டுக்குள்ளேயே பேசலாம். அதற்கு அவள் அம்மா எப்போதோ அனுமதி கொடுத்து விட்டாள். அந்த அனுமதி பேசுமட்டும் தான் என்பதை புரிந்து கொண்டுதான் அவள் அவளை அழைத்தான்.

இந்த முறை ரயிலேறி போவது வழக்கமானதல்ல. கொழும்பிற்கு ரயிலில் போய் அங்கிருந்து விமானம் மூலம் ஆஸ்திரேலியா போகப் போகிறான். அதற்குள் அவளோடு பேசிவிட்டு பேச்சோடு பேச்சாக முத்தயிட்டுக் கொண்டு, அந்த முத்தத்தை நினைவு முத்திரையாக எடுத்துச் செல்ல விரும்பினான் அவள். அதற்கு ஏற்ற இடம் அது. இந்த காட்டிலிருக்கிற வைரவரைப் பார்க்க அப்போது யாரும் வரமாட்டார்கள்.

ரமாவின் கண்களில் ஜன்னஸ் காட்சிகள் மங்கி வேறு காட்சிகள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

அன்றும் மழைதான். ஜன்னலில் வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவன்... அப்போதுதான் வேகமாக சைக்கிளில் வந்த அவன் சரியாக அந்த ஜன்னலருகே விழுந்தான். ரமா விட்டுக்குள்ளேயிருந்து பதறினாள். ஆனால் அவன் வெளியே போகவில்லை. அவன் வெளியே போகாதது மழை பெய்வதால் அல்ல - ஒரு பெண் என்பதால்.

கீழே விழுந்து கிடந்த அவன் மழையில் நனைந்தவாறு அவனைப் பார்த்தான். அவன் கையில் அடிபட்டு கசிந்த ரத்தம் மழை நீரில் கலந்தது.

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே எழுந்த அவன் மறுபடி சைக்கிள் ஏறிப் போய் விட்டான். ஆனால் அவனுடைய பார்வை அவனின் நெஞ்சத்தில் காதல் சின்னமாகி விட்டது. அதன் பின்னர் பல நாட்கள் அவனைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அவனின் முகம் மோதிரத்தில் பதித்த முத்துப்போல் அவன் நெஞ்சில் இருந்தது.

உள்ளூர் எம்.பி.யின் சிபாரிசுக் கடிதத்தில் ஜவேஸ் டிபார்ட்மெந்டில் ரமாவிற்கு டைப்பிங் வேலை கிடைத்தது. சிபாரிசு இல்லா விட்டாலும் அந்த வேலைக்கு அவனுக்குத் தகுதி உண்டு. ஆனால் இப்போதெல்லாம் தகுதியோடு சிபாரிசும் தேவைப்படுகிறதே!

ரமாவிற்கு வேலை கிடைத்ததில் அவன் அம்மாவிற்கு ரொம்ப சந்தோசம். தகப்பன் இல்லாத வீட்டில் இரண்டு பேர் உழைத்தால் தானே இந்தக்கால வரவுசெலவுத் திட்டம் போட முடியும்...

ரமா மகிழ்ச்சியோடு வேலைக்குப் போன்போது அவனுக்கு இன்னொரு மகிழ்ச்சி காத்திருந்தது. அவனைப் போலவே அவனும் அதே டிப்பார்ட்மெந்டில் வேலைக்கு சேர்க்கப்பட்டிருந்தான். இருவரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் சந்தித்தபோது ரமா தன் மனதில் கட்டியிருந்த

காதல் சின்னத்தின் மீது மகிழ்ச்சிப் பூக்களை கொட்டிக் கொண்டாள். இருவரும் முதல் நாள் பேசிக் கொள்ளவில்லை. யார் முதலில் பேசுவதென்ற தயக்கத்தில் இருவரும் மென்னியாகிப் போனார்கள். அடுத்த நாள் இஞ்சினியர் அவனையும், ரமாவையும் அழைத்துக் கொண்டு டிபார்ட் மென்டுக்குள்ளே நடத்தி எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். பிறகு இருவரையும் "விஸ்" பண்ணி அனுப்பிய மறுநிமிடம் ஏனோ அவர்களைக் கூப்பிட்டார்.

"கைலாஸ், ரமா இங்கே வாங்கோ எல்லோரையும் அறிமுகப்படுத்திய நான் உங்கள் இருவரையும் அறிமுகப் படுத்தவில்லையே!"

இருவரும் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். "ரமா, மீட் மிஸ்டர் கைலாஸ், அவர் டிபார்ட் மென்ட் நியூ டெக்னிசியன்..."

ரமா தன் இதழ் செழியிலிருந்து புன்னகைப் பூக்களை மலர்வித்தாள்.

"கைலாஸ், மீட் மிஸ் ரமா, அவர் நியூ டைப்பிஸ்ட்" கைலாஸ் பதிலுக்கு புன்னகைத்தான்.

பிறகு நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ரமா காதல் கடிதங்களை டைப்பிங் செய்து கைலாகுக்கு அனுப்பினாள். கைலாகும் நேரம் கிடைக்கும் போது காதல் கடிதங்களை படமாக வரைந்து ரமாவிற்கு அனுப்பினான்.

ஒரு நாள் கைலாஸ் ரமாவிற்கு வரைந்த காதல் படத்தை தவறுதலாக இஞ்சினியருக்கு அனுப்ப வேண்டிய டாக்குமென்ட் ஸ்கோடு வைத்து விட்டான்.

மறுநாள் இஞ்சினியர் கைலாசைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். கைலாஸ் போனான்.

"என்ன கைலாஸ் உமக்கு கவர்மென்ட் சம்பளம் கொடுப்பது வல்லெட்டர் எழுதவோ" என்றவாறு அவன் வரைந்த படத்தை அவனிடம் நீட்டினார். படத்தில் கைலாஸ் ராமனாக, ரமா சீதையாக வரையப்பட்ட நவீன இராமாயணச் சித்திரம் இருந்தது.

நடுங்கிய கால்களுடன் நின்று கொண்டிருந்த கைலாஸாக்கு உண்மையில் பயம் வந்து விட்டது. இஞ்சினியர் என்ன செய்யப் போகிறாரோ?

"கைலாஸ், நான் உன்னைப் போல் வந்தவன்தான். டேக் இட ஈஸி. இந்தப் படத்தை மற்றவர்கள் பார்த்தால் என்ன நடக்கும்: கேர்ளீபுல் நெக்ஸ்ட் டைம்" என்றவாறு அந்தப் படத்தை அவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார். போன உயிர் திரும்பி வந்தது போன்ற உணர்வு - அப்போது இஞ்சினியர் மெஸ்லக் கேட்டார்...

"கைலாஸ் உன்னுடைய ஃபாதர் இந்த மேரேஜாக்கு சம்மதிப்பாரா?"

அவர்களும் சொன்னதற்கு காரணம் இருந்தது. அவன் ஒரு ஆணாக இருக்கலாம். அவன் ஒரு பெண்ணாக இருக்கலாம். அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே மொழியாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு மேசாதி என்ற ஒன்று இருக்கிறதே!

"டோன்ட் மிஸ் அண்டர்ஸ்டான்ட் மீ, ரமா - ஈஸ் குட் கேர்ஸ் அதற்கு மேல் அவர் பேசவில்லை. அவர் கண்கள் பேசின.

கைலாஸ் ஒரு நிமிடம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு சொன்னான்... "நான் எதற்கும் கவலைப்படவில்லை. அவனைத்தான் கட்டப் போகிறேன்".

இந்தச் சம்பவத்திற்கு பிறகு இருவரும் வேலை செய்யும் இடத்தில் கவனமாக இருந்தார்கள். பிறகு ஒருநாள் இருவரும் கொழும்பிற்கு ஆடுவேல் விழாவிற்கு போனார்கள். இருவரும் வெவ்வேறு

பொய்களைச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். கைலாஸ் அக்கா வீட்டில் தங்கினான். ரமா ஃபிரண்ட்ஸ் வீட்டில் தங்கினாள். இருவரும் கோல்பேஸ் கடற்கரையில் சந்தித்தார்கள்.

கிழக்கு மாகாண கடற்கரையில் மலர்ந்த காதல் தலைநகர் கடற்கரையில் உரையாடியது. கிழக்கு மாகாண சாதிக்கோடுகள் இங்கே கடலில் கரைந்தன. ஒரு கற்பாறை மறைவில் உட்கார்ந்திருந்த அவர்கள் தங்களை அவ்வப்போது மறந்தார்கள்.

"ரமா! நம்முடைய காதல் நம் இஞ்சினியருக்குத் தெரியும்..." என்று அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் ரமா பதறியவாறு சொன்னாள். "ஐயய்யோ நம்மட இஞ்சினியருக்கும் தெரியுமோ?" ரமாவின் அந்தக் கேள்வியினுள்ளே பல கேள்விகள் இருந்தன.

இப்போது கைலாஸ் பேசினான்... "எனக்கு எங்கட சாதியைப் பத்தியும், உங்கட சாதியைப் பத்தியும் நல்லா விளங்கும். உன்ற அம்மாவில் பிரச்சனை இல்லை. மத்தவங்களால் தான் பிரச்சனை. எங்கட வீட்டில் எல்லாரும் பிரச்சினை. அதனால் நான் ஒரு ஜியா வைச்சிருக்கேன். எனக்குத் தெரின்ச ஏஜன்ட் இருக்கிறான். அவன் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு விசா எடுத்துத் தாற்தாக சொல்லியிருக்கிறான். பாஸ்போட்டையும் குடுத்திட்டன். நான் முதலில் போகிறன். பிறகு நீரும் வாரும், ஏஜன்ட்ட எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறன். இப்ப ஊர் இருக்கிற நிலையில் வெளிய போறதே நல்லது."

ரமா அவன் தோளில் சாய்ந்து அழுதாள். அவன் கண்கள் உதிர்த்த துளிகள் நெருப்புத் துளிகளாய் அவனைச் சுட்டன.

"ரெண்டு பேரூம் ஒண்டா போக ரெண்டு லட்சம் வேணும்? அதற்கு நான் எங்க போக? இருக்கிற காசல நான் முதலில் போறன். பிறகு நான் காசனுப்ப நீர் வரலாம்"

அவன் சொன்னது அவனுக்கு நியாயமாய்ப்பட்டது.

சரியாக ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர், அவன் ஆஸ்திரேலியாவிற்குப் புறப்பட்டான். அன்றும் மழை பெய்தது. அந்த மழையில் நணைந்து கொண்டே அவர்கள் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டார்கள். அந்த முத்தத்தின் சுக அனுபவ நினைவிலேயே கொழும்பு போய் விமானம் ஏறினான் அவன்.

"ரமா உனக்கு டெலிபோன். போய் பேசும்...."

ரமா, தம்பி ஜய்யா வீட்டிற்கு ஒடினாள். டெலிபோனில் அழைத்தது "கைலாஸ்.... ரமா நான் கைலாஸ் பேசறன்."

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாவிருந்து கைலாஸின் குரலை மட்டும் கொண்டு வந்து குளிரவைக்கிறது இந்த விஞ்ஞானம்.

"அப்புறம் என்ன பாடுகள் ரமா?"

ரமாவுக்குப் பேச வார்த்தைகள் வரவில்லை. பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு பேசினாள்.... "எல்லோரும் சுகமாக இருக்கிறோம். விஶேஷமாக ஒண்டுமில்லை. நல்ல மழை பெய்யது. எங்கட வயல்காரனுக்கு சந்தோசம்"

கைலாஸ் இடைமறித்தான். "மழைப் புராணத்தை விடும். பாஸ்போட்டுக்கு வாரும்"

"பாஸ்போர்ட்டுக்கு நான் அப்னை பண்ணி போட்டன். அடுத்த சிழுமை கிடைக்குமென்று நினைக்கிறன்....."

"பாஸ்போர்ட் கிடைத்ததும் ஏஜன்ட்ட குடும்..."

"சரி நான் பிறகு பேசறன்..." என்றவாறு கைலாஸ் டெலிபோனை வைத்து விட்டான்.

நாட்கள் ஒடின. ரமாவிற்கு பாஸ்போர்ட் வந்தது. கைலாஸ் சொன்னபடி ரமா பாஸ்போர்ட்டை ஏஜன்டிடம் கொடுத்தாள். ஆனால் விசா கிடைக்கவில்லை. நாட்டின் நிலைவரத்தினால் ஞிஸ்ட்டாகப்

போனவர்கள் அகதிகளாக உரு மாறியதினால் ரீஸ்ட் விசா கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள். ரமா கைலாஸிற்கு குத்தம் மேல் குத்தம் எழுதிக் கொண்டேயிருந்தாள். அந்தக் குத்தங்கள் யாவும் பிரிவுத்துயரை அள்ளிச் சென்றன.

ரமா ஆஸ்திரேலியா போவாள் என்று எதிர்பார்த்த அம்மா, அவன் போகாததால், அவளின் தங்கை ராதாவுக்கு திருமண ஏற்பாடு செய்தாள். ராதாவின் பேருக்கு டெபாசிட் செய்திருந்த பணத்தை எடுத்து கல்யாண வேலைகளை கவனித்தாள். ஆனால் இன்றைய விலைவாசிக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தாள். ரமாவின் பெயரில் டெபாசிட் இருக்கிறது. அதில் கொஞ்சம் எடுத்து திருமணத்தை முடிக்கலாம் என்று அவன் நினைத்தாள். ஆனால் ரமாவிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்கப் பயந்தவாறு இருந்தாள். அம்மாவின் நிலையை உணர்ந்த ரமா டெபாசிட் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அம்மாவிடம் கொடுத்தாள். அந்தப் பணம் அவனுடைய கல்யாணத்திற்கு போடப்பட்ட பணம். அது கைலாக்கும் தெரியும். எல்லா விசயங்களையும் விவரமாக கைலாசிற்கு எழுதிப் போட்டாள்.

சரியாக இரண்டு கிழமைகளுக்குப் பின்னர் டெவிபோன் அழைத்தது. தம்பி ஐய்யா வீட்டிற்குப் போனாள் ரமா. டெவிபோனில் கைலாஸ்... "ஹ்லோ... ரமா..."

கைலாஸின் வழக்கமான குரல் இல்லை என்று ரமாவுக்குப் புரிந்து விட்டது.

"ரமா... யாரைக் கேட்டு டெபாசிட் பணத்தை எடுத்தீர்? நான் சாதி பார்க்காம, சீதனம் கேட்காம உம்மை மேரேஜ் செய்யலாம் என்றால், நீர் இப்படி செய்து விட்டீர். அந்த டெபாசிட் உன்ற மேரேஜாக்கு அப்பா போட்ட பணம்தானே. அதை எப்படி நீர் தங்கச்சி மேரேஜாக்குக் கொடுக்க முடியும்?. நான் இப்ப ஆஸ்திரேலியா பர்மணன்ட் ரிஸிடெண்ட் யான் நினைச்சா ஊருக்கு வந்து நல்ல வீடு, வளவோட வழவான பொம்பளையைப் பார்த்து மேரேஜ் பண்ணுவன்."

ரமாவின் கண்களில் கண்ணீர் முட்டியது.

"உமக்கு ரே வீக்ஸ் டைம்தாரன். அந்த டெபாசிட் இருபத்தையாயிரத்தை பேங்கில் போட்டு ரிஸிட்டை அனுப்பும் அது வந்தால் தான் உமக்கும் எனக்கும் கல்யாணம் புரியுதோ?" அதற்கு மேல் பேசாமல் டெலிபோனை வைத்து விட்டான் அவன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட ரமா வீட்டிற்குள் வந்தான். அவன் உள்ளத்தே இருந்த காதல் சின்னம் வெடித்துச் சிதறியது. முகத்தில் கறுப்புத் துணி போர்த்திய சோகத்திற்கு ஆளானாள்.

இரண்டு நாள் வீட்டிற்குள் இருந்த அவன் மூன்றாம் நாள் வேலைக்குப் போனாள். தைரியமாக இருப்பதாக அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவனை அறியாமல் சில தவறுகள் நடந்து விட்டன. இஞ்சினியர் கூப்பிட்டு அனுப்பினார்...

"என்ன ரமா நீர்தானே இந்த லெட்டர் அடிச்சது...?"

"ஓம்"

"நிறைய மிஸ்டேக்! என்ன விஷயம் உண்மையைச் சொல்லும்..."

ரமாவின் கண்கள் கலங்கி விட்டன. நடந்ததைச் சொன்னாள். இஞ்சினியர் அனுதாபத்தோடு சொன்னார்... "ஜயாம் சாரி ரமா. உட்காரும்."

ரமா உட்கார்ந்தான்.

"வெளிநாடு போற பொடியள் சிலர் இப்படித்தான் ரமா. கைலாஸ் அப்படி இருக்க மாட்டன் என்று நினைச்சேன். அவனும் மாறிட்டான் போல கிடக்கு. அகதி என்று பொய் சொல்லி வெளிநாட்டுல பர்மனெண்ட் ரிஸிடெண்ட் எடுத்ததும் மாறிப் போட்டான். கவலைப்படாதீர் ரமா. டேக் இட் ஈஸி! ஒன் வே யூ ஆர் லக்கி கேர்ஸ். போன வருஷம் மை பிரதர் டாட்டர் யூ.கே. பொடியனுக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்

கொடுத்தோம். தாலி கட்டின பிறகுதான் தெரியது அவனுக்கு எற்கனவே ஒரு யூ.கே. வைப்பும், ஒரு சைஸ்டும் இருப்பது. இப்ப பிரதர் டாட்டர் இங்கதான் இருக்கிறா..."

ரமாவிற்கு அப்போதுதான் தன் கழுத்தில் தாலியோ மோதிரமோ இல்லை என்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவனுக்கு ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. வீட்டிற்குப் போனாள். மளமளவென்று நாலு பக்கக் கடிதம் எழுதி கைலாஸைக்கு அனுப்பினாள். ஒரு நாள் டெலிபோன் வந்தது. இந்த டெலிபோன் வந்ததும் தம்பி ஜய்யா ஒடி வந்தார். உள்ளேயிருந்த ரமா அம்மாவிடம் சொன்னாள்.... "அம்மா நான் இல்லையென்று சொல்லுங்கோ" என்று சொல்லி விட்டு வீட்டிற்குள்ளே போனாள்.

தம்பி ஜயா டெலிபோனில் ரமா இல்லை வெளியே போய் விட்டாள் என்று சொன்னார். கைலாஸ் போனை வைத்து விட்டான். அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள்... "நீங்க ஏன் அழனும்? அழ வேண்டிய நானே அழிவில்லை. கைலாஸைக்கு பர்மனென்ட் ரிஸிடன்ட் கிடைச்சுட்டதாம். வேற பொம்பள வீடு, வளவோட பார்க்கப் போறாராம். டெபாசிட் காசை தங்கச்சி கல்யாணத்துக்கு என்னை கேட்காமல் எப்படி எடுத்துக் கொடுக்க முடியுமென்று என்னைக் கேட்கிறார். அந்த பணம் எனக்காக டெபாசிட் செய்ததாம். அதை ஏன் எடுத்தீர் என்று கைலாஸ் கேட்கிறார். அது மட்டுமில்லாமல் பதினெந்து நாளைக்குள் பணத்தை டெபாசிட் பண்ணா விட்டால் என்னை மறந்துவிடு என்று சொன்னார். தாலி கட்டும் முன்பே இந்த அதிகாரம். கட்டினால் என்ன செய்வாரோ? இவரை விட ஒப்பனா சீதனம் கேட்கிற மாப்பிள்ளை மேல். அம்மா எனக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை பார்! ரமா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அம்மா அழுதாள்.

- வீரகேசரி, 1990.

புதிய பிரமா

பூமித்தேகம் கூடாகிவிடக் கூடாதென்று இயற்கை விரித்து வைத்த குடையைப் போல் நிழல் போட்டவாறு நின்றது அந்த ஆஸ்மரம். ஆஸ்மரத்திற்கு தெற்கே போனால் மேலப்பாளையம்; வடக்கே போனால் கீழப்பாளையம். இரண்டும் ஒரே பாளையமாக இருக்கலாம். இரண்டிலும் ஒரே நிறம் - ஒரே மொழி - மனிதர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த மனிதர்களை ‘சாதி’ பிரித்து வைத்துள்ளது. மேலப் பாளையத்தவர்கள் உயர்ந்தவர்களாம், கீழப்பாளையத்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாம். விசிறிகள் விசுருமாப்போல ஆஸ்மரக் கிளைகள் அசைந்து காற்று வந்தது. அந்த அசைவில் பழுத்த இலையென்று மரத்திலிருந்து பிரிந்து பூமியை தஞ்சமடைந்தது. அதே போன்று ஒரு இலை அந்த மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்த அந்தக் கிழவியின் மடியில் விழுந்தது. பழுத்த பழுத்தைப் பார்த்து பழுத்த இலை சிரிக்கிறதோ! மேலே போக ‘விசா’ வாங்கிவிட்ட அடையாளமாக தலைமுடி ‘வெள்ளை’யாய் சிரித்தது. முகத்தின் தோல், காய்ந்த முந்திரிப்பழமாய் இருந்தது. கைகால்களின் நரம்புகள் வெளியே தெரிந்தன. கிழவிக்கு வயது அறுபதுக்கு மேலே இருக்கும். ஆயினும் அவள் முகத்தில் இன்னமும் பிரகாசம் மிதந்தது. அதைத்தான் ‘தெய்வீகக்களை’ என்கிறார்களோ!

மேலப்பாளையத்திற்கு போகிற பாதையை கிழவி பார்த்தான். கண்கள் தெளிவாகத்தான் இருந்தன. கண்ணாடி இல்லாமலேயே ‘சின்ன எழுத்து’ப் பார்ப்பாள். படிக்கத்தான் தெரியாது. லேசாக

கண்களை மூடினாள். தூங்க அல்ல... பகலில் தூங்குவது அவள் பழக்கமல்ல. மூடிய கண்களுக்குள் யோசனை, ஒரே யோசனை...

நேற்று ராத்திரி ஒரு மணியிருக்கும். ஊரே வீட்டுக்குள் முடங்கி, அடங்கிக் கிடந்தது. நாய்கள் மட்டும் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த சத்தத்தை மீறி ஒரு குரல்... கிழவின் குடிசைக்குள் நுழைந்தது.

"பாட்டே! பாட்டே!"

கிழவிக்கு லேசான சத்தம் கேட்டாலும் விழிப்பு வந்துவிடும். தலையண்ணக்கு கீழே இருந்த டார்ச் ஸலட்டை எடுத்து வெளிச்சம் போட்டாள். பாட்டரிக்கு ஆயுள் குறைந்து விட்டது. மங்கஸாக எரிந்தது. இருட்டுக்கு பரவாயில்லை. அந்த டார்ச் மலேசியக்காரர் கிராமத்துக்கு வந்தபோது கொடுத்துவிட்டுப் போனது. அவர் மகனுக்கு இவள்தான் பிரவசம் பார்த்தாள். கதவைத் திறந்தாள். வெளியே மாயன் நின்றான். அவள் மனதுக்குள் மின்னஸாய் வெட்டுக்கள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

"என்ன மாயா, இந்த நேரத்தில?"

"பொஞ்சாதிக்கு வயித்து வலி பாட்டே..." என்று இழுத்தான் மாயன். அதற்கு மேல் அவனால் பேச முடியவில்லை.

கிழவின் கண்கள் சுழன்றன. ஆங்காங்கே தெருவிளக்குகள் நடனமாடன எரிந்தும் எரியாமலும்...

"ஊரு கட்டுப்பாடு தெரியும் இல்ல! நா எப்படி வருவேன்? டவுனுக்கு போவலாமே!"

"வார வெசாழுக் கெழும் தான் தேதி பாட்டே! ஆனா அதுக்குள்ள வலி வந்திருச்சி... கையில் காகம் இல்ல பாட்டே... டவுனுக்கு எப்படி போவேன் பாட்டே?..."

'பாட்டீ, பாட்டீ' என்று அவன் சொன்னது கிழவி மனதை என்னவோ செய்தது.

"நீ சொல்ரதெல்லாம் சரி... ஆனா ஊரு கட்டுப்பாட மீறி எப்படி உன் ஊருக்கு வருவேன்?... சொல்லு..."

மாயனின் கண்களில் நீர் கிளம்பின. அது இருளிலும் கிழவிக்குத் தெரிந்தது.

"பாட்டீ! நீங்க வரலேண்ணா என் பொஞ்சாதிய காப்பத்தவே முடியாது. இனிநாடவனுக்கு போயிவண்டி வந்து அவன் கூட்டிகிட்டு... அவ தாங்க மாட்டா... என் பொஞ்சாதிய காப்பாத்துங்க" என்ற மாயன் கிழவியின் கால்களில் விழுந்து விட்டான். ஒரு விநாடி அதிர்ந்து போன கிழவி கீழே குனிந்து அவனைத் தூக்கிவிட்டு யோசித்தான்.

இந்த முப்பது வருசமாக கிழவி எத்தனையோ பிரவசம் பார்த்திருக்கிறான். எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்திருக்கின்றன. பிரவசம் பார்ப்பது தொழில் என்று வாழ்ந்தாலும் அதற்கு மேல் சில கடமைகள் வைத்திருந்தான். போகிற இடத்தில் 'குடும்பக்கட்டுப்பாடு' புத்திமதிகளையும் சொல்லி வந்தான்.

ஒரு தடவை பக்கத்து கிராமத்தில் அம்மாசி என்ற விவசாயி வீட்டுப் பிரவசத்திற்காகப் போயிருந்தான். ஐந்து குழந்தைகள்... ஆறாவது பிரவசம்... பிரவசம் முடிந்த கையோடு அம்மாசியைக் கூப்பிட்டு திட்டனான்....

"அம்மாசி! உடம்புல தெம்பு இருக்குதுன்னு வருசா வருசம் புள்ள பெத்துக்கிற.... இது பெரிய காரியம் இல்ல... இனிதான் ஒனக்கு பிரச்சினையே இருக்கு... கடேசி வரைக்கும் காப்பாத்தனும். நாடு இருக்கிற நெலமைக்கு ரெண்டே போதும். நீயோ ஆறு பெத்திட்ட. வானம் பார்த்த பூமியில் நீ இருக்கிற! மழை பெஞ்சாதான் உன் மனசில சந்தோசம் வரும்... சொந்த பூமியும் இல்ல. குத்தகை பூமி... இதுதான் கடைசி. இனிமே கூப்பிட்டா நா வரமாட்டேன். சொல்லிப்பட்டேன்..."

ஒரு வருடத்திற்கு பிறகு அம்மாசி ஒரு நாள் கிழவியின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். அவனைப் பார்த்ததுமே கிழவிக்கு புரிந்து விட்டது. ஏழாவதிற்கு வந்திருக்கிறான் என்று.

"நா சொன்னது சொன்னதுதான்.. வேற யாரையும் பாரு...!" அம்மாசி கெஞ்சினான். கடைசியில் அவனிடம் மாரியம்மன் கோயிலில் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு பிரவசம் பார்த்தான். அதற்குப் பிறகு அவனுக்குப் பிள்ளைகளே பிறக்கவில்லை. பிறகுதான் அவன் குடும்பக்கட்டுப்பாடு ஆபரேசன் செய்தது தெரியவந்தது. கிழவி கண்டு கொள்ளாமல் இருந்தால் பத்துக்கு மேலே பிள்ளைகள் இருக்கும். அம்மாசி அப்பனுக்கு பதினாறு பிள்ளைகளாம்...

அந்த அம்மாசிகூட அவன் காலில் விழவில்லை... இவனோ விழுந்து விட்டானே! ஊர்க்கட்டுப்பாடு அவன் நினைவிற்கு வந்தது. சின்னைப் பிரச்சினை. மேலத் தெரு பையன் கீழத்தெரு பெண்ணை காதலித்தான். அந்த காதலுக்கு இருபக்கமும் ஆசிர்வாதம் கிடைக்கும் என்பது குதிரைக் கொம்பு. யோசித்தான் பையன். ஒருநாள் இரவு கீழத்தெருவிற்கு வந்து பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு டவுனுக்கு ஒடிவிட்டான். விழந்ததும்தான் இரு பாளையத்திற்கும் 'விஷயமே' தெரிந்தது. மேலப் பாளையத்தார் இது கீழப்பாளையத்தாரின் வேலை என கற்பனை செய்து கூட்டத்தை திரட்டிக் கொண்டு எரியலையாக கிளம்பியபோது டவுனில் இருந்து 'போலிஸ்' வந்துவிட்டது. மோதல்கள் தடுக்கப்பட்டன. இதற்கிடையில் ஒடிப் போனதற்கு இருவர் மட்டுமே காரணம் என்று அறிந்த மேலப்பாளையத்தினர் தங்கள் நடவடிக்கைகளை அடக்கிக் கொண்டு ஒரு முடிவு மாத்திரம் எடுத்தார்கள். மேலப் பாளையத்துக்காரர்கள் இனி கீழப்பாளையத்தோடு எந்தத் தொடர்பும் கொள்ளக் கூடாது. இதுதான் அந்த ஊர்க்கட்டுப்பாடு...

கிழவி மேலப்பாளையத்தில் இருக்கிறான். எப்படி கீழப்பாளையத்திற்குப் போவது? கிழவியின் மனச தராச முள்ளாக ஆடியது...

"பாட்ட! நீ வரலேன்னா ஒரு உசிர் இல்ல. ரெண்டு உசிர் போயிரும்..."

அழுது கொண்டே அந்த வார்த்தைகளைக் கொட்டினான் மாயன். அந்த வார்த்தைகள் கிழவியின் நெஞ்சில் மின்னலாய் வெட்டின மிண்டும் மீண்டும்...

அவன் பிரவச வேலை படிக்கவில்லை. கிராமத்தில் பிரவசம் பார்த்த ஒரு கிழவிக்கு துணையாக வேடிக்கையாக போய் வந்தாள். அவனின் துணை கிழவிக்கு பிடித்துவிட்டது. ஒருநாள் அந்தக் கிழவி 'நீயே என் இதை கத்துக்கக் கூடாது' என்று கேட்க அவன் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் கிழவியின் சிஷ்யையானாள்... முதல் பிரவசம் அவனை பார்க்க வைத்த போது ஒரு உறுதி சொல்லிக் கொடுத்தாள் கிழவி...

இந்தா பாரு! இது உசிர் சம்பந்தப்பட்ட வேல... காசை பெருசா எதிர்பார்க்காதே... மனசில அசிங்கம் இல்லாம செய்யிர வேல! ஒலகத்தையே படைக்கிற பிரமாவுக்கு ஒதவற வேல! குடுக்கிறத வாங்கு... யார் கூப்பிட்டாலும் போ! எதுயும் எதிர்பார்க்காம எந்த பேதமும் இல்லாமதான் பிரம்மா படைக்கிறான். ஆனா மனுசன்தான் புன்ள பொறந்ததும், சாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம் பூசி வைக்கிறான்... நமக்கும் பிரமனுக்கும் தான் சம்பந்தம்... இந்த மனுசனுங்களோட இல்ல! புரியதா?..."

இந்த 'வேதத்தை'த்தான் அவன் இன்றுவரை பின்பற்றுகிறான். நாலு ஊரிலும் நல்ல பேர்... எதைத் தொட்டாலும் சுகமான முடிவு... டாக்டர்களே தடுமாறிய பிரவசத்தை சுகமாக்கியிருக்கிறான்.... அவன் முடியாது என்றால் பிரம்மா முடியாது என்று சொன்னது போல்...

கிழவி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். குடிசைக்குள் போய் சிறிய பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். டார்ச்சை மாயனிடம் கொடுத்தாள். அவன் முகத்தில் மெல்லியதாய் நம்பிக்கையின் கோடுகள் மிதந்தன. பின்னையே பிறந்துவிட்ட நம்பிக்கை...

கீழ்ப்பாளையத்திற்கு இருட்டில் போன கிழவி பிரவசம் பார்த்து முடித்தபோது விடிந்துவிட்டது. கீழ்ப்பாளையமே கையெடுத்துக் கும்பிட்டது. பிறந்த குழந்தைக்கு 'உதயராசா' என்று பெயரும் வைத்தாள். உதயத்தில் பொறந்தவன்... வெளிச்சத்தோட வந்தவன் ராசாதானோ!

கிழவி மேலப்பாளையத்திற்குத் திரும்பியபோது அவளை எதிர்கொண்டு ஒரு கூட்டமே கூடியிருந்தது. அவளின் குடிசையை மறித்துக் கொண்டு இன்னும் சிலர் நின்றனர்.

"ஏய்! கெழவி... எங்க வந்த?"

நிச்சயமாய் அவள் கையால் பிறந்தவன் எவனோதான் அப்படி கூப்பிடுகிறான்.

எப்ப கீழ்ப்பாளையத்தில் கால் வைச்சியோ நீயும் கீழ்சாதிதான். இனி இங்க ஒனக்கு எடம் இல்ல. போயிரு... ஊருக்குள்ளே இருக்காதே!"

முடிவே எடுத்து விட்டார்கள். ஆனாலும் கிழவி தெரியத்தை இழக்கவில்லை. நறுக்குத் தெரித்தாற் போல் பேசினாள்...

"நீங்கள்ளாம் என் கைபட்டு பொறந்த புள்ளைக. நா சொல்ரதை கேளுங்க... நா எந்த சாதியயும் தூக்கவோ தாக்கவோ போகல்ல... பொறக்க போற உசிரை காப்பாத்ததான் போனேன். ஒரு நாட்டுக்கும் இன்னொரு நாட்டுக்கும் சண்டை நடந்தா ஆஸ்பத்திரி, ஸ்கூல், கோயில் மேல குண்டு போடக்கூடாதுங்கிற மாதிரி உசிரை காப்பாத்த எந்த கட்டுப்பாடும் இல்ல! பிரம்மனோட யாரும் போட்டி போட முடியாது!"

"கெழவி! ஒன் கதவெல்லாம் இனி வேணாம். நீ இனி ஊருக்குள்ள வராத."

வெறி வந்தவர்களிடம் நெறி இருக்குமா என்ன? வார்த்தைகள் தடித்தன. முடவான முடவில் அவர்கள் இருந்தார்கள். இனி பேசிப் பயன் இல்லை என்ற முடவுக்கு வந்த கிழவியும் ஒரு முடவுக்கு வந்தாள். அவர்களிடம் கேட்டு தன் குடிசைக்குப் போய் தன் சொத்தாக இருக்கிறதை ஒரு மூட்டையாக கட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்த கிழவி ஏதோ சொல்ல நினைத்துவிட்டு பிறகு அவர்களை ஒரு பார்வை மட்டும் பார்த்துவிட்டு கீழ்ப்பாளைத்தை நோக்கி நடந்தாள். அங்கே அவனுக்கு ரத்தினக் கம்பளம் விரிக்காத வரவேற்பு!

கீழ்ப்பாளையமே கூடியது. கிழவியை ஊரோடு வைத்துக் கொள்ள தீர்மானித்தது. கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு குடிசையை துப்புரவு செய்து கிழவிக்கு கொடுத்து விட்டார்கள்.

அந்தக் கிழவிதான் நிழலுக்காக அந்த ஆஸ்மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அந்த ஆஸ்மரம் எந்த பாளையத்திற்கும் சொந்தமல்ல. இருதரப்பாரும் உட்காரலாம். ஊர்க்கட்டுப்பாடு இருப்பதால் மேலப்பாளையத்தினரில் பலர் கிழவி முகத்தைப் பார்ப்பதோடு சரி... எவரும் துணிந்து பேசவில்லை. கிழவியைத் தேடி மேலப்பாளையத்திற்கு வருகிற கார்களை கீழ்ப்பாளையத்திற்கு திருப்பி விட்டார்கள். ஊர்க்கட்டுப்பாட்டில் அவனுக்கு நஷ்டம் இல்லை; கஷ்டமும் இல்லை. எப்போதும் போலவே இருந்தாள்.

காலம் கரைந்தது. கார்த்திகை மாதத்தில் இரண்டு நாட்கள்... அடை மழை. ஒரு நாள் இரவு கிழவியின் குடிசையின் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்து டார்ச் ஸைட் வெளிச்சத்தில் 'யாரெ'ன்று பார்த்தாள். மேலப்பாளையத்தில் இருக்கிற கோயில் கணக்கப் பின்னள்... கிழவிக்கு 'திக்'கென்றது. என்ன என்பதுபோல் பார்த்தாள்.... வழக்கமான புராணம்தான்... 'மனைவிக்கு வயிற்று வலி... பிரவசம் பார்க்க வேண்டுமாம்...' கிழவி நேசுடியாகவே விஷயத்திற்கு வந்தாள்... 'ஊரு கட்டுப்பாடு தெரியுமில்லை?..."

"தெரியும் பாட்டு... ஆனா இந்த நேரத்தில் எங்கதான் போவேன்?... ஊரைவிட உசிர் பெருகும்மா..."

கிழவி சூடாக பதில் கொடுத்தாள்... "இதை எனக்கு நீ சொல்லியா..."

"ஊரே ஒரு பக்கம் இருக்கிற நேரம் நான் என்ன செய்வேன்?... நடந்ததுதான் ஒனக்கு தெரியுமே!.... என் பொஞ்சாதியையும் புள்ளையும் நீதான் காப்பாத்தனும்..."

"ஊரு கட்டுப்பாடு இருக்கு... அதான் ரோசன பண்ணுவேன்..."

கணக்கப்பிள்ளை நம்பிக்கை இழந்தார்.

"என்ன செய்ய பாட்டு! என் பொஞ்சாதியும் வயித்தில் உள்ள புள்ளையும் சாகனும்னு இருந்தா யாரு என்ன செய்ய முடியும்?..." என்று முன்னுமனுத்தவாறு அவர் நடந்தார்.

கிழவியின் நெஞ்சில் ஒரு மின்னல்... 'பிரம்மனுக்கு துணையாக உயிரைக் காப்பத்துருத்தான் உன் வேல...'

"நில்லுய்யா நானும் வாரேன்..."

குடிசைக்குள் போன கிழவி மருந்துப் பெட்டியோடு திரும்பி வந்து மேலப்பாளையத்தை நோக்கி நடந்தாள். சில மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகு குடிசைக்கு வந்தாள். சுகப்பிரவசம்... பிறந்தது ஆண் குழந்தை வேறு... கிழவியை தெய்வ நிலைக்கு உசத்தினார் கணக்கப்பிள்ளை. மழை இன்னமும் தூறிக் கொண்டிருந்தது. மேலப்பாளையத்திற்குப் போனது யாருக்கும் தெரியாது என்று அவர் நினைத்திருந்தாள்.

விடிந்திருந்தது. மழை விட்டிருந்தது. ஆயினும் கிழவியை பிரச்சினை விடவில்லை. குடிசை முன்னே ஒரு கூட்டம். கீழ்ப்பாளையத்துக்காரர்கள் பலர் கூடியிருந்தார்கள். வெளியே வந்த கிழவிக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது. நேரடியாகவே பேசினாள்.

"நீங்க ஏன் வந்திருக்கீங்கன்னு எனக்கு தெரியும். ராத்திரி மேல பாளையத்துக்கு ஏன் போனேன்னு கேக்க போற்றுக்க... நானே சொல்ரேன்... நானா போவல்ல... ராத்திரி மழையில் நனைஞ்சிகிட்டு கோயில் கணக்கப்புள்ள வந்தார். பொஞ்சாதிக்கு பிரவசம் பார்க்கனும்னு சொன்னாரு.. நா போவலேன்னா ரெண்டு உசிரு போயிரும்னாரு... ரோசன பண்ணி பார்த்தேன். புதுசா பொறக்கப் போற உசிருக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நம்ம கட்டுப்பாட - சண்டைய ஏன் அந்த சீவனுக்கிட்ட காட்டனும். எனக்கு இந்த தொழில் சொல்லி தந்த அம்மா படைப்பு தொழில் செய்யிர பிரமனுக்கு ஒதவியா எப்பவும் இருக்கனும்னு சொல்லியிருக்காங்க அதான் போனேன்..."

கீழிப் பாளையத்தினர் மென்னமாக இருந்தார்கள். கிழவிகுடிசைக்குள் போனாள். சில நிமிடங்களில் வெளியே வந்தாள். அவனின் கையில் மருந்துப் பெட்டி, இடுப்போடு சிறிய துணி மூட்டை.

"மேல பாளையத்துக்கு போவேன்னு நெனைக்க வேணாம். இனி ரெண்டு பாளையத்துக்குமே எந்த காரணம் கொண்டும் பிரசவத்திற்குக்கூட வரமாட்டேன். ரெண்டு பாளையத்திலையும் சில மாசத்தில் பிரசவ வேலை இருக்கு, என்னைக்கி ரெண்டு பாளையமும் முன்ன மாதிரி இருக்கீங்கனோ அப்ப வர்ரேன். சாதிக்காக சண்டை போடுற்றுக்க... புள்ள பொறக்கிற நேரம் எந்த சாதி கொடியும் இல்ல. தொப்புள் கொடிதான் இருக்கும். அதை அறுத்துருவோம். ஆனா வெளிய வந்தோன்ன அந்த பச்சை புள்ளைக்கி சாதிக்கொடி, சமயக் கொடி எல்லாம் குடுக்கிறேங்க, காட்டுறேங்க. என் கடமை தொப்புள் கொடிய அறுத்து புள்ளய வெளிய கொண்டாரதோட முடியது. புரியதா?" என்ற கிழவி சுற்றும். முற்றும் பார்த்துவிட்டு கம்பீரமான குரலில் சொன்னாள், "ரெண்டு பாளையத்துக்காரரும் சேர்ந்து வாங்க. நான் ஊருக்குள்ள வர்ரேன்..."

எவருடைய எந்த பதிலையும் கேட்க விரும்பாதவன் போல வேகமாக நடந்தாள் கிழவி.

காற்றில் ஆடும் கூரைகள்

மேல்திசையில் கதிரவன் சிவப்பாகிச் சரிந்து கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில், அந்தக் கிராமமே ஜயனார் கோயில் மைதானத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது. அதில் நடுநாயகமாக உட்கார்ந்திருந்தார் 'மீசைக்காரத் தாத்தா'. அவரைச் சுற்றி இளக்கம் பெரிசுமாகச் சிலர்.... பெண்களெல்லாம் ஒரு பக்கமாய், ஆண்களெல்லாம் இன்னொரு பக்கமாய் கோடுகள் நிலத்தில் போடாமலே தனித்தனியாக இருந்தார்கள். எல்லோருக்கும் பின்னால் முதுகுகளில் மறைந்தவாறு வாண்டுகள் ஆங்காங்கே உட்கார்ந்திருந்தன. எவரும் நிற்கவில்லை. நிற்கக்கூடாது என்பது எழுதப்படாத சட்டம். எல்லோரின் முகமும் கேள்விக் குறிகளாய் வளைந்திருந்தன.

எப்போதாவதுதான் இப்படிக் கிராமமே 'கட்சி' இல்லாமல் 'சாதி'இல்லாமல் கூடும். அப்போதெல்லாம் மீசைக்காரத் தாத்தாதான் அதற்குத் தலைவர். அவரை எவரும் 'ஒட்டு' போட்டுத் தெரியவில்லை: ஒட்டு போடாமலே தலைவரானார்....

"யாரும் வரணுமா?" மீசைக்காரத் தாத்தாவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சாமிப்பிள்ளை கேட்டார்.

"எல்லோரும் வந்துட்ட மாதிரித்தான் தெரியது." அது ஒரு குரல். அதை வெட்டியது போல் ஒரு குரல் பதறியது... "நம்ம சிலோன் கண்டிக்காரர் வந்திட்டாரா?"

'சிலோன்'என்கிற இலங்கையைக் கைகழுவி விட்டு, அவர் இந்தியாவிற்கு வந்து இருபது வருடமாகிறது. ஆனால் அந்தப் பெயர் மட்டும் இன்னும் போகவில்லை.

"அவரு ஊர்ஸயே இல்லேப்பா... மருமக ஷட்டுக்குப் போயிருக்காரு!"

மீசைக்காரத் தாத்தா மென்ளமாய்க் கேட்டார்..."கூட்டத்த தொடங்கலாம் இல்ல..."

ஏக குரவில் அதற்குச் சம்மதம் கிளம்பியது.

மீசைக்காரத் தாத்தா பேசவாயெடுத்தார். அதற்குள் அவர் மூக்கைத் தொட்டது பீடிப்புகை நாற்றம். மென்ளமாய் இருமினார்.

"யாருப்பா அங்க பீடி குடிக்கிறது? மனுசன் இருக்க முடியல்ல. ஒரே நாத்தம்!"

சாமிப்பிள்ளை சத்தம் போட்டார். பீடியைப் பற்ற வைத்தவன், அவசர அவசரமாயப் பீடியை நிலத்தில் தேய்த்துக் காதில் செருகினான்.

"கூட்டம் முடியற வரைக்கும் தயவு செஞ்சு யாரும் பீடி புடிக்காதீங்க. வெத்தல் போடதீங்க. நம்ம தாத்தாவுக்குப் புடிக்காது..." மீசைக்காரத் தாத்தாவின் பக்கத்தில் இருந்த தபால்காரர் சொன்னார்.

தாத்தாவுக்கு முன்னே 'மீசைக்காரத் தாத்தா' என்று சொல்ல எவருக்கும் தெரியயில்லை. காணாத இடத்தில் சின்ன வாண்டுகூட 'மீசைக்காரத் தாத்தா' என்று சொல்லும். கண்டால் 'தாத்தா'. அவரின் மீசைக்கு ஒரு 'கதை' உண்டு. அவர் 'சாதியில்' எவரும் மீசை வைப்பதில்லை. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மகாத்மா காந்தியோடு அகிம்சை போராட்டத்தில் கைகோர்த்த அவர், தனக்கு மீசை இல்லாமல் இருப்பதே ஒரு 'சாதி'யை ஞாபகப்படுத்துவதாக என்னி மீசை வைத்துக் கொண்டார். அன்று 'கறுகறு' என்ற மீசையில் இருந்த அவருக்கு 'மீசைக்காரக் கைலாசம்' என்று இந்த ஊர் பெயர் வைத்தது. மீசையின் நிறம் மாற இப்போது 'மீசைக்காரத் தாத்தா'

வானில் பறவைகள் வட்டமாகப் பறந்தது. தெளிவாகக் கேட்கிற அளவுக்கு அழைதி ஆங்கோ...

ஒரு தடவை கண்களைச் சுழலவிட்ட தாத்தா எங்கோ ஒரு மூஸையில் மறைந்தவாறு உட்கார்ந்திருந்த ராமையாவைப் பார்த்து விட்டார்.

"ராமையா! இதுதானே வேணாங்கறது? இந்த ஊர்ல் எல்லாரும் ஒண்ணுதான்.. கொஞ்சம் முன்னாடி வா..."

ராமையா ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து விட்டுப் பிறகு ஏதோ நினைத்தவனாகச் சிறிது முன்னேறித் தாத்தாவின் பார்வை படும்படியாக உட்கார்ந்தான்.

மீசைக்காரத் தாத்தாவிற்கு மனக்குள் சிறு மகிழ்ச்சிப் பொறி... இவர்கள் முன்னேறத்தானே காந்தி காலத்தில் இருந்து போராடுகிறோம்? ரேடியோ, சினிமா, டெவிவிஷன் வந்தாலும் இந்த 'சாதி' இன்னமும் அசையாமல் இருக்கிறதே அவர் மனசில் ஒரு விநாடி.... அவர்கள் கோயிலுக்குள் போக, கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்க, நடத்திய போராட்டமெல்லாம் ஒரு திரைப்படமாய் ஒடி மறைந்தது.

ஒரு பெருமுச்செறிந்துவிட்டு மீசைக்காரத் தாத்தா பேசத் தொடங்கினார். "நாம என் இங்க கூடியிருக்கோம்னு உங்க எல்லாருக்கும் தெரியும். இருந்தாலும் இது வரைக்கும் நடந்ததைச் சுருக்கமா சொல்றேன்..."

அம்நியும் பறக்கும் ஆடிக்காற்று... மழலைகள் அந்தக் காற்றுக்குப் பயந்து பள்ளியில் கூடியிருந்தார்கள். வாத்தியார் தமிழ் எழுத்துக்களை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். வெளியே அறிவுக் கண் திறக்கிற முயற்சியே பொறுக்காதது போன்று அவ்வப்போது ராட்சதக் குரல் எழுப்பியது காற்று.

கரும்பலகையில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் அந்த வாண்டுகளோடு போராடுக் கொண்டிருந்தன. வாத்தியார் காற்றையோ அதன் உறுமலையோ கவனிக்காது பாடத்தில் கண்ணாய் இருந்தார்... ஓர் அரைப் பாவாடை மழலை எழுத்தை அடையாளம் காட்ட முடியாது பெஞ்சின் மேல் நின்று கொண்டு 'முழி'த்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னொரு மழலை விழுங்கியும் விழுங்காமலும் தட்டுத் தடுமாறி எழுத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அதன் குரல் வெளிக் காற்றின் இரைச்சலில் கரைந்தது.

"சத்தமா சொல்லு.... சத்தமா சொல்லு...." என்று சத்தம் போட்டார் வாத்தியார்.

வெளியே வீச்கிற காற்றில் மனமொன்றிய ஒரு வாண்டு வெளியேயும் உள்ளேயும் பார்ப்பதுமாக இருந்தது. திடீரென்று அந்த வாண்டு அலறியது.... "சார்!சார்! நம்ம ஸ்கூல் கூரை காத்தில் ஆடுது சார்!"

எல்லோரும் மேலே பார்த்தார்கள். வாத்தியாரும் பார்த்தார். ஆம்! அந்தக் கூரை காற்றில் அசைந்தது. சில நிமிடங்கள் தொடர்ந்து பார்த்தார். காற்று அசையும் போதெல்லாம் அந்தக் கூரையும் அசைந்தது. வாத்தியாரின் மனசில் ஒரு பயம் கவ்வியது..."எல்லாரும் விட்டுக்குப் போங்க. இனி ஸ்கூல் இல்லை..."

வாண்டுகள் ஆடுகிற கூரையைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் வெளியே ஒடுவதில் குறியானார்கள். வாத்தியார் ஒடிப் போய் மீசைக்காரத் தாத்தாவையைப் பார்த்தார். அடுத்த சில நிமிடங்களில் கிராமமே ஸ்கூலுக்கு வந்து பார்த்தது. ஆம்.....! அந்தக் கூரை ஆடத்தான் செய்கிறது.

மீசைக்காரத் தாத்தாவின் தலைமையில் பஞ்சாயத்து ஆபீசுக்குப் போனார்கள். அவாகள் போன நேரம் கமிசனர் இல்லை. கமிசனர் இருக்கிற நேரத்தில் போனால் ஆடிட் நேரம். சந்திக்க முடியாது என்ற

பதில். பதறியவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி வாத்தியாரை வைத்து, மனு எழுதி எடுத்துக் கொண்டு, பிறிதொரு நாள் பஞ்சாயத்துக் கமிசனரைப் பார்த்தார்கள்.

மனுவை வாசிக்காமலே அதை வாங்கிக் கொண்டு பதில் சொன்னார் பஞ்சாயத்துக் கமிசனர். "இந்த வருசம் லொகேட் பண்ணினதுக்கே பணம் போதல்ல. அடுத்த வருசம் பார்ப்போம்!"

மீசைக்காரத் தாத்தா மென்ன பிரச்னையைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். "இது குழந்தைங்க உசர் பிரச்னை. ஒடனே ஏதாவது செய்யணும். நீங்க மனச வைச்சா முடியுங்க...!"

"அப்படினா கலெக்டரைப் பாருங்க. எமர்சென்சிக்குப் பணம் அவராலதான் ஒதுக்க முடியும்..." பஞ்சாயத்துக் கமிசனர் மெல்ல அவர்களிடமிருந்து நழுவ, அவர்கள் அப்போதே கலெக்டர் ஆபீசுக்குப் படையெடுத்தார்கள். அப்போதெல்லாம் அவர்களுக்குக் கலெக்டர் இல்லை என்கிற பதில் தயாராக இருந்தது. ஒரு முறையல்ல எட்டு முறையும் போய் அதே பதில்தான். கடைசியில் மனுவை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு கலெக்டரைச் சந்திக்க முடியாமல் ஊர் திரும்பினார்கள்.

பதில் இன்று வரும் நாளை வரும் என்று ஆர்வமாய்ப் பல நாட்கள் காத்திருந்தார்கள். மீசைக்காரத் தாத்தா பொறுமையாய்க் காரியம் பார்த்தார். அவரோடு போய் வந்த சிலருக்கு அவரின் 'பொறுமை' பிடிக்கவே இல்லை. 'சாட்டமாட்ட'யாகவே மனுமனுத்தார்கள். "காந்தி காலத்து கெழவன்கள் தலைவரா வைச்சா அங்கேயும் இங்கேயும் லோல் பட வேண்டியதுதான்..."

ஒரு காதில் வாங்கிய மீசைக்காரத் தாத்தா மறு காதில் விட்டுவிட்டார்.

ஆடிமாதம் போய் ஆவணி வந்தது. காற்று குறைந்து விட்டாலும் பஸ் பிள்ளைகளை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பவே இல்லை கூரைக்குப் பயந்து...

அன்றும் ஊர் கூடியது. வாத்தியார்தான் கூட்டத்தைக் கூட்டினார். மீசைக்காரத் தாத்தா சோகமாக இருந்தார். கூட்டத்தில் காரசாரம் இருந்தது. பஞ்சாயத்துக் கமிசனர், கலெக்டர் தலைகள் உருட்டப்பட்டன. அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்ற கேள்வியே அப்போது எழுந்து நின்றது.

அந்தக் கூட்டத்தில் ரங்கன் ஒரு கோரிக்கையை வைத்தான். அவன் ஆளும் கட்சியாக வரத் துடிக்கிற கட்சியில் உறுப்பினர். இந்தப் பிரச்னையில் தன் மூக்கை நுழைத்து ஆதாயம் தேடப் பார்த்தான்.... "தாத்தா! மனு எழுதிபோட்டோன்னா நம்ம ஸ்கூலுக்குப் புதுக்கூரை வராது. அதுக்குப் போராடனும். நம்ம போராட்டம் எல்லாப் பேப்பர்ஸும் முன் பக்கத்தில் வரனும். அப்பதான் புதுக்கூரை வரும். நான் ஒரு யோசனை சொல்லேன். கலெக்டர் ஆபீசுக்கு முன்னே மறியல் செய்வோம்..."

கூட்டத்தின் ஒரு பகுதிக்கு அவன் யோசனை சரியாகவே பட்டது. எத்தனை நாளைக்குத்தான் மனுவைத் தூக்கிக் கொண்டு அலைவது?

"மீசைக்காரத் தாத்தா இடையில் குறுக்கிட்டுப் பேசினார்... "இந்தச் சின்ன விசயத்துக்கு பெரிய போராட்டம், மறியல் வேணாம்!"

அவரை எதிர்க்க பெருவாரியானவர்களுக்குப் பயம். அவரால் அந்த ஊருக்கு மரியாதை மட்டுமல்ல, பல நன்மைகளும் கிடைத்திருக்கின்றன.

"புதுக் கலெக்டர் வந்திருக்காராம். அவரை எப்படியாவது பார்க்கிறேன். எம்.எல்.ஏ. எம்.பி.க்களையும் பார்க்கிறேன். ரெண்டே ரெண்டு வாரம் டைம் குடுங்க. நாட்டுச் சுதந்திரத்தையே அகிம்சையில் வாங்கினோம். ஒரு ஸ்கூல் கூரைக்காக மறியல் வேண்டாம். இதுதான் என் கடேசி முயற்சி!"

அன்றைய கூட்டமும் மீசைக்காரத் தாத்தாவை நம்பியது. ஆனால் அந்தக் கூட்டம், தனக்கு விடப்பட்ட சவாலாக நினைத்தார் அவர். தாம் இதுவரை நம்பிவந்த பாதை மீதே அவருக்குச் சந்தேகம்.

அகிம்சையில் வந்த சுதந்திரத்தில் ஒரு ஸ்கூல் கூரைக்காகப் போராட வேண்டியிருக்கிறதே!... ஆனாலும் அகிம்சை வழியில் வென்று காட்ட வேண்டும் என்பதில் கறுசுறுப்பானார். பல மனுக்கள் தயார் செய்து கொண்டு, தொகுதி எம்.எல்.ஏ.வைப் பார்க்க பல தடவை போனார். போகும் போதெல்லாம் அவர் ஊரில் இல்லை, சட்டமன்றம் வீட்டிலோ இருக்கிறது? எம்.எல்.ஏ. கையில் கொடுக்க வேண்டிய மனுவை, எம்.எல்.ஏ. வீட்டில் கொடுத்து விட்டு வந்தார். எம்.எல்.ஏ.வைப் பார்க்க இப்படியென்றால் எம்.பி.யை மட்டும் பார்க்க முடியுமா? சென்னையாவது பக்கத்தில்தானே இருக்கிறது... டில்லி தூரதேசம் அல்லவா...? மனு எம்.பி.யின் தம்பியிடம் போயிற்று.

புதுக் கலெக்டரை அதிர்ஷ்டவசமாக சந்தித்தார் தாத்தா. மனுவைக் கொடுத்துப் பேசியபோதே அவர் கண்ணில் புதுக்கூரை ஸ்கூலில் இறங்குவது போன்ற சினிமா ஓடியது. அதற்கேற்றாற்போல் மனுவைப் பார்த்து நடவடிக்கை எடுக்கிறேன் என்பதோடு புன்னைக்கத்தார் கலெக்டர்.

மீசைக்காரத் தாத்தா நம்பிக்கையில் இருந்தார். ஆனால் அந்த நம்பிக்கை நாளாக நாளாக உருகியது. எந்தப் பலனையும் காணவில்லை. பின்னைகள் மரத்தடியில் படித்தார்கள். நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்த கொள்கையில் ஒரு ஸ்கூலுக்குக் கூரைபோட முடியவில்லை என்ற கவலையில் மீண்டும் கூட்டத்தைக் கூட்டும்படி சொன்னார் அவர். அந்தக் கூட்டம்தான் இது.

"என்னால் ஆனதைச் செஞ்சு பார்த்திட்டேன். ஓன்னும் சரிவால்ல. இனிமே நீங்கதான் என்ன செய்யிரதுன்னு முடிவெடுக்கணும்...." என்று முழுப் பொறுப்பையும் மீசைக்காரத் தாத்தா அந்தக் கூட்டத்தின் மீது வைத்தார்.

"உண்ணாவிரதம் இருந்தா என்ன....?" வாத்தியார் இதழோரப் புன்னைக்கோடு கேட்டார். மீசைக்காரத் தாத்தா எதிரொலியைப் பார்த்தார்.

"உண்ணாவிரதமெல்லாம் உறைக்காதுங்க..." இரண்டு இளக்கைக் காலத்தில் சொல்லியது.

"மனிதச் சங்கிலி..." என்று ஒரு குரல் இழுத்தபோதே, இன்னொரு குரல் சிரித்துக் கொண்டே, "காவிரியில் தண்ணி இல்லேன்னு மனிதச் சங்கிலி நின்னங்களே. தண்ணி வந்திச்சா? அதெல்லாம் கேக்காது" என்றான் ஒருத்தன்.

"எல்லாமே வேணாம்னா மேல என்னதான் செய்யிரது?" சாமிப்பிள்ளை கேட்டார். அதுவே முழுக்கூட்டத்தின் கேள்வியும் கூட...

அப்போது ஒரு குரல்... "நான் சொல்லலாமா?" அந்தக் குரலுக்கு உரியவன் மாதவன். பக்கத்து ஊரில் உள்ள கல்லூரியில் படிப்பவன். அரசியல் போராட்டம் காரணமாகக் கல்லூரி மூடப்பட்டு ஊருக்குத் திரும்பியிருக்கிறான்.

"நீ காலேஜ்ல் படிச்சாலும் இந்த ஊர்க்காரன்தான் தைரியமா பேசு..." தாத்தா அனுமதி கொடுத்தார்.

"இந்தக் காலத்தில் கவருமெண்ட்ல இருக்கிற அதிகாரிகளுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும் உங்க பிரச்சினைய மனு எழுதி கேட்மெங்கள்ளா நிச்சயம் செய்ய மாட்டாங்க. உங்களுக்கு ஒரு பின்னணி இருக்கா - ஒரு பலம் இருக்கான்னு பார்ப்பாங்க. அது இருந்தா ஆமை வேகத்தில்யாவது செய்வாங்க. இல்லேன்னா மறந்திருவாங்க. அதனால் உங்க கோரிக்கை அவங்களுக்குச் சத்தமா கேக்கணும்..."

"தமிழி சொல்றது சரிதான்! அதுக்கு என்ன செய்யணும்?" மிசைக்காரத் தாத்தா கேட்டார்.

"நம்ம ஊருக்குப் பக்கத்தில் போற மெட்ராஸ் திருச்சி மெயின் ரோட்டை ஒரு நாள் மறிச்சி நின்னா ஸ்கூலுக்கு கூரை உடனே வரும்! உங்க மனு செய்யாத வேலை இந்த மறியல் செய்யும். மனு எழுதினா இந்த அதிகாரிகளுக்கும் அரசுக்கும் புரியாது. மறியல், ஹர்த்தால், ஸ்ட்ரைக் பாசையில் சொன்னிங்கள்னா உடனே புரியும்..."

"தம்பி சொல்ரது சரிதான்..." என்று ஒரு குரல் ஆதரவைத் துவக்க மறியல் போராட்டம் செய்ய திகதி குறிக்கப்பட்டது. தாத்தா மென்னியானார். ஊரே ஏகமணதாக நிற்கும்போது தாம் மட்டும் எப்படி எதிர்ப்பது? இதுவரை தாம் பின்பற்றிய பாதை தோற்றுவிட்டதென்பதை உணர்ந்தார் அவர். இந்த நாட்டின் ஜனநாயகம் புதிய பாதையை மக்களுக்கு அடையாளப்படுத்தியிருப்பது கவலை கொள்ளவைத்தது. ஒரு ஸ்கூல் கூரைக்காகப் பாதையை மறித்து... அவர் மனசு அந்தப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ள ஓப்பவில்லை.

ஒரு திங்கட்கிழமை சென்னை - திருச்சி சாலையில் இருட்டோடு இருட்டாக அந்தக் கிராமத்து மக்கள் உட்கார்ந்தார்கள். தாத்தா மட்டும் போகவே இல்லை. எல்லாரும் தாத்தாவைத் தேழனார்கள். ஸ்கூல் வாத்தியார் தாத்தா சார்பில் எல்லாரையும் சமாதானப் படுத்தினார்... "தாத்தா ரொம்ப கவலையா இருக்காரு... உண்ணாவிரதம் இருந்து இந்த நாட்டுக்கே சுதந்திரம் வாங்கினாரு காந்தி. அவர் வழியில் வந்த என்னால் அகிம்சை முறையில் ஸ்கூலுக்கு கூரை வாங்கமுடியலியே. ரோட்டை மறிச்சு நிற்க வேண்டியிருக்கேனு சொன்னாரு. மறியலுக்கு ஆதாவா இருந்தாலும் மனசு மறியல் செய்யவுடலேன்னாரு..."

"தாத்தா அப்படித்தான் சொல்வாரு. நீங்க போயி ஊரே கூப்புட்டா சொல்லி தாத்தாவ கூட்டுக்கிட்டு வாங்க..."

மறியல் செய்தவர்கள் வற்புறுத்த தாத்தாவைப் பார்க்கப் பறப்பட்டார் வாத்தியார்.

வேகமாகச் சென்னைக்கு போன திருவள்ளுவர் நிறுத்தப்பட்டார். தொடர்ந்து லாரி. பிறகு ஒரு கார். பேப்பர் கொண்டு போகும் வண்டிகள். பால் வண்டிகள் இது ஒரு பக்கம். மறுபக்கம் சேரன் சின்னமலை, டவுன் வண்டி, லாரி... டிரைவர்கள் வண்டியை விட்டு இறங்கிப் போய்ப் பேசிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அசையவில்லை. இன்று சனியன் பிழித்துக் கொண்டது என்று வண்டியில் போய்ச் சொன்னார்கள்.

இருட்டு குறையக் குறைய வண்டிகளின் வரிசை சமயபுரத்தைத் தாண்டி டோல் கேட்டுக்குப் போயிற்று. சாலை மறியல் செய்தி காட்டுத் தீயாகப் பரவியது. குறுக்குப் பாதை வழியாக ஒரு பத்திரிகை நிறுவனம் காரில் வந்து போட்டோ எடுத்துக் கொண்டு ஓடியது. மாஸை பேப்பருக்குத் தலைப்புச் செய்தி வேண்டுமே! வண்டி வரிசைகளை ஒதுக்கிக் கொண்டு ஒரு போல்ஸ் வண்டி வந்தது. இட்லர் மீசையோடு ஒரு போல்ஸ் அதிகாரி வண்டியை விட்டு இறங்கி வந்து உறுமினார். அவர் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது... "என்னய்யா இதெல்லாம்? பப்ளிக் ரோட்ட மறிச்சிகிட்டு... உங்களயெல்லாம் பிடிச்சி ஜெயில்ல போடுவேன்...."

அவர்கள் அசையவில்லை.

துப்பாக்கியைத் தூக்கி அவர்களைச் சுடுவது போல் குறிபார்த்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

"இன்ஸ்பெக்டர் அய்யா எங்க கோரிக்கை நிறைவேர்ர வரைக்கும் இருப்போம். மனு கொடுத்துக் கொடுத்து ஏமாந்துட்டோம். கலெக்டரைக் கூப்புடுங்க. தெரியும்..."

இன்ஸ்பெக்டருக்கு இனிப்பயமுறுத்திப் பலன் இல்லை என்று புரிந்தது. வயர்லெஸ் மூலமாகக் கலெக்டருக்குச் செய்தி அனுப்பினார்.

அடுத்த அரைமணித்தியாலத்தில் குட்டிக் காரில் கலெக்டர் வந்தார். அவர் மூக்கில் கோபம் உட்கார்ந்திருந்தது.

"என்ன இது - யார்ஷத செய்யிரது?" என்றவாறு கூட்டத்தைப் பார்த்தார் கலெக்டர்.

"நான்தான் இதுக்குத் தலைமை தாங்கிரேன்..." பழக்கமான குரல் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார்கள். மீசைக்காரத் தாத்தா பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். மறியல்காரர்களுக்கு ஒரு உற்சாகம் ஒட்டு மொத்தமாய்ப் பொங்கியது.

"நீங்களே இப்படிச் செய்றிங்களே?" கலெக்டர்.

தாத்தா கோபமாகச் சொன்னார். "இந்த மறியலை எதிர்த்தவன் நான். மனு கொடுத்துப் பார்த்தேன். உங்க ஆபீசுக்கு நாயா அலைஞ்சேன். பலனே இல்ல. ஊரே மறியல் செய்ய தீர்மானம் எடுத்தாங்க. அப்பக்கூட நான் இங்க வரல்ல. எல்லாரும் இங்க வந்துட்டாங்க. நான் மட்டும்தான் தனியா ஊர்ல் இருந்தேன். யோசிச்சேன். ஊருக்காகத்தான் எல்லாம் ஊரே மறியல் செய்யிர நேரம் நான் மட்டும் ஏன் தனியா இருக்கணும்? நானும் இப்பத்தான் வந்தேன். நீங்க மனுவை கொடுத்தப்ப ஏதும் செஞ்சிருந்தா நாங்க மறியலே செஞ்சிருக்க மாட்டோம். இந்த நாட்டுல ஏழைபாழைக மனுவுக்கு மரியாதை இல்ல. இப்படி ரோட்டுல ஒக்காந்தோன்னாதான் நீங்களே வர்க்கங்க. காந்தி உண்ணாவிரதத்துல சுதந்திரம் வாங்கிக் குடுத்தார்நு நீங்க நெணக்சிப் பார்த்தீங்கன்னா இப்படியெல்லாம் நடக்காது. நாங்க என்ன கேட்டோம்? ஸ்கூல் கூரை ஆடுது; அதைச் சரி செய்ந்கன்னு கேட்டோம். இந்தக் கூரைய செய்யிரதுக்கு மனுவால முடியல்லேனுதான் ஜனங்க மறியல் செய்யிராங்க. மக்கள் மனுவை நம்பி ஆக்ஷன் எடுங்க உடனே... பிரச்சினையே இருக்காது. துப்பாக்கிக்கும், குண்டுக்கும் வேலயே இருக்காது..."

மறியல் செய்தவர்கள் தாத்தாவின் வீர உரையைக் கேட்டுக் கை தட்டினார்கள். அவர்களின் கண்களில் தாத்தா புதிய மனிதராகத் தோன்றினார். கலெக்டர் குற்ற உணர்வு மனதில் கிளம்ப மெளனியாகி அவரையே பார்த்தார்.

- கலைமகள், 1993.

நன்றிகள்

தாயிடம் கற்றுக் கொண்ட 'தாய்மொழியை' எனக்குத் 'தமிழ் மொழியாய்' சொல்லிக் கொடுத்த ஆசிரியப் பெருந்தகைகள்,

திருவாளர். காராளசிங்கம் (பருத்தித்துறை)

திருவாளர். அருணாசலம் (யாழ்ப்பாணம்)

திருமதி. சின்னைய்யா (யாழ்ப்பாணம்)

திருவாளர். பத்மநாதன் (மாத்தளை) - ஆகியோருக்கும்,

இந்தப்பயிர் முளைத்தபோதே எழுதும் ஆர்வம் ஓட்டிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு என்னை எழுதத் தூண்டிய ஆசிரியர்கள்,

திரு. பேரம்பலம் (நெடுந்தவு)

ஜனாப். முபாரக் (அக்குறணை) - ஆகியோருக்கும்,

எனது எழுத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்று உதவிய,

திரு. எஸ்.டி. சிவநாயகம் (ஆசிரியர் - தினபதி - சிந்தாமணி)

திரு. பொ. ராஜகோபால் (ஆசிரியர் - வீரகேசரி - வாரவெளியு)

திரு. எஸ். சிவகுருநாதன் (ஆசிரியர் - தினகரன் - கொழும்பு)

அமரார் நா. பார்த்தசாரதி (ஆசிரியர் - தீபம் - மாத இதழ்)

திரு. எஸ். சிவஞானசுந்தரம் (ஆசிரியர் - சிரித்திரன்)

திரு. மாலன் (ஆசிரியர் - தினமணி)

திரு. கோமல் சுவாமிநாதன் (ஆசிரியர் - சுபமங்களா)

அமரார் கே. ஆர். வாசதேவன் (ஆசிரியர் - தினமணிக்கத்தி)

திரு. கி. கஸ்துரி ரங்கன் (ஆசிரியர் - கணையாழி)

திரு. பாவை - சந்திரன் (இணை ஆசிரியர் - புதிய பார்வை)

திரு. சஜாதா (பொறுப்பாசிரியர் - குழுதம்) - ஆகியோருக்கும்,

மற்றும் கல்கி, குங்குமம், கலைமகள் ஆகிய இதழ்களின் பொறுப்பாசிரியர்களுக்கும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் எனது அன்பான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மலையகத்திலிருந்து தொழிலாளர்கள் மட்டுமின்றி புத்தி ஜீவிகளும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் கூட நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். அத்தகையவர்களுள் மாத்தணை சோழவும் ஒருவர். அவர் அவ்வாறு வெளியேறியபை மலையக இலக்கிய உலகுக்குப் பேரிறுப்பாக அயைந்தபோதும் இன்னொருவகையில் அது நன்மையாகவும் அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். இதனால் மாத்தணை சோழவின் கதைகளது களங்கள் விரிவடையலாயின; அகலுலகத் தொடர்பு கொள்ளலாயின; புதிய பரிமாணங்களைப் பெறலாயின.... அவரது சமூகப் பார்வை மேன்மேலும் விசாலமும் ஆழமும் பெறலாயின.

அவர் எங்கிருந்தாலும் அவரது கையும் பேனாவும் ஓய்வெடுப்பதில்லை என்பதற்கும் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத்தை மறந்துவிடவில்லை என்பதற்கும் இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சிறுகதைகளே சாட்சியங்களாகின்றன.

நான் அறிந்த வரையில், அகலுலகத் தொடர்பு கொண்ட சிறுகதைகள் முதன்முதலாகத் தொகுதியாக நூல் வடிவம் பெறுவது இதுவேயெனலாம். முதன்முதலில் அவஸ்திரேலியாவைப் பிரதான கனமாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகளும் இவையே எனலாம்.

பொதுவாக அவரது கதைகள் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகுக்குப் புதிய பரிமாணத்தை அளிப்பனவாக விளங்குகின்றன.

கலாநிதி. க. அருணாசலம்

தமிழ்க்குரல்
பதிப்பக வெளியீடு